Barbara Cartland

DOAR DRAGOSTE

Editura Colosseum 2000

Anul apariţiei: 1996

CAPITOLUL 1

1903

- Vreau să-ţi vorbesc Iola.

Vocea sonoră a generalului ar fi răzbătut în oricare curte de cazarmă.

- Da, tată?

Iola ridică ochii de pe felia de friptură de vacă aşezată în farfuria ei. Era mâncarea favorită a generalului. Dinspre partea ei, Iola ar fi preferat o porţie mai puţin copioasă, dar mai bine friptă. Dar găsea că era mult mai sănătos să tacă.

- Sunt extrem de flatat şi, într-un fel, puţin suprins, continuă generalul. Dar la urma urmei, tu eşti fata mea şi alianţa nu este atât de proastă.

Iola îl privi fără să înţeleagă.

- Ce vrei să spui, tată.

- Ei bine, lordul Sotneham mi-a cerut permisiunea de aţi face curte şi i-am dat consimţământul meu.

Împitrită, Iola avea im că-şi pierduse dintr-odată graiul şi facultatea de a gândi.

Lordul Stoneham? Nu era chiar reprezentatul distictului, cel care venise în acea dimineaţă să facă o vizită tatălui ei? Se închiseră amândoi în birou şi au rămas atâta timp, încât mătuşa Margaret se întreba dacă nu era obligată să-l invite la dejun. Dar, în sfârşit şi-a luat rămas bun şi a plecat în trăsura lui, cu blazonul familiei pe uşă şi cu lachei într-o elegantă albastră cu fir auriu.

- Ce voia de la tine, Alexander? îl întrebă sora lui.

- Mai târziu! mai târziu! îi răspunse cu un ton ursuz. Dejunul trebuie să fie gata şi tu tii că îmi place să mănânc la oră fixă.

Au trecut în sufragerie, generalul în frunte, cu un aer autoritar.

În ceea ce o priveşte, Iola nu găsi nimic extraordinar în această vizită. Lordul Stoneham venea des să-l consulte pe tată său în legătură cu unele probleme privind districtul. Generalul, care spre marea lui satisfacţie fusese numit supleant, îl înlocuia cu plăcere pe lordul Stoneham la toate ceremoniile oficiale unde

acesta nu se putea duce având alte angajamente.

Şi acum… Poate a înţeles greşit? Cu o voce slabă, întrebă:

- Am… auzit bine, tată? Vrei să spui că lordul Stoneham doreşte… să se însoare cu mine?

- Întocmai! Vrea să te ia de nevastă. Şi cât mai iute posibil.

- Dar tată… Soţia lui nu a murit decât de…

- Se împlineşte un an săptămâna viitoare. Doisprezece luni este perioada normală de doliu.

- Iată cea mai minunată veste pe care am auzit-o vreodată! spuse mătuşa Margaret, cu un aer extaziat. Gândeşte-te puţin, Iola. Nu numai că vei fi soţia reprezentatului districtului, dar vei purta o diademă şi vei asista la deschiderea Parlamentului.

Vocea îi tremura de emoţie. Cât despre Iola, ea se simţea împietrită.

- Nu înţeleg, tată, pentru ce lordul Stoneham vrea să se însoare cu mine… Este foarte, foarte bătrân…

- Sunt de acord cu tine că nu este la prima tinereţe, dar este un bărbat pe care îl admir, îl respect şi care va fi un soţ foarte convenabil.

Iola tresări. Un soţ… până acum, ea nu-l considerase niciodată pe lordul Stoneham ca pe un bărbat. Ea nu văzuse în el

decât personajul oficial. A fost flatată când, la bal, a invitat-o de două orisă danseze, dar s-a gândit că, dacă el a remarcat-o, a fost numai că era fica tatălui ei. Şi în acelaşi fel îşi explica şi amabilitatetea pe care i-o arăta cu ocazia plictisitoarelor şi interminabelelor recepţii pe care le dădea la Stonekam Park. Nu i-a trecut, cu siguranţă, niciodată prin minte că ea l-ar putea interesa ca femei.

— Ţi-a făcut o mare favoare alegându-te, remarcă generalul ca pentru el. Va veni să te vadă mâine la prânz; pregăteştete să-l primeşti cum se cuvine adăugând agitând un clopoţel de argint pentru a chema servitorii.

Iola nu s-a atins de mâncare. Refuză puddingul şi brânza şi întrebă cu o voce slabă, gâtuită:

- Vrei să mă scuzi, tată? Nu… nu mă simt prea bine.

- Emoţia, presupun, comentă generalul. Este de înţeles. Du-te iute şi odihneştete. Nu uita că mâine trebuie să arăţi cât mai bine.

Iola plecă în grabă.

- Fetele de azi nu mai au rezistenţa din tinereţea noastră. Se prăbuşesc la cea mai mică ocazie!

- Vestea i-a produs un adevărat şoc, îi răspunse Margaret Heme.

- Fără îndoială. Mai ales că ea nu a avut niciodată un pretendent. L-am îndepărtat pe acel tânăr derbedeu pe care îl vedeam cam prea des pe aici, înainde de a se produce ceva ireparanil.

- Ai făcut foarte bine, Alexander. Căpitanul Windham nu era o partidă convenabilă pentru fica ta.

- Sunt de aceeaşi părere. Pentru moment face parte dintr-un biet regiment.

Margaret surâse:

- Sunt sigură că draga noastră Iola va înţelege avantajul unei căsătorii cu un aristrocrat de importanţa lordului Stoneham. Desigur, ea nu are decât optsprezece ani şi el…

- Vârsta nu contează la un bărbat de importanţa lui, o întrerupse generalul. El are un numai inteligenţă ci şi autoritate, calităţi pe care nu le găseşti la cei tineri. Priveşte ce încurcături au făcut cu războilul burilor! Este o ruşine! O demonstraţi de incompetenţă la care nu mă aşteptam din partea armatei britanice!

Pentru a-l îndepărta de acest subiect, de sute de ori dezbătut, sora sa interveni iute:

- Aşa cum ţi-am spus de atâtea ori, Alexander, Alexander, nu se mai găsesc bărbaţi în zilele noastre. Iola va avea norocul

să regăsească multe din calităţile tale la viitorul ei bărbat.

- Este adevărat, recunoscu generalul.

Şi servi un pahar de porto şi reluă:

- Va trebui să ne ocupăm de trusoul ei. Sunt gata să fac multe sacrificii, decât dacă s-ar mărita cu cineva mai puţin important.

Sora lui surâse încântată.

- Nu uita, Alexander, că ea va apărea în public şi că o va prezenta la Buckingham Place.

— Dacă va trebui să rivalizăm în eleganţă cu regina Alexandra, va trebui să cheltuim o sumă frumoasă pentru rochia ei! spuse râzând generalul. În sfârşit! Când se va mărita cu lord Stoneham, sper ca el să-i plătească cheltuielile! Ţie pot să-ţi spun, Margaret, adăugă scăzând vocea. Mi se pare tareîndrăgostit de Iola. Am fost surprins de felul în care mi-a voprbit despre ea.

- Chiar crezi că este îndrăgostit?

- Nu-mi place să spun acest cuvânt. Prea sentimental, după gustul meu. Dar trebuie să mărturisesc că aşa pare.

- Atunci Iola are mai mult noroc decât am crezut! exclamă Margaret Herme. M-am gândit că dacă ar vrea să seînsoare, o face pentru a avea un moştenitor.

- Exact. Moartea fiului său în Africa a fost pentru el o tragedie care am crezut că nu îşi va reveni!

- Aparent, şi-a revenit!

- Aşa se spune. Şi ţine neapărat să facă nunta luna viitoare. Nu i-am spus încă lui Iola, de frică să nu o sperii. Tinerele fete devin nervoase în faţa unei căsătorii forţate. Din partea mea, aş fi preferat să aşteptă şase luni pentru a le primite să se cunoască mai hine.

- Logodna ta a durat aproape un an. Îmi aduc bine aminte.

- La asta m-am gândit şi eu. Dar în zilele noastre, Lumea este grăbită! Viteză şi iar viteză! După părerea mea, îţi provoci numai necazuri grăbind lucrurile.

- Sper să nu fie cazul cu draga noastră Iola.

- Nu, cu siguranţă nu, dar va trebui să ne supunem voinţei lui Stoneham! Nu putem risca să-l pierdem! adăugă el cu un mic surâs.

- Ce idee oribilă! exclamă Margaret Herne. Voi face tot posibilul pentru a o face pe Iola să înţeleagă norocul care îl are să se mărite cu un bărbat atât de respectabil şi de influint. Contează pe mine, Alexander.

♣ ♣ ♣

Cuvântul „soţ” răsuna încă în urechile Iolei, în timp ce ea privea de la fereastra camerei ei câmpia acoperită cu zăpadă.

Pomii acoperiţi cu chiciură, ce se decupau pe cerul de iarnă, îi provocau de obicei o încântare de nedescris. Dar astăzi nici nu îi vedea.

Ea nu îl vedea decât de lordul Stoneham şi îl vedea cu alţi ocho.

Cum să aibă intenţia să se mărite cu un bărbat pe care l-a considerat imaginea viea a tatălui ei!

Era atât de departe şi trăia într-o lume atât de diferită de a ei, încât – ce sacrilegiu! – ea îl asemuia mai curând cu un zeu decât cu p fiinţă umană. Mai ales că avea o barbă albă şi o siluietă corpolentă şi majestuoasă.

De când cei doi fraţi ai ei, mult mai în vârtsă decât ea, plecaseră să lucreze în străinătate, Iola ducea la conac o existenţă singuratică. Ea nu întânea decât prietenii tatălui ei sau bătrânele doamne care se ocupau, împreună cu mătuşa ei, de operele de caritate. Aceştia, în schimb, îi invitau foarte rar la ei. De fapt, generalul detesta să meargă în vizite şi refuza invitaţiile fără să-şi consulte nici sora, nici fica.

Cărţile deveniseră deci singura ei distracţie şi în acelaşi

timp mica ei sursă de cunoaştere. Ea şi-a făcut ucenicia literară pe Walter Scott apoi, fără să-i omită pe clasici ale lui Jane Austen şi ale lui Anthony Trollope. Mărindu-se, a început să viseze la eroii ei favoriţi şi să-şi inventeze alţii ea însăşi.

La marele bal al vânătoarei, prima manifestare mondenă la care fusese autorizată să asiste, dansase cu multă plăcere cu tinerii vânători în haine roz. Şi dacă a fost sensibilă la onoarea pe care i-o făcuse lordul Stoneham invitând-o la dans, acest lucru nu a impresionat-o să nu regrete că nu a putut acorda cele două dansuri unora mai tineri prezenţi.

Dar niciunul din acei tineri nu s-a prezentat la tatăl ei. Numai lordul Stoneham a făcut-o…

Şi-o anumită lady Stoneham, o impozantă Junonă acoperită cu perle şi diamante, cu o diademă strălucitoare pe părul grizonat.

Pentru ce vrea el să-i iau locul? se întreba.

Deodată, ca şi cum cineva i-ar fi răspuns la întrebare, află răspunsul. Lord Stoneham coia un fiu!

Îşi amintea ce impresionat a fost generalul la vestea morţii lui Edwin Stoneham, survenită în urmă cu patru ani. Nu uitase încă lacrimile vărsate de mătuşa ei, Margaret, la auzul acelei nenorociri.

- Un bărbat tânăr şi atât de încântător! Este o adevărată cruzime că a fost omorât! Fără să mai vorbim că acum baronul a rămas fără moştenitor…

- Există un văr îndepărtat, îi răspunse generalul, dar Stoneham nu l-a avut inimă niciodată, cred. În orice caz, nu e o problemă pe care să o pot dicuta cu el acum.

- Desigur că nu, Alexander.

- Prea tare pentru el, această blestemată lovitură, de a-şi pierde fiul. Şi, de asemenea, ce greşeală să nu ai decât unul, când ai un nume glorios de transmis! Declarase generalul nu fără o oarecare satisfacţie.

Nu avea el bucuria de a avea doi feciori, dintre, dintre care unul servea în armata din Indii, iar celălalt în Canada? Avea dreptul să fie mândru. Când se născuse Iola, unul era deja la Oxford, celălalt tocmai ieşi se din Ieton. Ea o auzise des pe Nanny, doica ei, vorbind despre ea ca despre „fructul unei gândiri tardive”; mult timp cugetase la sensul acestei expresii şi terminase prin a se gândii că avea în ea o anomalie oarecare. Înţelegând într-o bună zi ce o frământa, Nanny o linştise:

- Nu te mai frământa în legătură cu acest subiect. Întotdeauna eu vorbesc prea mult. Mama mi-a spus de o mie de ori acest lucru.

- Dar ce înseamnă „fructul unei gândiri tardive”, Nanny?

- Asata înseamnă că tatăl tău şi mama ta s-au rugat mult pentru a avea o fată, chiar în momentul în care mama ta se credea prea în vârstă pentru a mai avea copii. Dumnezeu te-a trimis din cer ca pe un dar.

- E asevărat, Nanny?

- Nu ai decât să te uiţi în oglindă.

- Şi mama a fost mulţumită?

- Foarte, foarte mulţumită. Şi eu, de asemena, căci am venit să mă ocup de tine.

- Am fost primul tău bebeluş?

- Da. Am avut noroc. Îmi era teamă că sunt prea tânără, dar doamna şi-a asumat riscul de a mă angaja şi nu a regretat niciodată.

Nici Iola nu regretase niciodată. O iubea pe Nanny Dawes mai mult decât orice pe lume. Mama ei era frumoasă, blândă şi iubitoare, dar era des absentă. Şi când era acasă, multiplele ei ocupaţii o împiedicau să consacre mai mult timp ficeii sale. Nanny, în schimb, nu o părăsea niciodată. Fugea cu ea prin pădure, se juaca de-a v-aţi ascunselea, învăţa poveşti cu dragoni ascunşi în pini sau cu zâne dansând în luminişuri. Nanny cunoştea totul despre licurici şi spiriduşi, dar tot ea a fost ceea

care i-a atras atenţia asupra bărbaţilor.

- Cine este? o întrebă într-o zi, după ce ele se întâlniseră cu un băiat care lucra la grajduri şi care suia aleea, călare, pentru a aduce o veste părinţilor ei.

- Este Fred, răspunse Nanny. Este frumos şi o ştie! Crede că toate fetele din comitat aleargă după el.

- Aleargă după el? Ce să facă?

- Ce caută toţi bărbaţii… o fată frumoasă!

- Ţi-a surâs. Asta înseamnă că te găseşte frumoasă?

- Dacă a făcut-o, este din obrăznicie. Îl cunosc bine pe jupân Fred pentru că nu mă las dusă de ochii lui dulci şi de limba lui ascuţită.

Dacă nu era Fred, era întotdeauna un Jim, un Clem sau un Ben pentru a-i face „ochi dulci” lui Nanny, dar ea nu le dădea nicio importanţă.

Mărindu-se, Iola începuse să se teamă că o va pierde pe Nanny; era în special un oarecare Sid care o neliniştea mult.

- Nu ai să te măriţi cu Sid, Nanny. Promite-mi! Ce mă fac fără tine?

- Ar avea un adevărat noroc! răspunse enigmatic Nanny.

- Dar eu nu vreau să aibă noroc! ţipase Iola. Eu am norocul să te am! Promite-mi că nu te vei mărita niciodată cu el!

Apoi ea a aflat că Sid şi-ar fi atras nişte necazuri care lucra la lordul Hartmaking, un priten al unui generalului. Ea le auzise pe lady Hartmaking şi pe mătuşa ei şuşotind despre el. Totul părea destul de misterios şi Iola a înţeles în final că servitoarea în chestiune fusese concediată fără certificat şi că Sid fusese şi el dat afară.

După care Nanny s-a arătat anormal de calmă, ca urmare, fără îndoială, a unei migrene care a făcut-o să plângă toată noaptea. Spre marea ei uşurare, Iola a constatat că nu mai era nicio urmă de Sid şi după câteva zile, Nanny îşi recăpătase veselia ei obişnuită.

Momentul cel mai teribil din viaţa Iolei a fost acela când Nanny a părăsit-o.

- Nu va pleca! Nu am să o las să plece! îi strigase mamei ei, când a aflat că o guvernantă o va înlocui pe Nanny.

- Ea a rămas aici mai mult timp decât prevăzusem, replicase doamne Herne; te-a învăţat lucrurile elementare, dar acum trebuie să primeşti o instruire adecvată vârstei tale. Mi-a fost ruşine, ziua trecută, văzând-o pe fica ledye-ei Castelton, care e mai mică decât tine, vorbind atât de bine franceza.

- Voi învăţa franceza, învăţ tot ce vrei, dacă-i permiţi lui Nannu să rămână cu mine!

- Este imposibil, Iola, dar îţi va plăcea guvernanta pe care ţi-am ales-o. Este o femeie foarte bine şi tatăl tău este de acord cu mine.

- O detest! O s-o urăsc întotdeauba pentru că din cauza ei Nanny pleacă!

Iola şi Nanny au plâns mult amândouă. Doamna Herne i-a găsit un loc bun şi în ajunul plecării, Iola a rugat-o:

- Promite-mi că nu ai să-i iubeşti pe copii de care te vei ocupa, mai mult ca mine!

- Sigur că îţi promit. Tu ai fost primul meu copil şi primul bebeluş este special. Niciodată nu am să te uit sau să încetez să te iubesc.

- Şi eu, n-am să iubesc niciodată pe nimeni mai mult ca pe tine, Nanny.

Răspunsul meu o făcuse să râdă.

- Într-o i ai să te măriţi, vei avea bebeluşi, ei vor conta pe lume mai mult decât orice pe lume. Dar nu uita că tu porţi în inimă o dragoste din care poţi dărui la fiecare, copiilor tăi, mie, tatălui tău, mamei tale şi încă la mulţi alţii.

- Tu mai întâi! Tu mai întâi! repetă Iola printre sughiţuri.

- Şi nu uita că mi-ai promis să-mi scrii, adăuga Nanny, strigând-o în braţe. Povesteşte-mi ce faci şi cum progresează

studiile tale cu noua guvernantă, adăugă cu o voce topită.

Apoi ora plecării a sunat. Cum ea se depărta în ladoul rezervat personalului, Iola se repezi în casă şi plânse mult pe patul gol al primei ei guvernante.

Aceasta i-a scris, dar cu timpul scrisorile ei au devenit mai rare. Cât despre Iola, ea i-a scris întotdeauna cu regularitate, uneori lung, alteori scurt, dar întotdeauna cu dragoste…

Şi astăzi îşi spunea că Nanny ar putea înțelege ce simtea ea. Ea înţelegea întotdeauna ce altora le scăpa.

Niciuna din guvernantele ei – şi avusese trei, toate trei gentile şi cu bun simţ – nu fuseseră capabile să trezească imaginaţia Iolei aşa cum ştiuse Nannu să o facă.

„Aş putea să-l iubesc pe bărbatul cu care mă voi mărita aşa cum am iubit-o pe Nanny şi mai mult încă”, îşi spuse ea.

Era destul de inteligentă pentru a-şi da seama că Nanny făcuse mult mai mult decât să-i trezească imaginaţia, că o învăţase să scoată ce era mai bun din ea, fizice şi spirituale. Ea o învăţase să vadă, să simtă, şi aceasta era capacitatea de a trăi din plin, pe care spera să o găsească şi la bărbatul pe care îl voi iubi.

I se întâmpla câteodată să se întrebe dacă influienţa pe care Nanny a exercitat-o asupra sa, nu era cunva fructul imaginaţiei ei. Ce s-ar întâmpla astăzi, dacă ele s-ar întâlni?

În urmă cu doi ani, Nanny îi scriese pentru a o anunţa că părintii ei muriseră şi că îi lăsaseră o căsuţă la zece kilometri de conac. Ea urma să petreacă acolo o sătămână pentru a pune totul în ordine şi a o închide în aşteptarea zilei când se va retrage definitiv acolo. Putea profita de apropiere pentru a fece o vizită „primul ei bebe?”

Iola fusese nebună de bucurie la ideea că o va vedea pe Nanny a ei, pentru a-i mărturisi cât de goală i se părea casa după moartea mamei sale şi cât de greu era câteodată viaţa împreună cu tatăl ei.

Bine dispus a propus să trimită trăsura să o aducă pe Nanny din satul ei, Little Wagwood, şi Iola, în nerăbdarea de a o revedea plecase cu trăsura înaintea ei. Surescitată, i se părea că trăsura abia înainta.

Casa lui Nanny – o vilă în miniatură – se găsea la extremitatea unui cătun grupat în jurul unei biserici romane şi un han vechi, un decor ieşit parcă direct dintr-o poveste cu zâne, exact aşa cum îi convenea lui Nanny.

Deabea se oprise trăsura în faţă la Honey-Suckle Cottage, că Iola se şi aruncă în braţele femeii care o aştepta.

Părea mult mai în vâstă. Chiar şi cei pe care îi iubeşti îmbătrânesc! Dar surâsul îi rămăsese acelaşi şi ochii căprui îi

erau tot atât de blânzi şi afectuoşi.

- Nanny, Nanny, strâgând-o Iola cu ochii plini de lacrimi, îmbrăţişând-o.

- Lasă-mă să te privesc, îi răspunse Nanny. Dumnezeule! Ce fată frumoasă ai devenit! Exact aşa cum îmi imaginam!

- Oh! Nanny, cât de mult mi-ai lipsit! Fără tine, nimic nu a mai fost perfect. Mă mai iubeşti?

- O ştii prea bine. Primul bebe e primul sărut, nu se uită niciodată!

- În orice caz… eu n-am să te uit niciodată! Afirmase Iola, puţin surprinsă de această comparaţie. Şi sunt încântată să-ţi văd casa. Este adorabilă! Parcă ar fi casa zânei Gingerbread.

- Cât de nostim că-ţii mai aminteşti această poveste. Nu cred că m-am gândit niciodată la propria mea casă când ţi-am povestit-o.

Era o mică vilă. Unşa se deschidea într-un mic antreu modest care dădea într-o bucătărie cu dale de piatră pe jos; în spate se găsea o cameră pe care Nanny o numea salon şi la etaj erau încă două camere.

Iola găsi locul încântător.

- Îmi aparţine, spuse Nanny făcând turul proprieţii cu mândrie. Când voi fi bătrână, aici am să mă retrag. Este bine să

ştii că ai un acoperiş deasupra capului la bătrâneţe. Cred că aşa ar fi bine pentru toţi oamenii.

- Şi când vei fi aici, voi putea veni la tine! În sfârşit… dacă mă primeşti.

- Vei fi întotdeauna binevenită.

♣ ♣ ♣

Iola avea impresia că mai aude aceste cuvinte, când deodată îşi aduse aminte că îi sosise o scrisoare de la ea chiar în aceea dimineaţă, dar îi ieşise complet din minte s-o citească după cele spuse de tatăl ei la ajun.

Pe plic se vedea frumoasa scriere rondă, puţin copilărească a lui Nanny. O deschise şi citii:

Dragă domnişoară Iola,

Veţi fi surprinsă să aflaţi că îmi părăsesc serviciul pentru un altul. Este o poveste prea lungă pentru a o scrie, dar sper să am ocazia să v-o spun prin viu grai. Voi fi la căsuţă, de miercuri doisprezece, până vineri paisprezece şi mi-ar plăcea tare mult să vă văd.

Port tricoul pe care mi l-aţi dat de Crăciun. Este foarte

frumos şi îmi ţine cald. Sper că sunteţi bine sănătoasă.

Dumnezeu să vă păzească.

Cu multă afecţiune,

Nanny.

Iola citi de mai multe ori scrisoarea ca şi cum era vorba de un talisman sau de un mesaj secret pe care numai ea singură îl putea înţelege.

„Pot să-i încredinţez necazurile mele lui Nanny, îşi spuse. Ea va şti cum să mă sfătuiască şi să mă ajute.”

Nanny trebuia să ajungă a doua zi dar, având în vedere distanţa pe care trebuia să o parcurgă, nu va ajunge prea devreme acasă. Ar fi deci preferabil să meargă joi; aşa vor avea o zi întreagă să discute.

Dar chiar şi o zi va fi insuficient. Cum să îi explice, într-o singură zi, tot ceea ce simţea ea la ideea de a fi măritată cu un bărbat atât de bătrân încât putea să-i fie tată şi care nu vedea în ea decât o femeie aptă pentru a-i da un moştenitor?

Şi, în special, ea voia ca Nanny să o ajute să înţeleagă misterul naşterii. Era ceva ce o intriga de câtva timp; ea nu îndrăsnea să vorbească despre asta cu guvernantele ei, care plecau ochii cum auzeau cuvântul „amor” şi nu era genul de

întrebare ce îi putea fi pusă mătuşei ei, Margaret, care de astfel, nu fusese măriată niciodată.

Dar Nanny îi va spune şi ea va şti în sfârşir ce să aştepte, măritându-se cu acest bărbat bătrân cu barbă albă.

Ea se vedea deja obligată să-l sărute şi să doarmă cu el în marele pat, aşa cum făcuse tatăl şi cu mama sa.

Această idee îi dădu un fior.

Cu cine seamănă acel nobil senior fără haine? Ea nu l-a văzut decât în uniforma de ceromonie, într-un pardesiu gri, având un lanţ de ceas gros, din aur, la înălţimea stomacului său proeminent. Cum să şi-l imagineze pe acest bărbat în cămaşă de noapte? Preferă să nu se gândească.

„Când mă va săruta, îşi spuse, buzele lui le vor atinge pe ale mele.”

Niciodată nu i-a putut zări buzele, pe care mustaţa gri le ascundea aproape complet, dar ele trebuia să existe pe undeva pe sub păr şi această viziune o făcu să tremure.

- Este atât de bătrân, atât de bătrân!

Nanny va fi cu siguranţă de acord cu ea, dar asta nu va schiba mare lucru; ea nu putea face nimic, Nanny nici atât.

- Trebuie să-i vorbesc cât mai curând posibil şi voi rămâne la ea până vineri.

Era sigură că această iniţiativă nu va avea aprobarea tatălui ei, care nu i-a dat voie niciodată să plece de acasă. Anul trcut, când mătuşa ei, Elisabeth o invitase la cursele de cai, în Newmarker, el fusese de neclintit…

- Eşti prea tânără pentru acest gen de mondenităţi, îi spuse. Aşteaptă să mai creşti puţin. Şi de astfel, locul unei femei nu este la o reuniune hipică.

- Oh! Tată, mi-ar plăcea aşa de mult să merg la mătuşa Elisabeth…

- Te va invita altădată. Mulţumeşte-i şi spune-i că eu te găsesc prea tânără. Altfel vor sta lucrurile când vei avea optsprezece ani.

Ea îl ascultă fără să îşi facă iluzii; atitudinea tatălui ei nu părea să se schimbe. Nu ea era prea tânără, el era prea bătrân; şi cum el nu simţea nicio dorinţă de a merge în vizită, credea că nici ea nu va avea ce căuta.

„Mă voi duce la Nanny, fie că vor sau nu”, se hotără ea.

O idee îi veni deodată în minte: dacă mâine ar pleca tare devreme, înainte de sosirea lordului Stoneham, acesta nu ar mai avea ocazia să-şi formuleze cererea în căsătorie. Dar nu era chiar atât de simplu: îi trebuia o doză bună de curaj pentru a acţiona contra vointei tatălui ei.

Nei asta nu ţinea! Nu va accepta să se mărite cu lordul Stoneham înainte de a o consulta pe Nanny.

„Ea mă va înţelege şi, dacă există o soluţie, o va găsi.”

În trecut, Nanny o salvase destul de des de furiile tatălui ei; şi astăzi chiar dacă situaţia era diferită, tot în ea îşi punea nădejdea Iola. Era cu adevărat singura care putea să o înţeleagă.

Când coboră la cină era palidă, dar hotărâtă. Îşi petrecuse toată după amiaza elaborând planuri.

Generalului îi lipsea perspicacitatea; ar fi trebuie să-şi închipuie că fica lui era capabilă, la fel ca el, să privească o situaţie cu sânge rece, când circumstanţele o cer.

- Eşti foarte tăcută, Iola, îi spuse generalul.

- Cred că este puţin dezorientată, remarcă drăguţ Margaret. Trebuie să recunoşti, Alexander, că are toate motivele să fie aşa.

- Desigur, răspunse el evaziv. Apropo, dacă Stoneham vine aici la prânz, va trebuie să mă scol devreme; am o întâlnire cu antreprenorul care trebuie să repare cabana.

- Mă tem că aceste lucrări să nu te coste prea scum, spuse Margaret.

- Ai dreptate. Mi-a cerut deja o sumă exorbintată sub pretect că au crescut preţurile la materiale. Nu este o afacere în

zilele noastre, să fii proprietar de cabane.

- Şi pe asta de ce nu o laşi pur şi simplu în ruină?

- Şi unde am să-l instalez pe noul porcar? Trebuie să-i asigur o locuinţă. Costă, cât costă. În orice caz, adăugă după ce bău o gură de vin, aş putea fi înapoi la prânz, dacă aiu micul dejun la şpte şi jumătate. Ai auzit, Netwton? Şapte şi jumătate! Să fii punctual!

- Contaţi pe mine, domnule, răspunse Netwton, majordomul, care stătea în spatele scaunului ocupat de general.

Totul în casă era reglat după ceas. Generalul, care avea fără îndoială nostalgia cazarmei, luase obiceiul să-şi trezească personalul ca pe soldaţii de trupă.

După cina, Iola se repezi în camera ei.

Totul se aranja de minune. Îmbrăcămintea ei de noapte era aşezată cu grijă pe patul făcut. Aşa cum prevăzuse, camerista ei se retrăsese deja.

Normal, datoria unei cameriste era să o aştepte şi să o ajute la dezbrăcare; dar ea le spusese noilor ei servitori, angajaţi în urmă cu şase luni, că nu avea nevoie de nimeni la culcare, preferând să fie singură. Acum se felicita: putea să acţioneze fără martori…

În fundul unui coridor se găsea un dulap. Ea scoase din el o

valiză mică, gen cufăr, care ar fi trebuit să se găsească în pod, dar cum generalul se servea de ea când mergea la prieteni, în zilele de vânătoare, valetul lui hotărâse că era mai practic să o lase în dulap.

Iola o târă cu greu până în camera ei, închise uşa cu cheia şi începuse să împachetze lucrurile!

Hotără să ia cât mai multe haine cu ea, în caz că Nanny o va sfătui să fugă până când lordul Stoneham va renunţa la idewea lui.

La drept vorbind, ea nu credea că va ajunge până acolo, dar voia să fie pregătită pentru orice eventualitate. Avea trei posibilităţi: fie să se mărite pur şi simplu cu lordul Stoneham; fie să se ascundă la Nanny până când generalul va abandona proiectul lui de căsătorie (dar era prea nesigur); fie să fugă la Londra să caute de lucru (dar era un proiect încă vag, neştiind cum va trebui să procedeze până la urmă).

Acestea erau cele trei idei pe care voia supună judecăţii lui Nanny, sperând dinainte ca ea nu va opta pentru prima soluţie, cea mai uşoară, aceea de a se mărita cu lordul. De fiecare dată când se gândea, această perspectivă devenea şi mai înspământătoare.

„Cum eu nu voi avea cu singuranţă bani să-i consacru

garderobei mele, va trebui să-mi toate hainele", îşi spuse.

Bunica ei îi lăsase în cont în bancă de 200 lire sterline, de care nu se atinsese.

- Cred că Iola ar trebui să aibă un carnet de cecuri, spuse Margaret în ziua în care împlinse otsprezece ani. La vârsta ei, eu visam să am unul. Dar îţi aduci aminte, Alexander, ce dificil era tata; şi apoi… atunci era o notate.

- La ce să-i servească? întrebă pe un ton ursuz.

- Poţi să mă du judecaţi prea modernă şi chiar să mă compari cu o sufragetă, dar consider că este degradant pentru o femeie să depindă tot timpul de un bărbat – fie el tată sau soţ – pentru cele mai mici cumpărături, cum ar fi un pachet de ace de păr.

- Nu văd nimic degradant în asta.

- Mi-ar plăcea tare mult să pot dispune de banii mei pentru a face cadouri, aprobă Iola. Până acum am fost nevoită să-ţi cer să plăteşti toate cadourile de Crăciun pe care ţi le-am făcut!

Gândeşte-te bine, generalul a căzut în final, de acord cu Margaret.

- Foarte bine. Vei avea şi tu un carnet de cecuri. Dar nu te vei servi de el fără să discuţi în prealabil. Cu mine.

- Desigur, tată.

- Am să-ţi dau 50 de lire sterline pe an, asta er trebui să fie suficient pentru orice femeie.

- Da, tată, eşti generos. Sam deja o idee pentru aniversaraea ta. Acum am să-ţi pot cumpăra cadoul cu banii mei.

Cu o reală satisfacţie, ea realiza acum că era posesoarea unei sume de 200 de lire depuse la bancă, la care se adaugau 10 lire economisite din abnii ei de buzunar.

„Sunt destul de bogată ca să pot trăi o bucată de timp”, îşi spuse.

Apoi se întrebă cu nelinişte dacă tatăl ei nu avea puterea de a-i opri banii din bancă… Dar poate că nu se va gândi, mai ales că ea nu a încasat definitiv încă niciun cec. Se grăbi să-şi împacheteze lucrurile, închise cufărul şi se culcă.

Întinsă în întuneric, ea îşi simţea inima bătând să se spargă. Îi era frică.

Cu toate aceasta, dacă se temea de consecintele figurii ei, ideea de a se mărita cu un bărbat cu barbă albă, care nu aducea cu niciunul din eroii ei, i se părea şi mai înspăimântătoare.

Îşi uni mâinile.

- Doamne Dumnezeule, te rog, fă ca Nanny să găsească o soluţie. Trebuie să existe una!

CAPITOLUL 2

Pe drumul spre Little Waywood, într-o trăsură de închiriat, Iola se felicita de buna desfăşurare a planurilor ei. Petrecuse o parte din noapte să pună la punct ultimele detalii şi totul mersese după proogram.

Îl auzise pe tatăl ei plecând în mica cabrioletă pe care o adora s-o conducă singur, întovărăşit de Tiger, un mic grom coafat, cu un joben prea mare pentru el şi care îl făcea să pară mai tânăr decât era în realitate.

Generalul pusese să fie înhămat cel mai bun cal al lui un armăsar de mai multe ori învingător în concursurile hipice locale, trofeele fiind agăţate în loc de cinsteîn biroul lui.

De cum dădu cotul drumului, ea coboră în fugă.

Profitând de absenţa lui Newton, care-şi lua micul dejun în sufrageria personalului, ea merse direct să-l caute pe Henry, un valet de curte care avea reputaţia că era cam necioplit.

- Henry, îi spuse, vei să înhami caii la brec şi să-i aduci iute în faţa uşii laterale. Am o valiză de transportat, ai s-o găseşti în camera mea.

După ce i-am mai repetat odată ordinile, sa suit în cameră

să îmbrace un palton de călătorie brodat cu zibelină şi o mică pălărie asortată, care fusese a mamei ei; ansamblul îi dădea un aer de bunăstare care nu se prea potrivea cu tânăra fată căutând de lucru. Apoi lăsă pe micul birou o scrisoare destinată tatălui ei.

Exact când îşi luă mănuşile şi geanta, Henry bătu la uşă.

- Coboară valiza prin scara din spate, ordonă ea.
- Bine, donişoară.

Voinic, ridică valiza pe umăr fără nicio greutate, valiza care trebuia să fie foarte grea din moment ce conţinea aproape toată garderoba Iolei. Se temea să ceară ajutor lui James. Apoi îl urmă pe mica scară fără să se gândească că asta ar putea părea straniu, fiind fica stăpânului casei.

Nu au întâlnit pe nimeni. Camerele erau ocupate cu curăţenia şi să aranjeze saloanele de primire.

După cum ceruse, brecul o aştepta şi Iola o instală pe banca din faţă alături de Ben, vizitiul.

- Bună ziua, domnişoară Iola. Veniţi şi dumneavoastră? o întrebă el surprins. Vreţi să caut altă trăsură.
- Nu, mulţumesc, Ben. Sun încântată să merg în brec.
- Are să vă fie frig, domnişoară.
- Sunt foarte bine.

Erau două cuverturi pe bancă, una din lână şi alta din piele, pe care se foloseau ca să se apere de ploaie şi de vânt. Ben era foarte intrigat să o vadă călătorind în asemenea condiţii, dar era obişnuit să nu se ocupe de ce nu-l privea.

- Unde mergem? se mulţumi să întrebe.

- La gară. Am intenţia să vizitez o prietenă, la Londra.

Această precizare nu-l interesa vizibil pe Ben şi parcuseră în tăcere cei zece kilometrii ce-i separau de micul oraş Eastleigh.

De obicei, brecul servea ca vehicul militar, şi numai servitorilor. De aceea l-a ales Iola. Când ea călătorea cu mama ei în cupeu sau cabrioletă, aveau întotdeauna cu ele un grom; rolul lui era să deschidă portiera sau porţile parcurilor pe care le tranversau când mergeau în vizită la prietenele lui Margaret.

În brec era sigură că va fi doar ea cu Ben.

Cum acesta nu putea lăsa caii nesupravegheaţi în faţa gării Eastleigh, se duse să caute un hamal, să-i ducă cufărul pe chei. Apoi îi ordonă lui Ben să plece. După ce il văzu plecat, spuse din nou hamalului:

- M-am răzgândit, nu mai iau trenul. Prefer să închiriez o trăsură.

Cu toate că găsi fără comentarii, strania ei cerere, hamalul

se grăbi să-i aducă o trăsură şi acceptă baccşişul cu un salut politicos.

Se asigurase astfel, plecând spre Little Waywood, că îşi ştersese cu grijă urmele.

În scrisoarea lăsată tatălui ei, ea îi spusese simplu că are nevoie de timp pentru a se gândi la proiectul ei de logodnă şi că a plecat la nişte prieteni pentru câteva zile, rugându-l să-i explice lordului Stoneham că nu se poate hotărî decât după o matură gândire.

Nu se îndoia că fiecare cuvânt al ei îl va exaspera şi-şi imagină cu uşurinţă furia de care va fi cuprins. Dar tot ce putea face va fi să-şi bată capul pentru a ghici unde se ascunde şi să încerce să-l scuze purtarea, în faţa lordului Stoneham.

Trăsura înaintă încet, căci drumul ce ducea la Little Waywood era îngust şi prost. I-a trebuit aproape tot atâta timp pentru a ajunge la Honeysucle Cattage, ca de la conac la gară.

În sfârşit, zări biserica romană, apoi hanul alb şi negru, care se găsea în piaţa publică. Honeysucle Cattage semăna mai mult ca niciodată cu căsuţa din turtă dulce pe care i-o descrisese Nanny în copilărie.

Se opriră exact în faţa porţii Iola îşi puse brusc întrebarea dacă Nanny sosise deja. Ea spusese că vine astăzi, dar nu

precizase ora.

Atunci văzu o figură familiară apărând la fereastră. Sărin dintrăsură şi tranversă în fugă poteca pietruită a grădinii.

- Domnişoară Iola! exclamă Nanny, deschizând unşa. Nu vă asteptam astăzi.

- Mi-a fost teamă să nu te găsesc, Nanny, răspunse Iola strângând-o în braţe. Dar trebuia să vin mai curând. Am să-ţi explic.

Vizitiul târă valiza până în dreptul uşii.

- Ai bagaje, domnişoară Iola? Vrei să dormi aici?

- Dacă mă primeşti.

- Desigur! Numai că ştiţi, nu e prea confortabil!

- Simt nevoia să fiu cu tine, Nanny. Am să-ţi povestesc tot; dar să ne ocupăm mai întâi de cufăr.

- Du-l sus, te rog, îi spuse Nanny viziutului. Prima cameră pe dreapta.

Omul mormăi ceva în barbă, trase din greu cufărul pe scări şi-l depuse cu zgomt în cameră.

Iola plăti cursa şi adăugă un baciş generos. Tonul cu care îi mulţumii arăta clar că nu se aştepta la atâţia bani. Salutând-o cu respect, se întoarse la trăsura lui.

- Deci, ce se întâmplă? întrebă Nanny închizând uşa în

urma lui. Ar fi bine să-mi povesteşti tot. Aşează-te. Într-o clipă o să poţi să-ţi scoţi şi paltonul. Am aprins gocul. Era o gheată aici, când am sosit acum o oră.

- Nu puteam să aştept până mâine. Am fugit de acasă.
- Ai fugit?
- Oh! Nanny, ai să înţelegi când am să-ţi povestesc totul.

Îşi scoase mănuşile şi paltonul, îşi puse căciula de blană pe masa din bucătărie şi se aşeză în faţa focului din cămin care începea să degaje o căldură plăcută.

Nanny trase un scaun de lemn şi se aşeză lângă ea. Părea îngheţată, deşi camera era deja bine încălzită.

- Nu te simţi bine, Nanny! exclamă Iola.

Nanny se schimbase mult. Părea îmbătrânită de când o văzuse ultima dată, acum trei ani. Şi acum i se păruse slăbită şi obosită.

- Nu-i nimic, domnişoară Iola, o să-mi treacă.
- Eşti bolnavă?
- Oh! O uşoară indispoziţie, nimic. E o perioadă prin care trec multe femei, dar în cazul meu, e mai diferit.

Ea nu numai că era slabă şi ridată, ci avea în plus o paloare maladivă pe care Iola o privea cu greu.

- Nu ai venit aici ca să vorbeşti despre mine.

- Nu-ţi voi mai spune nimic până nu mă linişteşti în legătură cu sănătatea ta.

- Doctorul mi-a spus ecă este inima, dar nu-l cred pe acest moşneguţ. Chair dacă sufăr din când în când, cred că sunt simple indigestii.

- Dar poate că este ceva serios.

- Nu, imposibil. Mai ales în acest moment, când mi se oferă şansa vieţii mele.

- Şansa vieţii tale? Oh! Nanny, povesteşte-mi!

- Fiecare lucru la timpul său. Domnişoara mea vorbeşte prima.

Iola respiră profund.

- Ei bine iată, începu ea. N-ai să mă crezi, dar tata vrea să mă mărite cu lordul Stoneham. Ţi-aduci aminte de el? Bărbatul acela bătrân cu barbă, a cărei soţie era împodobită întotdeauna acoperită cu bijuterii. Îmi aduc aminte că îi număram rândurile de perle, spunând că seamănă cu soţia unui maharaj.

- Sigur că îmi aduc aminte! Dar cum poţi să te măriţi când are nevastă?

- Lady Stoneham a murit acum un an, iar fiul lui a fost ucis în Africa.

- E adevărat, acum îmi amintesc. Toate ziarele au scris

despre asta. Se pare că lau decorat post-mortem…

- Dar eu nu mă pot mărita cu un bărbat de vârsta tatălui meu, Nanny.

- Cu a bunicului tău, vrei să zici! Dezgustător, asta este. Un bărbat ca el să aleagă o fată de vârsta ta!

- De fapt n-a alergat deloc după mine. Totul s-a hitărât fără ca eu să ştiu.

- Şi ai venit să mă cauţi.

- Da, să-ţi cer un sfat. Nimeni nu ştie că sunt aici. Am lăsat scris că mă duc la nişte prieteni, şi am plecat la prima oră la gara Eastleigh.

- La gară?

- Da, şi de acolo am luat o trăsură.

- Dar nu poţi să rămâi aici. Eu plec mâine.

- Mâine?

- Tocmai intenţionam să-ţi trimit o telegramă ca să te previn. Planurile mele s-au schimbat după câte vezi.

- Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

- Ţi-am spus: şansa vieţii mele! Mica Marigold de care mă ocup a împlinit şase ani şi trebuie să meargă la şcoală. Mama ei, lady Lawson, mi-a dat un preaviz, adăugând însă că va încerca să-mi găsească un nou loc.

- O să-i lipseşti lui Margold, nanny, cum mi-ai lipsit şi mie.

- Poate… Mi-am lăsat numele pe biroul de plasare şi am aflat că sir Wolfe Renton în persoană caută o guvernantă.

- Sir Wolfe Rento! Mi se pare că am auzit vorbindu-se de el, dar nu-mi amintesc în ce circumstanţe.

- Numele lui e mai tot timpul în ziare, donişoara Iola. Este un prieten al regelui, un om de finaţe cred, se pare că doarme pe aur.

- Cred că ştiu de cine vorbeşti…

Iola îl auzise pe general şi pe unii din prietenii lui denigrând felul în care regele, pe atunci prinţ de Walles, deschisese uşa impunătorului Malborough House unor noi îmbogăţiţi.

- Lucrurile s-au schimbat mult din tinereţea mea, spuse generalului. Pe vreme mea, pentru a fi acceptat la curte, trebuia să fii reprezentantul unei familii nobile sau să te fi distins pe câmpul de luotă.

El era de astfel foarte mândru de evantaiul de decoraţii de pe pieptul hainei lui.

- Acum când oameni ca Rothschild, Cassel sau Oppenheim au acces la curte, s-ar zice că noi englezii am trecut

pe locul doi.

Prietenii generalului, de acord cu el, au discutat de nenumărate ori problema şi Iola îş aminte că a auzit-o pe Lady Stoneham spunându-i mătuşii ei:

- Prinţesa Alexandra era splendidă ca întotdeauna, dar diamantele ei erau aproape ridicole pe lângă cele purtate de nevestele acestor miliardari care-l frecventează pe rpinţ. Lady Rotschild avea un diamant de mărimea unei piese de doi silingi pe diadema ei!

Altădată, tatăl ei aruncă pe jos ziarul Times, spunând indignat:

- Cine este acest Wolfe Renton care tocmai a fost făcut cavaler? Ce a făcut el să merite Crucea de Onoare?

Era o decoraţie la care de mult râvnea generalul şi care-i fusese veşnic refuată, aşa că simţea o adevărată amărăciune aflând că un altul, mai puţin merituos ca el, după părerea lui, beneficiase de această onoare.

- Wolfe Renton! bombăni el. Ce nume! Poate fi bogat ca Cresus, dar eu pretind că niciun om nu poate câştiga atâţia bani în zilele noastre, în Anhlia, rămânând cinstit!

Iola ugise de asemenea comentarii şi acum îi veneau în minte.

- Vorbeşte-mi de şir Wolfe Reton, Nanny, îi ceru ea.

- Nu ştiu mare lucru despre el; când lady Lawson mi-a vorbit despre locul în care el mi-l propunea, ea mi-a spus: „Trebuie să accepţi Nanny. Nu trebuie niciun preţ să laşi să-ţi scape o asemenea ocazie care, te asigur, este şansa vieţii tale. Şi numă gândesc numai la tine, ci şi la fetiţa lui sir Wolf care este orfană; mama ei a murit la naştere, acum cinci ani şi ma întrebat de multe ori dacă micuţa este îngroijită cum trebuie. Se numeşte Lucy. Este un copil drăguţ, dar cred că este bolnăvicios, pentru asta o trimite tatăl ei în sudul Franţei. Ştiu că are acolo o vilă foarte frumoasă."

- În sudul Franţei! exclamă Iola. Oh! Nanny etse minunat. Întotdeauna am visat să văd Coasta de Azur.

- Şi eu! mărturi Nanny. Dar până acum nu am avut niciodată ocazia să călătoresc în străninătate.

- Lady Lawson are dreptate. Trebuie să te duci. Dar de ce atâta grabă?

- Micuţa are o tuse care îl nelinişteşte pe medici, ei îi recomandă un climat mai cald.

- Şi vor ca ea să plece mâine?

- Da, eu trebuie să iau expresul spre Southampton, care opreşte la Eastleigh la ora nouă. Lucy va fi întovărăşită de

vechea ei doică, o femeie în vârstă, care refuză s-o însoţească în străinătate şi preferă să iasă la pensie.

- Deci, tu ai s-o înlocuieşti. Mă bucur pentru tine Nanny! Şi acum… cum nu va mai fi o lady Renton care să te dirijeze, vei face lucrurile aşa cum crezi şi cred că preferi asta.

- Este destul de adevărat, dar ştii, niciuna din stăpânele mele, nici chiar mama ta, nu s-a amestecat întreburile mele.

- Asta pentru că au avut toate încredere în tine. Sunt convinsă că lady Lawson ţi-a dat nişte calificative excelente.

- Atât de excelente încât mi-e jenă să le arăt. Mi-e teamă să nu le creadă trucate!

Ele izbucnită la unison într-un hohot de râs.

- Acum, Nanny, reluă Iola, ce trebuie să fac. Aştept sfatul tău.

- Trebuie să-ţi mărturisesc că nici eu nu ştiu ce să-ţi spun.

- Dacă ai putea să mă iei cu tine… Nu poţi cere ca ajutor de bonă.

- Mă îndoiesc că ar accepta.

- Cine ştie?

Iola se ridică şi se duse să se privească într-o mică oglindă aşezată deasupra căminului. Iola o cumpărase dintr-un magazin al satului cu banii ei şi i-o oferise de Crăciun. Îşi trase părul spre

spate.

- Dacă îmi fac un coc, spuse ea punându-şi pe cap o mică pălărie, voi semăna cu tine, aşa cum arătai tu în ziua când ai venit la conac.

- Da de unde! Eu nu am fost niciodată aşa de frumoasă, domnişoară Iola, nici chiar în tinereţea mea. Şi acum am un aer atât de bătrân de mă îngrozesc de mine când mă uit în oglindă.

- Pentru mine ai să ai întotdeauna cea mai drăguţă faţă din lume. Plină de afecţiune, cum mi-ai spus într-o zi, şi asta este adevărata frumuseţe.

- Am spus eu asta? Ei bine, şi acum spun la fel.

- Tor ce mi-au spus a fost întotdeauna plin de bun simţ; pentru asta vreau sfatul tău în legătură cu lordul Stoneham. Eu sunt incapabilă să gândesc cu adevărat o soluţie.

- Draga mea, lasă-mă să mă gândesc. Dar spui dacă nu te măriţi cu el, tatăl tău te poate obliga să te măriţi cu un alt bărbat care poate să-ţi displacă şi mai mult.

- Vreau să-l aleg eu. Tat poate fi mândru care un lord Stoneham ca ginere, dar eu trăiesc cu el.

- Nimeni poate spune contrariul. Dar gândeşte-te la casa mare şi somtuoasă, sau la bijuteriile lui lady Stoneham.

- Ideea asta mă face să mă cutremur. Niciodată nu aş purta

bijuteriile unei alte femei.

- Spui o prostie şi o ştii bine. Gândeşte-te bine, draga mea. Dacă refuzi să te măriţi cu el, tatăl tău îţi va face viaţa foarte grea.

- Ştiu. Ţine foarte mult la căsătoria asta. Faptul mă sperie.

Nanny rămăsese pe gânduri.

- Este greu, foarte greu, spuse după câteva clipe. E contra naturii să uneşti primăvara cu iarna. Totuşi nu-l poţi înfrunta pe tatăl tău. Unde ai să te duci?

- Aici… la tine!

- Nu poţi să rămâi singură aici.

- Am destui bani ca să mă descurc el puţin un an.

- Nu asta e problema. Tatăl tău te va căuta cu poliţia. Îţi imaginezi scandalul?

Iola veni şi îngebuche lângă Nanny şi, înconjurând-o cu braţele, îi mărturisi:

- M-am gândit toată noaptea. Mă vor obliga cu forţa să mă mărit cu acest bătrân îngrositor cu barba albă. Numai ideea mă îmbolnăveşte. Nu vreau să am copii cu el. Vreau… să fiu îndrăgostită.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt. Începu să plângă în hohote şi-şi înghesui faţa în umărul lui Nanny ca un copil…

- Hai, hai, spuse Nanny cu o voce liniştitoare, strângând-o tare la piept. Vom găsi ceva. Nu mai plânge, draga mea, asta nu ţi se potriveşte.

- Nu pot face nimic… e mai tare ca mine. Totul s-a întâmplat atât de iute… Şi acum pleci şi tu.

- Încetează să mai plângi. Nu câştigi nimic. Am să fac câte o ceaşcă de ceai bun şi vom vorbi în linişte. Trebuie să existe o soluţie. Aşteaptă-mă.

- Când îmi vorbeşti aşa îmi aduci aminte de trecut, spuse Iola cu o voce care ezita între râs şi plâns. De fiecare dată când se ivea o problemă tu spuneai: „O să fac câte o ceaşcă de ceai bun”, ca şi cum ar fi fost un remediu miracol.

- Numai asta ne poate limpezi gândurile. Şi scoală-te, domnişoară Iola, ai să te murdăreşti. Nu am avut timo să curăţ până ce ai venit. I-am cerut doamnei Brigs, vecina mea, să mai scuture, dar după cum vezi nu te poţi încrede decât în tine.

Puse ceainicul pe foc, scoase o faţă de masă dintr-un sertar şi aşează masa.

- Dacă ştiam că ai să vii, aş fi cumpărat din biscuiţii aceia care-ţi plac. Am pâine şi lady Lawson mi-a adus unt şi ouă înainte de plecare.

Iola o ascultă, ştergându-şi ochii. Nu avusese cu mine, dar

măcar se simţea bine. Neliniştea ei se mai spulberase. Era ca şi cum Nanny i-ar fi redat speranţa cu toate că nimic nu se schimbase încă.

Apa începu să fiarbă. Apucând ceainicul. Nanny fu cuprinsă de o mică slăbiciune şi-şi duse mâna în stânga pieptului.

- Ce ai Nanny? Te doare?

- Mi se întâmplă brusc. Îţi spun că este o indigestie. Doctorii ăştia nu înţeleg nimic. Medicamentele pe care mi le-au dat nu mi-ar vindeca nicio migramă.

- Mă gândesc că ar trebui să te întinzi puţin. Mâine ai să faci un lung voiaj. Aşează-te în pat şi am să-ţi aduc ceva de mâncare.

- Ta uită-te! Şi de când ştim noi să gătim?

- N-ai să mă crezi, dar am luat lecţii de la doamna Huggins.

- Nu e posibil! Întotdeauna am crezut că nu tolerează pe nimeni în bucătărie.

- Am rugat-o în genuchi. Cred că orice femeie trebuie să fie o bună bucătăreasă şi doamna este un adevărat „cordon bleu”.

- Aşa este. Când trăia mama ta, ea prepara nişte feluri

extraordinare, mâncăruri fine, foarte căutate, demne de cei mai buni maeştri. Toată lumea o spunea. Dar stăpânului îi plăcea bucătăria simplă.

- Nu s-a schimbat. Nu-i plac decât enormele bucăţi de friptură de vacă.

- Deci, ştii să găteşti, reluă Nanny suferind vizibil şi aşezându-se cu greu.

- Mătuşa Margaret nu prea a fost de acord, dar tata s-a gândit că e treabă bună. „În India, a spus el, soţiile ofiţerilor trebuie să-i înveţe pe servitorii indigeni să pregătească chiar şi cele mai simple feluri”. Se gândea că fără îndoială am să mă mărit cu un ofiţer.

- De ce nu?

- Acum că a apărut lordul Stoneham, nu vrea să mai audă de militar. Sau poate doar dacă e general, şi în acest caz, va fi la fel de bătrân ca el!

- E contra naturii, aşa e. Eşti aşa de frumoasă, mult mai frumoasă decât îmi imaginam.

- Crezi cu adevărat, Nanny?

- Sigur. As vrea ca mama ta să te poată vedea. Ea îmi spunea des: „Iola va fi o fată frumoasă, dar fetele frumoase au probleme: Cred că se refera la bărbaţi.

- Spunea adevărul. Bărbaţii, iată problema mea. Mai precis un bărbat cu barbăc albă cu care vor să mă căsătoresc contra voinţei mele.

- Ţi se răceşte ceaiul. Bea-l cât este cald şi ia şi pâine. Am pe undeva şi un borcan de dulceaţă de zmeură făcută de mine.

- Dacă mănânc acum, nu mai are să-mi fie foame şi la masă sunt sigură că tu prepari ceva delicios sau preferi să o fac în locul tău.

- Asta ar mai lipsi! De astfel, ştiu deja ce am să fac.

- Ce este?

- Supriză.

Iola credea că retrăieşte un moment al copilăriei ei. Când ea refuza să mănânce, Nanny ştia întotdeauna să-i trezească apetitul cu o supriză.

Ziua trecu foarte iute.

Ele nu încetară să vorbească, dar fără să găsească un răspuns la problema care le tracasa. Cum să evite Iola căsătoria cu Stoneham?

După ceai, Nanny se sui să aranjee camera Iolei.

- Asta e camera cea mai bună, zise Iola. Sunt singură că este a ta.

- Nu este prea mare diferenţă, dar deja mi-am făcut bagajul în cealaltă.

Lasă-mă să văd ce iei cu tine.

Cufărul lui Nanny era deschis. Fusele şi fustele gri erau aşezate pe un teanc de şorţuri albe scrobite. Mai erau şi nişte cordoane pe care le purta cu o frumoasă cataramă de argin în filigram.

- O, Nanny, mai ai catarama de argint! exclamă Iola.

- Nu m-aş despărţi de ea pentru tot aurul din lume. A fost a mamei mele, care o avea de la bunica. Este o frumoasă piesă de argint.

Iola puse cordonul în jurul ei.

- Ai slăbit, Nanny. Eşti la fel de slabă ca mine.

- Este adevărat. Dar sper să-mi refac sănătatea la soare. Indigestiile mele sunt, fără îndoială, datorate frigului.

Lăsă să-i scape un mic geamăt şi se aşeză uşor pe marginea patului.

- Cred că ar trebui să vezi un alt medic, Nanny.

- Am văzut unul şi am auzit o mult\ţime de prostii. Am nevoie pur şi simplu de o vacanţă. La castel, apartamentul copilului era la etajul patru şi suiam şi coboram de cel puţin douăsprece ori pe zi.

- La patru!

- Da, şi am început să-mi simt vârsta.

- Ar ieşi un scandal frumos, nu crezi? Sir Wolf Rento, un priten al Majestăţii Sale, luând în serviciul lui o fică din înalta societate, pretizând că nu este la curent. Crezi că va crede careva povestea asta?

- Nu, şi cred că ar avea cumetrele de bârfit! Oh! Nanny, dacă ai şti cât te regret. Cu tine, totul era o plăcere, în timp ce mătuşa Margaret nu face decât să-mi repete aceleaşi bârfe din vârful buzelor.

- Este adevărat că eu sunt cam vorbăreaţă.

- Ai fost întotdeauna! remarcă Iola râzând. Cred că acum ar fi bine să-mi schimb rochia. Nu pentru eleganţă, dar ca să o pot păstra.

- Bine. Ce ai hotărât? întrebă brusc Nanny.

- Pot rămâne aici câteva zile, apoi să plec la Londra.

- Nici nu se pune problema! Cum crezi că ai săte descurci într-un oraş atât de imens? Şi apoi, fără referinte, nu ai să găseşti niciodată de lucru.

- Sunt sigură că am să mă descurc.

- Crede-mă, nu vei avea decât necazuri. Mi-e teamă că singura soluţie e să te întorci acasă, să-l îmbunezi pe tatăl tău.

Spune-i că accepţi căsătoria, dar că vrei o logodnă lungă.

- Crezi că va fi de acord?

- Poate, Trebuie să ştii cum să-l iei. Nu-ţi serveşte la nimic să-l contrazici, aşa îl întărâţi şi mai mult.

- Nu se dă niciodată bătut. Mă va obliga să fac ce vrea el, şi înainte să-mi dau seama ce mi se întâmplă, am să mă trezesc măritată!

- Ah! Lucrurile s-ar putea să nu fie prea plăcute, având în vederea vârstei lui. Lordul Stoneham nu va avea poate prea mult… nevoi.

- În ce domeniu?

Nanny ezită să răspundă.

- Mai e ceva ce vreau să te întreb, Nanny, reluă Iola. Ce se întâmplă când un bărbat vrea să aibă un copil cu soţia lui.

- Ei… Vom vorbi de asta mai târziu. Du-te să te schimbi, în timp ce eu am să prepar cina. Trebuie să ne culcăm devreme, astă seară.

Dar poate că se purta ca o egoistă. Nanny părea obosită şi se vedea bine că suferă.

Iola se duse în camera ei şi Nanny începu să coboare scara cu greuate. Era strâmtă, e adevărat, dar nu acesta era motivul.

,,Nu trebuie să o necăjesc, îşi spuse Iola. Este nedrept să-i

impun problemele mele”. Pentru prima dată în viaţa ei, ea o vedea pe Nanny ca pe o persoană diferită şi nu ca o a doua mamă, complet devotată ei. „Dacă ea mă sfătuieşte să mă întorc, trebuie să mă supun”. Se simţi tremurând numai gândindu-se la ce o aştepta; nu numai furia tatălui ei, dar şi tété à tétê-ul cu lordul. Dacă ea îi acorda mâna, el o să vrea să o sărute şi numai gândul o îngrozea.

„Nu am să-l las să mă atingă niciodată!” Cuprinsă de panică, era gata să se ducă să se arunce în braţele lui Nanny, când se răzgândi: era problema ei şi trebuia să se descurce singură. După cină am să-i mai vorbesc, poate găseşte o soluţie în ultimul moment.

Clipele lor împreună era numărate. A crezut că va putea sta mai multe zile cu ea şi iată că va sta doar câteva ore. „Pentru ce nu mă poate lua cu ea?”

Inima i se plângea în tăcere, dar ea înţelegea că nu va putea cu niciun preţ să-i pricinuiască lui Nanny vreo neplăcere. O încurcase deja venind la ea.

„Este problema mea!” îşi repetă.

De fapt, fără să o arat, Nanny o ajutase încă p dată: ea o făcuse să vadă lucrurile sub adevărata lor înfăţişare. „Eu ştiu acum că în viitor va trebui să mă descurc singură. Nu va fi

nimeni să se zbată în locul meu.”

Lăsă să-i scape un suspin.

„Din păcate, sunt singură… mă simt mică şi neînsemnată şi… ce e mai rău, neputincioasă.”

CAPITOLUL 3

Se trezi tresărind, crezând că a auzit un zgomot. Trebuie să fie drevreme. Se ridică din pat, aprinse lumânarea şi îşi privi ceasul: exact cinci şi jumătate, ceea ce însemna că Nanny nu va întârzia să se scoale.

Se hotărâ să se scoale şi ea, dnedorind să piardă nicio clipă din timpul preţios care îi rămăsese de petrecut cu ea.

Au vorbit mul timp înainte de culcare şi ea insistase atât, încât Nanny acceptase în final să-i ceară lui sir Wolf să angajeze un ajutor de guvenantă.

- Mă vei face să-mi pierd slujba înainte de aâncepe! îi spuse Nanny.

Dar Iola tia bine că acest reproş nu era serios ci doar de formă.

- Nu-ţi fie teamă, îi răspunse. Explică-i că sunt tânără şi am multă bunăvoinţă. Banii nu contează pentru el. Va admite cu

uşurinţă două persoane fac mai mult decât una, pentru a se ocupa de fiica lui.

- Poate are deja pe alcinava.

- În acest caz, trebuie să faci aşa încât să fie concediată.

- Am să văd ce pot face, îi spuse Nanny râzând, dar nu-ţi garantez nimic. Stăpânilor nu le place să fie manipulaţi. În orice caz, dacă sir Wolfe refuză, promite-mi că te întorci acasă.

- Voi aştepta veşti de la tine. Presupun că iahtul va face multe escale; trimite-mi o telegramă prin unul din mebri echipajului. Îţi voi da bani.

- Am. Lady Lawson a fost extrem de generoasă, cu mult mai mult decât speram.

- Pentru că te-a apreciat, Nanny. Numai de m-ar accepta sir Wolf. Ai să vezi, de cum îi ve vorbi de mine, sunt sigură că va considera prezenţa mea indispensabilă.

- Nu te-ai schimbat, eşti în continuare la fel de optimistă!

- Tu m-ai învăţat să fiu aşa, când am fost nică.

Au rămas câtva timp să pălăvrăgească, apoi Nanny s-a ridicat spunând:

- Să mergem! Negustorul de nisip a trecut!

Era expresia de care se servea când Iola era mică, pentru a o duce la culcare. Şi împreună au suit scara spre camerele lor.

- Te iubesc, Nanny, şi pentru mine nimic nu e mai minunat decât să trăiesc lângă tine, spuse Iola sărutând-o, chiar dacă pentru asta trebuie să mă transform în menajeră.

- Ei, asta-i! Nu vei face nimic de gebul ăsta cât voi fi eu în viaţă! Nu uiat că viitorul tău depide de tine. Şi, indiferent de ce vei face, să ţii capul sus. Nu va fi uşor, nimic nu e uşor în viaţă, dar adu-ţi aminte că, întotdeauna, curajul te va salva.

- Îmi voi aduce aminte, îi răspunse cu aceeaşi gravitate în voce, Iola, ca şi cum ar fi făcut un jurământ.

Odată sculată, îşi făcu toaleta cu apă rece, căci nu mai era foc în sobă şi geamurile erau acoperite cu flori de gheaţă. Se pregătrea să coboare când realiză că niciun zgomot nu venea de la parter şi că în bucătărie nu era lumină.

„Poate m-am înşelat, Nanny nu s-a sculat încă.”

Luă o lumânare şi se duse să bată la uşa ei. Niciun răspuns…

Deschise uşa. Nanny era încă în par.

- Nanny! strigă ea încet. E timpul să te scoli.

Niciun răspuns. Era ceva neobişnuit; de obicei ea dormea foarte uşor; era suficient ca un copil să se mişte în leagăn, că se trezea.

Iola dădu ocol patului. Nanny era întinsă pe spate, cu ochii

şi cu un zâmbet pe faţă.

- Nanny? îşi reţinu răsuflarea încremenită.

Cu o mână tremurătoare, ea puse lumânarea pe noptieră şi atinse obrazul lui Nanny.

Era rece…

♣ ♣ ♣

În expresul care o ducea spre Southamton, cu mers de personal, din cauza zăpezii care acoperea şinele, Iola avea impresia că trăieşte un vis straniu.

Când a găsit-o pe Nanny moartă în camera ei, mai întâi nu a vrut să creadă, gândindu-se că e victima imaginaţiei ei: cum putea Nanny, atât de plină de viaţă şi de veselie să fie moartă?

Şi totuşi aceasta era realitatea: flacăra vieţii ei se stinse în timpul somnului şi surâsul ei dovedea că sfârşitul ei fusese fericit.

Cu ea, Iola pierduse o fiinţă dragă, absolut de neînlocuit, pe care o iubise cum nu mai iubise pe nimeni alcineva, nici chiar pe mama ei.

Era gata să izbucnească în hohote de plâns, când îi veni în minte cuvintele lui Nanny:

- Adu-ţi aminte că întotdeauna curajul te va salva.

♣ ♣ ♣

Şi exact de curaj avea nevoie în acea clipă. Curajul de a se purta aşa cum ar fi dorit Nanny, nu ca o fetiţă egoistă.

- Oh! Nanny, cum ai putut să mă păseşti?

Dar şi această plângere era egoistă. Nanny ar fi părăsit-o oricum. Nu a crezut cu adevărat mici o clipă că ele două se vor putea reîntâlni în Sud, a fost un vis de copil, o poveste cu zâne pe care ea şi-a invetat-o pentru a nu vedea cum sunt lucrurile în realitate, şi nu-i mai rămânea acum decât să se întoarcă acasă şi să-şi convingă tatăl să-i acorde o logodnă cât mai lungă.

„Nu putea face nimic alceva”, îşi spuse disperată Apoi îşi uni mâinile şi se rugă.

Pe urmă se gândi că ar trebui să se ocupe de funeralii. Cel mai simplu ar fi să-l găsească pe vicarul din Little Waywood şi să-i spună ce s-a întâmplat.

Aruncă o privire lui Nanny, o găsi întinerită, figura ei nu mai avea niciun rid şi avea un aer fericit. Dar, simţind că i se umple ochii de lacrimi, întoarse capul.

Atunci îi văzu hainele de călătorie întinse pe masă, alături

de o mică bonetă neagră garnisită cu panglici, mănuşile şi geanta, în care se găsea biletul de tren pentru Southamton.

- Voi călători la clasa a doua, spuse Nanny. Cineva mă aşteaptă la la Southamton pentru a mă conduce în port. Sunt nerăbdătoare să mă urc pe iaht; trebuie să ai senzaţia să voiajezi într-o casă plutitoare.

- Şi dacă ai rău de mare?

- M-aş mira! Când eram mică, obişnuiam să mă duc la Roata Mare de la Circ, când se instalau în Estleigh. Toţi prietenii mei se simteau rău, eu nu.

Dar fusese scris ca Nanny să nu vadă niciodată „casa plutitoare”.

Trebuia urgent prevenit sir Wolfe Renton, încât fica lui să nu aştepte în zadar, pe iaht, pe noua ei doică. „Voi trimite o telgramă”, îşi spuse Iola.

Pentru asta trebuia să meargă la Eastleigh, lucru periculos, căci putea fi recunoscută şi avertizat tatăl ei. „Nu pot să-mi permit asemenea risc. Dacă ar fi să mă întorc acum, nu ştiu ce i-aş spune lui tatii.”

Atunci i-a venit o ideea… ca un fulger.

De ce să trimit o telgramă? Pentru ce să nu meargă chiar ea? De ce să nu-şi ofere serviciile lui sir Wolf Renton până când

acesta va găsi o înlocuitoare?

Imaginaţia ei se înflăcără: nu va spune nimic de moartea lui Nanny pentru a-l forţa să accepte o situaţie provizorie; atâta timp cât el o va crede doar bolnavă, nu va avea de ales şi o va angaja… pe ea… Şi cum îi va fi imposibil să-i găsească o înlocuitoare până va ajunge în sudul Franţei, pentru ce să se mai obosească să caute pe alcineva?

„Mă voi duce. Am hotărât! Mă va găsi cu siguranţă prea tânără, dar ştiind că prezenţa mea nu e decât temprară, nu se va arăta prea dificil.”

Această idee îi dădea impresia unui colac de salvare de care se agăţase. Desigur, proiectul era îndrăzneţ, dar ea avea în minte cuvintele lui Nanny: „Curajul te va salva întotdeauna.”

- O voi face! îşi jură cu voce tare, privind, la lumina stalbă a lumânării, frumoasa faţă a lui Nanny care părea că îi surâde pentru a o încuraja.

Nu-i trebui decât câteva clipe pentru a se schimba. Îşi trase pe ea rochia de alpaca gri, pe care Nanny o purta duminica, dublată şi închisă până la gât, apoi îşi perie bine părul pentru a-şi face un coc gros, care necesită asemena ace. Această pieptănătură îi dădea un aspect indiscutabil mai sever, dar nu reuşea să o facă să pară mai în vârstă.

„Va fi mai bine cu bonetă, îşi spuse.

Apoi, îşi strânse rapid rochia, mantoul şi pălăria asortată. „Îmi voi lua hainele mele în caz că mă dă afară.”

Dar, chiar dacă va trebui să se reîntoarcă urgent acasă, nu va regreta nimic: va fi cunoscut bucuria şi emoţia de a merge în sudul Franţei la bordul unui iaht, drum care după calculele ei va dura cel puţin o săptămână. Asta îi va lăsa timp să se gândească.

Deodată auzi un zgomot în bucătărie. Era cineva jos…

Cine putea fi? Cuprinsă de teamă, se întrebă o clipă dacă nu cunva se înşelase! Poate că Nanny nu era moartă şi prepara micul dejun. În acea clipă îşi aduse aminte că aceasta vorbise de o oarecare doamnă Briggs care se va ocupa de căsuţă în lipsa ei. Ea trebuia să fie. Inima începu să-i bată mai tare: îi era frică.

Făcându-şi singură curajul, începu să coboare şi la lumina lămpii din bucătărie, zări o femei căruntă aplecată deasupra cuptorului.

- Nună ziua! spuse M-aţi speriat! spuse femeia întorcându-se. Mă aşteptam să o văd pe domnişoara Dawes.

- Sunt o prietenă a domnişoare Dawes.

- Ah! da. Mi-a spus că aşteaptă o vizită… Încântată să vă cunosc. După câte văd, sunteţi tot doică.

- Eu… exact. Dar… mă tem să vă dau o veste proastă.

- Ah! O veste proastă?

- Nanny a… murit… astă noapte, răspunse Iola cu o voce stinsă.

- Moartă? Domnișoara Dawes?

Vizibil, doamna Briggs nu reușea să creadă așa ceva. La rândul ei, Iola simţea un nod îngât. Se așează pe un scaun abătută cu capul în mâini, în timp ce doamna Brigs, fără un cuvânt, se sui la etaj. Rămânând singură, se lăsă pradă disperării şi îi fu impozibil săşi reţină lacrimile.

- Are un aer atât de fericit, spuse doamna Briggs. Dar cred că aţi resimţit un şoc grozav, am să vă fac imediat o ceaşcă de ceai.

Exact ce a r fi spus Nanny într-o situaţie asemănătoare. Iola simţea o teribilă de a plânge, dar făcând un efort enorm, reuşi să se abţină.

- Tocmai mă pregăteam să merg la vicar pentru… funeralii.

- Lăsaţi-mă pe mine, îl cunosc. Şi vă garantez că va face o înmormântare şi o slujbă frumoasă.

Iola se hotără să o lase pe doamna Briggs să se ocupe de tot, explicându-i că ea trebuia să ajungă la timp la Southmton, unde Nanyy ar fi trebuit să o însoţească, cu trenul de ora 9.

- Sunt la curent cu totul. Domnul Herbert mi-a spus că va veni să o ia pe domnişoara Dawes cu brişca la ora 8. Este vizitiul satului. Este gata oricând să servească pe toată lumea!

Cum brişca domnului Herbert era încărcată cu tot felul de pachete să le lucreze în diferite locuri în oraş. Iola se aşeă pe scaunul din faţă.

- Ai gtijă de ea, domnule Herbert, spuse doamna Briggs, vezi să aibă un loc bun într-un compartiment rezervat doamnelor. Sunteţi prea tânără şi prea frumoasă ca să călătoriţi singură, adăugă ea surâzând, la adresa Iolei.

Domnul Herbert, un corpolent, tată a opt copii, era de aceeaşi părere.

- Fiţi atentă la fracezi, o sfătui când află unde merge. Din câte am auzit spunându-se, nu prea poţi să te încrezi în ei. Aşa că ţineţ-i la distanţă!

Iola era sloi de gheaţă: capa de serji a lui Nanny era mult mai puţin călduroasă decât a ei, şi avea vârful nasului atât de îngheţat încât îi era frică să nu-i cadă când se ştergea la nas.

♣ ♣ ♣

Şi aşa porni într-o aventură absolut nebună. Dar indiferent

ce ar urma, tot era mai bine decât să înfrunte furia tatălui ei sau să se mărite cu lord Stoneham.

Nu mai era în compartiment decât o singură pasageă, o femeie de oarecare vârstă, cu buzele strânse, care, spre marea uşurare a Iolei, nu părea vizibil dispusă să intre în vorbă cu o necunoscută.

Iola se aşeză deci la distanţă într-un colţ de unde putea vedea bine peisajul acoperit de zăpadă. Îi era tare frig, dar era mai mult efectul şocului prin care trecuse, decât temperatura scăzută. Doamna Briggs o forţase să ia micul dejun: fiecare înghiţitură fusese un adevărat efort şi ceaiul, fierbinte şi foarte dulce, nu reuşise să fie remediul-miracol de care vorbea Nanny.

„Cum am putut să fac o asemenea nebunie. Să fug astfel, lăsând în urmă tot ce mi-era familiar!”

De fapt, ce lăsa în urma ei, era lord Stoneham, şi nu avea cu adevărat niciun regret. Avea sentimentul că a devenit cu totul alcineva, o tânără doică în drum spre Southhampton, având un singur scop: de a o servi pe Nanny, împiedicată pe moment să-şi îndeplinească angajamentul.

Trebuia să-şi ştie povestea s-o spună în somn: era o rudă a lui Nanny şi se numea tot Dawes ca şi ea se găsea din întâmplare la Honeysuckle Cottage, când aceasta se îmbolnăvise

şi ea tocmai căuta de lucru atunci, cum era prea târziu pentru a găsi o altă doică, Nanny o trimise în locul ei.

Perfect plauzibil.

„Sir Wolf ar trebui să-mi fie chiar recunoscător”, adăugă ca pentru sine.

Drumul era lung şi trenul înainta greu. La prânz se opri într-o gară mare pentru a merge să cumpere ceva de mâncare. Acum îi era foame şi cumpără un sandviş şi o brioşă şi apoi bău la repezeală o ceaşcă de cafea fierbinte.

Se simtea mai bine când îşi ocupă locul, cu toată privirea dezaprobatoare a celelilalte pasagere care nu aprecia faptul că lua dejunul, în faţa ei, în compartiment.

Iola avea mare noroc că nu avea probleme cu banii. Ea îi lăsase 10 lire doamnei Briggs pentru înmormântare.

- Dar nu va costa aşa scump! protestă ea.

- Vreau ca Nanny să aibă cea mai frumoasă înmormântare posibilă. Dacă mai rămâne bani, cumpăraţi flori: le iubea mult…

- Nu ştiu ce ar zice domnişoara Dawes de toate astea. Dacă este necesar, era capabilă să fie generoasă, dar de obicei era mai curând economică.

- Oh! uitam, domană Brigs… trebuie să vă plătesc.

- Nu discutăm…

Dar Iola ignorase protestele ei şi luă din geantă 10 lire spunând:

- Luaţi, vă rog. Vă veţi ocupa de casă în lipsa mea. Nu ştiu dacă Nanny are moştenitori, dar în aşteptatre, sunt responsabilă.

De fapt, ea se gândea la ea însăşi: ar putea locui acolo, într-o zi, dacă va fi airăşi disperată.

- Fac cu plăcere orice pentru domnişoara Dawes şi nu pot pretinde că aceşti bani nu sunt bineveniţi. Viaţa e atât de scumpă în zilele noastre.

- Am să mai trimit o liră pe lună.

- He! S-ar zice că aţi găsit un loc bun.

- Sper…

De fapt, ea nu se neliniştea pentru banii pe care-i va primi, ci pentru cât timp va putea păstra locul pentru a scăpa de lord cât mai curând posibil şi căruia generalul nu-i va putea ascundeadevărul la infinit. Şi că orice bărbat de importanţa lui, se va simţi umilit de a fi fost jucat de tânăra aleasă.

„Nu este decât o chestiune de timp: va găsi cu vine să mă înlocuiască”, îşi spuse singură pentru a se linişti.

Dar în sinea ei nu era deloc sigură.

♣ ♣ ♣

Trenul ajunse la Southamton cu două ore întârziere. Se făcuse noapte şi felinarele scăldau gara într-o lumină bizară, ireală. Ioala avea din ce în ce mai mult impresia că trăieşte un vis.

Îşi luase mănuşile şi geanta şi aştepta oprirea completă a trenului înainte să coboare: voia să întârzie cât mai mult momentul când va pune piciorul pe peronul gării, căci ştia bine a din acea clipă începea greul.

O mare animaţie domnea în gară. Aveai impresia că sunt mai mulţi hamali decât călători. Peste tot nu auzeai decât acelaşi strigăt:

- Hamal, doamnă? Hamal?

- Câţva dintre ei se adresară Iolei în acelaşi timp, când auzi o voce care le domina pe celelalte:

- Domnişoara Dawes? Domnişoara Dawes? E cineva care se numeşte domnişoara Dawes?

I-au trebuit câteva clipe pentru a-şi aminti că despre ea este vorba. Făcu semn cu mâna.

- Aici, Bill! Este aici! strigă un hamal la adresa unui

camarad care se apropia de cărucior. Sunteţi chiar domnişoara Dawes? mai întrebă.

- Da, răspunse Iola.

- Este un domn care vă aşteaptă, spuse arătând spre un bărbat ce stătea mai retras, având pe cap o pălărie moale şi un aer de valet de casă mare, poate chiar majordom. Mă duc să vă caut bagajele. Au etichete deasupra?

- Da: „Domnişoara Dawes, Southamton”.

- Le voi găsi.

Iola, puţin stânjenită, se duse să-l întâlnească pe bărbatul cu melon de la capătul peronului.

- Cred că mă căutaţi.

- Nu dunteţi domnişoara Dawes! exclamă mirat.

- Bar da… dar nu cea pe care o aşteptaţi. Domnişoara Nanny Dawes este bolnavă şi am venit în locul ei.

- Văd. Asta explică surpriza mea: trebuia să întâmpin pe cineva mult mai în vârtsă. Deci domnişoara Dawes este bolnavă! Îmi pare răsu să aflu. Domnul nu va fi mulţumit, nu-i place să i se schimbe planurile.

- Pentru aceasta, domnişoara Dawes m-a însărcinat în ultimul moment s-o înlocuiesc. Nu voia să creeze probleme.

- Drăguţ din partea ei. Poate ar trebui să ne prezentăm: eu

sunt Carte, valetul personal a domnului Wolfe. Cum vă numiţi?

- Dawes, ca Nanny. Suntem rude.

- Asta va uşura lucrurile… Ah! iată bagajele. Trebuie să ne grăbim, sunte în întârziere!

- Trenul a mers încet din cauza zăpezii.

- Zăpadă, ceaţă sau furtună, sunteţi în întârziere, şi lui sir Wolfe îi place exactitatea.

În faţa gării un valet îi aştepta lângă o trăsură elegantă trasă cu doi cai. O ajură pe Iola să ia loc şi ea îl auzi pe Carter spunându-i cu voce joasă:

- Are două valize. Ar trebui să pui una în interio pe banchetă.

- Nu. Pot s-o pun pe cea mică sub picioarele mele, răspunse valetul. Nu este prea departe.

- De acord.

Domnul Carte dădu un baciş hamalului şi veni să se aşeze lângă Iola.

- Călătorim în stil mare, nu găsiţi? o întrebă pentru a face să remarce că beneficiau de o favoare specială. Este trăsura personală a lui sir Wolfe.

- Îi sunt foarte recunoscătoare.

- Ţin să vă previn că nu va aprecia întârzierea voastră,

mai ales că nu sunteţi cea pe care o aşteaptă.

- Vă mulţumesc că mi-aţi spus.
- Aţi mai locuit pe un iaht.
- Nu.
- Veţi avea o surpriză când îl veţi vedea pe al nostru! Este cel mai modern din toate insulele britanice. Exact ceea ce îi convine domnului: îi place să fie înaintea timpullui! Dar, cum sunteţi atât de tânără, permiteţi-mi să vă dau un sfat: nu încercaţi să îi ţineţi piept, fiţi întotdeauna de acord cu el. Plăteşte bine şi veghează la grija confortului personalului, dar nu suportă să fie contrazis.
- Voi încerca să-mi amintesc.
- Sunt convins că această schimbare de ultimă oră îi va displace. Nu se mai poate face nimic, dar e supărător, tare supărător.

„Dacă ar cunoaşte adevărul, ar fi şi mai supărător”, se gândi Iola.

Până aici, ea îşi dominase durerea dar, brusc simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

„Era oboseala, îşi spuse, dar nu trebuie să mă las răpusă; încă bu an ajuns la capătul greutăţilor.”

- Presupun că vechea doică a micuţei a rămas să mă

aştepte, reluă ea.

Îi era teamă că sir Wolfe să nu fi reuşit în ultima clipă să o convingă pe bătrâna femei să-i însoţească în Franţa. Această teamă o măcina.

- Hm! Era prevăzut, răspunse somnul Carter stânjenit, dar ea a plecat acum o jumătate de oră spre lodra. Iată de ce întârzierea voastră m-a pus pe gânduri.

- Vreţi să spuneţi că Lucy este singură cu tatăl ei?

- Oh! e destul personal la bord pentru a se ocupa de ea. Este un copil drăguţ şi noi toţi o iubim, preciză cu un surâs căluros.

— Sunt sigură că şi eu am să o ador!

Luase hotărârea de a veghea asupra lui Lucy aşa cum a făcut-o Nanny pentru ea, forţându-se să-i toată afecţiunea de carea avea nevoie un copil lipsit de mama lui. „Știu o groază de poveşti să-i spun”, îşi spuse în tren.

Se făcuse întuneric. Era greu la lumina felinarelor, să-şi facă o idee despre oraş, mai ales că troiene de zăpadă blocau străzile.

Îi era frig, poate îi va fi şi mai mult când vor vorbi spre mare.

Sosiră în port. Vapoare enorme se proiectau pe cerul

întunecat şi sub lumina felinarelor se vedeau valuri lovindu-le.

- Am ajuns! spuse domnul Carter. Pregătiţi-vă să aveţi o supriză.

O briză foarte puternică sufla spre chei. O luară pe o pasarelă şi Iola descoperi în sfârşit iahtul.

Era foarte mare şi ar fi părut imens dacă nu ar fi fost în vecinătatea gigantelor pacheboturi.

Mai mulţi membri ai echipajului aşteptau pe punte.

- Pe aici, domnişoară Dawes, spuse Carter precedând-o pe o scară care ducea în interiorul vaporului. Presupun că vreţi să vă duceţi să vedeţi cabina?

- Oh! da, vă rog.

Dar un tână în uniformă, probabil căpitanul secund, veni grăbit înaintea lor..

- Ah! Sunteţi aici, domnule Carter, exclamă. Era şi timpul. Căpitanul a primit ordin să ridice ancora de cum sunteţi la bord.

- Ei bine, suntem.

- Ce v-a reţinut.

- Trenul a avut întârziere.

- Trebuia să-mi închipui. Patronul e aşa de agitat, de parcă ar fi fugit cu bijuteriile Coroanei.

- Ha! Ha! După cum vedeţi, am reapărut. Să mergem înainte!

Înainte de a-şi termina fraza, ofiţerul secund plecase.

- Iată cabina, domnişoară Dawes, continuă domnul Carter, arătându-i Iolei Iolei o uşă la capătul unui coridor îngust. Comunică cu a domnişoarei Lucy.

Iola îl urmă. Încăperea era destul de luxoasă: avea un pata adevărat, pe când ea se aştepta la o cuşetă; mobilele erau prinse de perete şi perdelele încântătoare din cinz atârnau în dreptul hubloului. O uşă interioară se deschise spreo cabină mult mai mare, plină de jucării scumpe, unde o fetiţă brunetă adorabilă era aşezată pe jos cu o păpuşă în braţe.

Lângă ea era un tânăr valet cu o haină albă cu naturi aurii, care se ridică atunci câmd intră Iola.

- Deci, tu te-ai ocupat de ea, Harold! spuse Carter.

- Da, domnule, şi a fost extraordinar de cumniete. Nu-i aşa, domnişoară Lucy?

- Eu sunt întotdeauna cuminte, răspunse Lucy.

- Desigur, aprobă Carter. Iată noua voastră doică, veniţi să o salutaţi.

Lucy deschise ochii mari şi fără să facă măcar gestul de a se scula, spuse Iolei:

- Nu eşti guvernantă, eşti prea tânără. Doicele sunt bătrâne.

- Nu este minunată? remarcă domnul Carter, izbucnind în râs. Nimic nu-i scapă! Şi totuşi, este noua voastă doică domnişoară Lucy, chiar dacă este tânără.

- Nu cred. Mă păcleşti.

O uşă se deschise brusc.

- Pentru ce nu am fost informat de sosirea voastră? întrebă o voce autoritară.

Domnul Carter se întoarse iute, iar Harold făcu un pas în spate.

Bărbatul care stătea în pragul uşii era total diferit de cel imaginat de Iola. Îi fusese greu să şi-l imagineze pe sir Wolfe; dar, cum numele lui era veşnic asociat cu cel al lui Rothschilf şi a altor mari finanţişti, ale căror caricături le văzuse în *Illustrates News*, îşi imaginase un personaj cu burtă şi nas mare. Ori, sir Wolfe era înalt, cu umeri laţi şi indiscutabil un bărbat bine. Era de asemenea, mult mai tână decât şi-l închipuise, cu toate că aflase că era cel mai tână miliardar ce-l frecventa pe rege. Dar era tot atât de adevărat că era cel mai autoritar pe care-l văzuse.

Sprâncene încruntate i se uneau aproape deasupra nasului şi ochii săi închişi, pătrunzători o fixau intens, ca şi cum ar

căutasă-i citească gândurile cele mai secrete. Purta un blazon de iahting, cu butoni aurii şi de cum intră în cabină, fiecare se simtea strivit de evidenta sa personalitate.

- Nu sunteţi guvernanta pe care secretarul meu a angajat-o, spuse el pe un ton sec.

- A fost o mică… neînţelegere, sir… începu domnul Carter.

- Las-o să vorbească singură.

- Bine, domnule.

- Sunteţi liberi.

Era un ordin şi domnu Carter dispăru imediat, urmat de Harold.

- Acum, vă aştept explicaţiile, domnişoară.

- Nanny Dawes s-a… îmbolnăvit şi pentru că nu avrut să cauzeze neplăceri, m-a trimis pe mine să o înlocuiesc… până ce… se restabileşte.

- Şi asta vă v-a obligat să fiţi în întârziere două ore?

- Cu greu aş fi putut să călătoresc mai iute ca trenul.

Îşi dădu seama că răspunsul ei suna cam impertinent şi după o clipă de gândire; crezu că e bine să adauge:

- … Sir.

- Îmi imaginez că nu aveţi nicio experienţă în educaţia

copiilor, îi spuse cu dispreţ.

- Din contră, sir, îi răspunse vexată. Ştiu foarte bine să mă ocup de fetiţe de vârsta lui Lucy.

Nu era chiar adevărat, cu toate că se simţea capabilă să repete tpate gesturile lui Nanny, dar era supărată că a trebuit să suporte sarcasmele lui.

- Forţat de împrejurări, sunt obligat să mă resemnez. Dar să ştii că detest să mi se dea planurile peste cap, fără să fiu avertizat.

- Până azi dimineaţă, Nanny credea că va putea călători, explică liniştită. Dacă nu aş fi venit în locul ei, altă posibilitate nu ar fi avut decât să vă trimitem o telegramă, făcând lucrurile şi mai grele pentru dumneavoastră. Ea s-a gândit… să vă fie de ajutor, sir.

- Nu cer pesronalului meu să gândească. Rezultatele sunt cele mai jalnice.

- În acest ca, sper să fiu excepţia de la regulă.

De data aceasta, devenise de-a dreptul impertinentă.

- Cule-o pe Lucy! îi tăie vorba. Am să-ţi vorbesc mai târziu. Un steward îţi va arăta drumul.

Ieşi fără un cuvânt sau o privire pentru fica sa. Iola rămăsese stupefiată: cu siguranţă nu era deloc amabil.

- L-ai înfuriat pe tata, spuse Lucy lăsându-şi păpuşa, dar nu te nelinişti, el se supără din nimic. Eu nu-l mai ascult, îmi astup urechile.

Iola găsi că, din partea unei fetiţe, această atitudine era puţin cam neobişnuită.

- Vino să mă ajuţi să despachetez, îi spuse. Apoi am să te culc. Întotdeauna te culci aşa devreme?

- Am fost bolnavă şi ei nu încetează să-mi repete că trebuie să stau în pat. Dar, cum sunt singură, mă scol şi mă joc pe ascuns.

Iola se întrebş dacă rolul ei nu era să intercepteze spusele fetiţei în favoarea ei, dar preferă să nu intervină. Trecu în cabina ei şi descoperi curelele celor două valize desfăcute. Una din ele conţinea bogata ei garderobă, cu mica pălărie de zibelină care ar fi putut să o compromită. Închise cu grijă curelele valizei ei.

- Pentru ce faci asta? o întrebă Lucy stând sprijinită de pat.

- Nu voi avea nevoie de lucrurile din valiză cât timp suntem pe mare, spuse Iola scoţându-şi capa de serj şi boneta. Vorbeşte-mi despre tine, adăugă pe un ton afectuos.

- Mă gândesc că tata es supărat pentru că eşti mai tânără decât s-a prevăzut. Sunt sigură că „tante” Isabel va fi furioasă.

- Cine e „tante” Isabel?

- Nu e mătuşa mea adevărată, dar mi s-a cerut să-i spun aşa. Nu-mi place. Nu-mi place nici de unchiul Charles, bărbatul ei, care tot timpul vrea să mă salte pe genuchi.

Cu toate că era teribil de curioasă, Iola se abţinu să nu pună întrebări despre acest subiect:

- Cine mai este la bord, în afara ei?

- Alte două persoane care nu le cunosc, oameni fără importanţă, oameni fără importanţă. Am auzit spunându-le au fost invitaţi pentru a-i „chapeau-rené”, (un cuvânt cam aşa) pe tata şi pe tanti Isabel.

Iola era din ce în ce mai mirată. Nu se aştepta să audă asemenea cuvinte din gura unui copil de cinci ani. Dar, era adevărat că părea tare dezgheţată şi, neavând niciun camarad de joacă, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu personalul de serviciu surprinzând converaţii care nu erau pentru vârsta ei.

Iola nu ştia că se dădeau recepţii la bordul unui iaht. Ea ar fi trebuit să bănuie că un om ca sir Wolfe nu făcea parte dintre cei care se îmbarcau pentru o croazieră fără să prevadă câteva distracţii mondene; aici, evident, intervenea „tante” Isabel”.

Desfăcu valiza lui Nanny şi îşi aşeză în cuier fustele şi

bluzele. Lăsă în valiză lenjeria de corp, din bumbac şi flanel, decoisă să nu o atingă; hotărâtă să-şi poarte propria lenjerie pe sub uniforma de bonă.

- Cum stai cu lecţiile, Lucy? O întrebă. Ştii să citeşti?

- Să citesc şi să scri, dar urăsc asta! Este prea obositor.

- Păcat. Cărţile conţin o mulţime de poveşti minunate, pe care amk să ţi le spun. Şi tu trebuie să-mi povessţi la rândul tău.

- Eu? Pentru ce? întrebă Lucy, imitând inconştient intonaţiile vocii tatălui ei.

- Pentru că îmi place să ascult poveşti, răspunse Iola amuzată.

- Nu-i nevoie să ştii să citeşti pemtru a afla poveşti.

- Asta depinde de ce fel de poveşti vorbeşti este vorba.

- Poveşti despre oameni, de exemplu, acel bărbat care voia sa-l omoare pe tata…

- Să-l omoare?

- Da. Spunea că tata l-a ruinat.

Încă o bârfă pe care fetiţa nu ar fi trebuit niciodată să o audă.

- Ei, bine, nu acesta este genul de poveşti care să-mi placă, observă Iola. Vorbeşte-mi mai degrabă despre dragoni şi zâne.

- Tata spune că nu există zâne şi că sunt minciuni inventate de oameni proşti.

- Atunci eu trebuie să fiu tare proastă, pentru că aveam obiceiul să pândesc zânele pe pajişti, când aveam vârsta ta, Şi, în fiecare dimineaţă, găseam un cerc de ciuperci pe locul ele dansaseră.

- Nu te cred. Pentru ce ar fi dansat ele?

- Pentru că erau fericite şi pentru că se săturaseră să zboare.

- Nimeni nu poate să zboare fără aripi.

- Zânele zboară ca păsările.

Lucy studie problema cu multă seriozitate, apoi exclamă:

- Atunci erau nişte păsări pe care le-ai văzut şi pe care le-ai luat drept zâne.

- Când vom fi în sudul Franţei, continuă Iola, care îi admira spiritul logic, vom merge în căutarea zânelor. Ele se ascund întotdeauna în flori; elfele, ele se ascund la rădăcina pomilor iar spiriduşii în găurii de pe dealuri.

- Tata spunea că sunt prostii. Mi-a confiscat toate cărţile de poveşti pentru a mă împiedica să cred în aceste minciuni!

- Asta nu mă va împiedica să-ţi povestesc una chiar în seara asta. Dacă tu nu crezi, cu atât mai rău. Eu cred.

- Dar n-ai să spui lui tata? Promiţi?

Iola îşi dădu seama că risca să-i displacă noului ei patron. Dar ea avea dreptatea de partea ei: era ridicol să-i interzici unui copil de cinci ani să creadă în zâne. Poveştile pe care i le-a spus Nanny au jucat un mare rol în educaţia ei, era convinsă de asta; şi pentru această fetiţă orfană de mamă era preferabul să evadeze în lumea imaginară decât să se hrănească cu bârfele indecente spicuite de la servitori. Era sigură că Nanny ar fi de acord cu ea, Nanny care o făcuse să descopere frumuseţea ascunsă a lucrurilor, să iubească muzica şi să înţeleagă valoarea unei fiinţe se măsoară după calitatea inimii pe care voia ca lucy să le înveţe.

„Fii prudentă, îşi spuse. Grozav rişti să fii trimisă în Anglia mai devreme devât ai prevăzut.”

Dar nu se putea hotără să lase educaţia lui Lucy numai în responsabilitatea lui Wolfe Renton; în mod clar, acest om nu înţelegea cu nimic copiii.

„Dacă trebuia să-şi facă meseria de doică, măcar s-o fac bine, chiar dacă e numai ceva provizoriu şi voi urma din toate punctele de vedere exemplu lui Nanny. În definitiv, părinţi care-şi copiii doicilor n-au niciun cuvânt de spus.”

Dar era puţin probabil că sir Wolfe să-şi împărtăşească

vreodată părerea. Avea în el ceva autoritar şi înspăimântător. Domnul Carter avea dreptate: nu trebuia contrazis.

„Şi pentru asta nu-l voi contrazice… în aparenţă. Dar orice s-ar întâmpla, mă voi ocupa de Lucy în felul meu şi cum voi crede eu de cuviinţă.”

CAPITOLUL 4

Când să meargă la culcare, Lucy începu să-i povestească Iolei tot felul de snoave şi bârfe auzite de la vechea ei doică şi de la alţi servitori. Era o fetiţă foarte inteligentă, dar precocitatea ei avea ceva ce o spera: vorbirea ei o făcea să semene mai mult cu o adultă volubilă decât cu o fetiţă vorbeărească.

- Pentru ce crezi tu în zwne, o întrebă ce o vârâ sub cuvertură.

- Pentru că sunt mici creaturi drăguţe care cunosc secretele ancenstrale pe care lumea noastră cu trenuri şi maşini le-au uitat.

- Zânele pot merge cu trenul, nu-i aşa?

- Sunt sigură că nu le tentează deloc; trenurile sunt mijloace de transport practice, foarte zgomotoase.

- Mi-ar plăcea să pot zbura ca ele, spuse aşezându-se

comod pe pernă.

- Nu spui rugăciunea?

- Câteodată… merge şi fără.

- De ce?

- Pentru că nu am chef să vorbesc cu Dumnezeu. Este bătrân şi-i spionează tot timpul pe oameni pentru a vedea dacă fac ceva rău.

Iola se forţă să nu surâdă; era o descriere destul de des folosită de Biserică.

- Dumnezeul la care mă rog eu nu este deloc aşa, îi răspune. Am să-ţi vorbesc de el altădată.

- Aş prefera o poveste cu zâne.

- Mai întâi trebuie să spui rugăciunea. Iată ce vom face: noi vom spune pe rând, fiecare câte o rugăciune şi vom vedea dacă a ta este la fel de frumoasă ca a mea.

Iola îngenuche la piciorul patului îşi împreună braţele şi spuse:

Mathieu, Mare, Luc şi Jean,
Binecuvântaţi patul în care stau.
Patru îngeri la căpătâiul meu.
Unul pentru a veghea, unul pentru a se ruga

Şi doi pentru a mă îndruma…

Lucy ascultă cu atenţie, apoi recunoscu:

- Este o rugăciune frumoasă. Crezi cu adevărat că sunt patru îngeri deasupra patului mei?

- Îngerii noştri păzitori sunt întotdeauna lângă noi. Dacă suntem neliniştiţi sau descumpăniţi, este suficient să-i întrebăm şi nu se întâmplă niciodată să nu ne răspundă.

- Şi eu pot să-i aud? întrebă Lucy, învcântată.

- Nu cu urechile, ci cu spiritul tău. Mâine vom discuta. Acum trebuie să dormi.

O sărută pe Lucy, care la rândul eii îi dădu un pupic pre obraz.

- Sunt încântată că eşti doica mea, dar cred că tata nu te place.

„Nu e prea încurajator”, se gândi Iola, trecând în cabina ei. Iahtul care ridicase ancora, naviga încet aşteptând să iasă în larg.

Iola îmbrăcă una din bluzele albe ale lui Nanny, îşi puse cureaua cu închizitoarea de argint în jurul taliei şi aruncă o privire în oglindă. Surâse, imaginându-şi surpriza tatălui ei dacă ar putea să o vadă în acel moment. Îşi aranjă puţin coafura şi ieşi.

Un steward o aşteptă lângă uşă.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu o privire vioaie, care nu putu să se împiedice să nu adauge.

- Găsesc că sunteţi prea tânără pentru a fi doică.
- Dacă îmi mai spune cineva treaba asta, ţip!

Omul izbucni în râs şi o conduse pe puntea superioară. Trebuie să fi trecut prin dreptul unui salon, căci auzi frânturi de conversaţie şi râsete, apoi bătu la o uşă.

- Intră, se auzi vocea lui sir Wolfe.

Stewardul îi deschise uşa şi Iola se trezi într-o cabină, mare, austeră, un decor tipic „om de afaceri” mobilată cu un birou mare. Pereţii lambrisaţi erau străpunşi de hublouri largi, cre dădea direct deaupra prove. Cu, cabina era situată chiar sub pasarela comandantului. Sir Wolfe avea impresia că conducea l însuşi iahtul, rămânând aşezat în biroul său.

Continuând să scrie, nici măcar nu ridică capul la intrarea ei. Căuta oare să o umilească, tratând-o în mod făţiş ca o subalternă?

- Mi-ai explicat deja pentru ce eşti aici. Domnişoară Dawes, spuse lăsând în sfârşit tocul jos. Găesc situaţia regretabilă; aşteptam o persoană mult mai în cârstă şi, în special, cu mai multă experienţă.

Cum ea tăcea, estimând că nu avea ce să-i răspundă, el începu să o măsoare, cu o privire ciudată.

- Stai jos, îi spuse parcă în silă. Trebuie să-ţi vorbesc.

Avea strania impresie că este o eretică supusă interogatoriului Inchiziţiei.

- Eşti aici pentru o perioadă limitată, începu el, dar nu vreau ca Lucy să înceapă să aibă obiceiuri proaste.

Iola simţindu-se aproape insultată, ridică capul.

- Înţele-mă bine: interzic să i se umple capul lui Lucy cu tot felul de aiureli care se povestesc în general copiilor.

- Presupun că vreţi să vorbiţi de poveştile cu zâne?

- Ce te-a făcut să spui asta?

- Lucy mi-a spus că i-aţi confiscat cărţile, explicându-i că zânele nu există. Presupun că i-aţi spus acelaşi lucru şi despre Moş Crăciun?

- Doresc ca fata mea să fie crescută în respectul adevărului. Este o gravă greşeală de a spune minciuni copiilor de la cea mai fragedă vârstă; aceast lucru este în bună parte izvorul necinstei care bântuie, în zilele noastre, peste tot în lume.

- Gândiţi serios că poveştile cu zâne, care le stimulează imaginaţia şi le dau sensul frumuseţii, sunt adevăratele cauze?

- Nu am intenţia acum să discut despre asta. Adu-ţi aminte doar că nu trebuie să-i povesteşti lui Lucy poveşti cu zâne sau alte prostii care-i pot altera inteligenţa.

Iola ar fi vrut să protesteze, dar îşi aduse aminte recomandările lui Carter: nu discutaţi niciodată în contradictoriu cu sir Wolfe.

- Înţeleg, sir, răspunse, afectând un aer de supunere puţin exagerat.

- Aştept să fiu ascultat asupra acestui punct.

- Foarte bine, sir. Voi veghea ca nicio carte de Shakespare, Grimm sau Stevenson să nu intre în biblioteca ei… Biblia trebuie şi ea exclusă? întrebă cu inocenţă.

- Încerci să fii impertinentă…

- Desigur că nu, sir. Numai că e foarte greu să dovedeşti unui copil de existenţa lui Dumnezeu. Lucy mi-a spus astă-seară că ea vede în el un bătrân răzbunător.

- Şi totuşi i-am cerut în mod esxpres ultimei ei doici să nu o înveţe nimic despre religie şi să lase acest subiect în grija unei guvernante de specialitate.

- Lucy va avea o guvernantă?

- Normal. A avut până acum trei ani; cum altfel ar fi învăţat să citească? Dra, pentru moment, doctorii nu vor să o

lase să abuzeze de forţele intelectuale sau fizice. Apropo, ştii că trebuie să evite orice oboseală şi trebuie să se culce devreme.

- Am să-mi amintesc, sir.

Nevoind să-i suţină privirea, ea îşi coboră ochii, ceea ce avu efect punerea în valoare a genelor lungii, negre, care contrastau cu tenul ei palid.

- Mi se pare că eşti prea tânără.

- Pot să vă asigur că-mi voi da toată capacitatea în serviciul copilului dumneavoastră, sir.

- Exact de această capacitate mă îndoiesc…

Se părea că-i făcea plăcere să se arate ostil.

- Mi-e greu să-mi prezint demisia imediat, dar, dacă doriţi, la prima escală, eu…

- Nu se pune problema să te înlocuiesc până nu găsesc pe alcineva. Când are intenţia această domnişoară Dowes să ni se alăture?

- De cum va fi în strae să călătorească.

- Adică?

- Nu am nici cea mai mică idee. Am plecat în grabă, înainte ca doctorul să sosească.

- Atunci nu mai rămâne decât să aşteptăm. Dar dacă ai cea mai mică problemă cu Lucy, fă-mi plăcerea să mă consulţi

şi pe mine, nu pe servitori.

- Am înţeles, Sir.

Cum întrevederea părea că a luat sfârşit, Iola se ridică. Dar întere timp, vaporul ieşea în largul mării şi valuri destul de violente se spărgeau acum de cocă, aşa încât trebui să se agaţe de birou pentru a-şi păstra echilibru.

- Ah!… Sper că nu suferi de rău de mare ş-ţi poţi ţine echilibru pe vas?

- Şi eu sper, dar despre tot ce am vorbit în această seară, numai viitorul poate dovedi adevărul! Observă cu un surâs.

Cu prudenţă, ajunse la uşă, fără să mai aştepte răspunsul lui, dar cu convingerea că micul ei rol a avut efect.

♣ ♣ ♣

A doua zi de dimineaţă era în plină formă. Dormise bine, fără a avea nicio urmă de rău de mare, mâncă cu poftă un mic dejun copios, îndemând-o pe Lucy să facă la fel.

- Iată ce o să facem, îi spuse imediat ce stewardul strânse masa. Vom merge să ne îmbrăcăm călduros şi vom merge pe pimte să vedem valurile. Am întâlnit foarte des în lecturi „berbecii”, dar nu i-am văzut niciodată.

- Berbecii?

- Da, aşa se numesc crestele de spumă ale valurilor; de departe, s-ar zice că sunt nişte oi albe care zburdă pe apa verde.

- Dar asta trebuie să fie nostim! Să mergem să-i vedem! exclamă Lucy, bătând din palme.

Iola îi puse ciorapi de lână, o îmbrăcă cu un palton de blană albă, apoi îşi puse şi ea o jachetă scurtă, dublată de hermină, sub capra grii a lui Nanny.

„Nu este momentul să răcesc”, îşi spuse în timp ce-şi punea un batic pe deasupra micii bonete negre, pentru a-şi proteja urechile şi, luând-o pe Lucy de mână, se îndreptă către punte.

- Nu veţi ieşi pe punte pe vremea asta? exclamă un sreward, zărindu-le.

- Este frig, dar aerul curat ne va face bine, răspunse Iola.

- Pe cuvânt… că sunt total de părerea voastră. Dar fiţi atentă să nu căderi peste bord, adăugă, deschizând uşa. Rămâneţi aici, pe artea asta, veţi fi la adăpost de vânt.

- Mulţumesc, o să vă urmăm sfatul.

Primii lor paşi fură puţin ezitanţi, dar în curând îşi regăsiră echilibru şi putură să contemple în voie jocul valurilor, rămânând în acelaşi timp la adăpost.

- Arată-mi berbecii, ceru Lucy.

Iola îi arătă cu mâna crestele înspumate ale valurilor care săltau în jurul lor şi se sfărâmau de coca vasului. Stropii lor le atingeau câteodată obrajii, dar era sigură că era mult mai sănătos pentru Lucy, decât să stea închisă într-o cabină fără aer.

- Ce frumos e, spuse Iola pentru ea însăşi. Acum ştiu de ce marinarii cred în sirene.

- Ce sunt sirenele?

- Nişte încântătoare doamne cu o coadă de peşte în locul picioarelor.

Foarte intrigată, Lucy se aşeză pentru a o asculta pe Iola vorbindu-i de sirenele cu părul de aur şi vocea îmbietoare, care-i chinuie pe marinari cu vraja lor. Lucy voia să ştie tot, dar îi era deja teamă că-i spusese foarte mult. Sirenele intrau şi ele în categoria zânelor şi avea încă în memorie avertismentele lui sir Wolfe.

Printr-o surpinzătoare coincidenţă, acesta apăru chiar în acea clipă pe punte şi porni spre ele. Îl găsi extrem de elgant cu cascheta de iahting, patonul gros întredeschis, care lăsa să vadă eleganta haină cu nasturi aurii.

- Sunt suprins să vă văd aici, spuse scurt. Mă gândeam că este prea frig pentru Lucy.

- Nu mi-e frig, tată, afirmă aceasta înainte ca Iola să fi

scos un cuvânt. Am venit aici să vedem berbecii.

- Nu uita că eşti bolnavă.

- Este bune îmbrăcată, interveni Iola.

- Da, da, sunt foarte bine, tată. Du-te. Vreau ca Nanny să-mi vorbească despre sirene.

Iola îşi ţinu răsuflarea, văzând cum sir Wolfe îşi muşca buzele. Se aştepta să fie blamată, dar el plecă fără niciun comentariu.

- A plecat, spuse Lucy, suspinând uşurată. Continuă povestea, vreau să văd o sirenă.

Următoarele două zile, marea fu dezlănţuită şi ele trebuiră să rămână în cabinele lor.

Pentru a o distra pe Lucy, îi era tare greu Iolei să nu recurgă la o poveste cu zâne, căci era singurul gen de povestiri ce i se potrivea unei fetiţe de cinci ani. Aşa că din timp în timp făcea o excepţie de la regulă, fapt ce avu ca efect exercitarea curiozităţii copilului. Dacă sir Wolfe ar fi venit să le surprindă, cu siguranţă ar fi fost nemulţumit.

„Concepţiile lui despre educaţia copilului sunt ridicole, gândea Iola. Dacă ar fi vorba de un băiat aş mai zice, dar Lucy era o fetiţă şi ea nu trebuia să primească o educaţie atât de rigidă.”

Se miră că nimeni nu părea să se intereseze de fetiţă, mai puţin sir Wolfe decât invitaţii săi. De fapt motivul era simplu, după cym aflase de la unul din stewarzi: doamnele aveau rău de mare şi domnii, chiar dacă nu prea aveau chef de mâncare, aveau în schimb pentru băutură.

- Timpul se va ameliora, Nanny, i-a spus pe un ton liniştitor.

Tot personalul o numea de acum nanny, pentru a glumi, era un semn de afecţiune. Personalul o adora şi avea pentru ea atenţii pe care nu le avusese pentru altă bonă sau guvernantă. Unul dintre ei merse până acolo încât îi oferi un pahar de vin pe care ea găsi că e mai cuminte să-l refuze.

Viaţa la bord se anunta agreabilă; Iola, descoperise cu plăcere că există chiar şi o bibliotecă şi că bucătăria delicioasă. Dar cum ea nu avea pe nimeni cu care să poată vorbi, în afară de Lucy, nu se poatea împiedica să se gândească fără încetare şi să se nelinişteasca pentru viitorul ei; când sir Wolfe îşi va da seama că Nanny nu va mai veni niciodată, va căuta să angajeze o bonă mai în vârstă şi atunci va veni pentru ea momentul în care va trebui să ia o hotărâre. Nu va avea atunci altă alegere decât să se intoarcă acasă sau a găsi de lucru în Franţa.

,,De ce să mă neliniştesc? îşi spuse. Cine ştie ce-mi va

rezerva viitorul?”

Iahtul tranversa acul golful Gasconiei şi marea se liniştea; razele soarelui străbăteau printre nori şi Lucy, care îşi manifesta în diferite forme afecţiunea, devenea din zi în zi mai drăguţă.

- Te iubesc, te iubesc mult, îi mărturisise în cea de-a patra seară a lor la bord.

- Şi eu te iubesc la fel de mult.

- Dar să nu-i repeţi lui tata, el nu vrea să pronunţi aceste cuvinte. Zice că dragostea este „o emoţie inutilă care îi face pe oameni să se comporte prosteşte”.

- Nu este adevărat! protestă Iola, indignată. Dragostea este un sentiment pe care îl simţim cu toţii şi este foarte bine. Ai înţeles greşit ce a spus tatăl tău. El te iubeşte mai mult decât îl iubeşti tu.

- Nu se iubeşte decât pe el! O doică mi-a spus asta… şi a adăugat că mama nu la iubit niciodată. Pentru asta nu vrea să audă vorbindu-se de dragoste.

„Iată ce explică, poate, multe lucruri”, se gândi Iola, dar nu voi s-o las pe lucy să discute în continuare acest subiect.

- Am să-ţi povestesc despre o feriţă şi câinele ei, care i-a salvat într-o zi viaţa că se iubeau prea mult.

- Da, da, vreau! strigă lucy, care deja uită precedenta lor

conversaţie.

Ele erau chiar la sfârşittul poveştii când, un steward bătu la uşă.

- Sunteţi rugată să o duceţi pe domnişoara Lucy în salon, îi spuse. Acum că şi-a regăsit „le pier marin”, doreşte să o vadă.

- Ce înseamnă „le pier marin”? întrebă Lucy.

- Un picior ca al nostru cau ca al lui Nannu… un picior frumos vreau să spun, adăugă făcând cu ochiul Iolei, în timp ce ieşea.

Se întrebă râzând ce ar fi zis tatăl ei dacă ar fi văzut cu ce familiaritate o trata personalul, care o considera de-a lor.

Îi schimbă rochiţa lui Lucy, îi puse ciorapi de mătase albă şi pantofi roşii, o pieptănă cu grijă, apoi o duse în salon.

De când auzise vorbindu-se de contesa Iasabel, era curioasă să afle cu cine semăna şi se întreba ce gen de femei îi plăcea lui sir Wolfe.

De-abia intră în salon, trebuie să recunosc că avea bun gust. Lady Isabel era superbă. Cu talia ei de viespe, cu părul arămiu şi ţinută de regină, dădea impresia că ieşise direct dintr-un tablou de Sargent. Ea lâncezea pe o canapea de catifea ale cărei perne verzi formau un decor ideal pentrutenul ei alb şi ochii ei de un albastru de genţiană.

- Lucy dragă, ce plăcere să te văd! exclamă ea. Bonjur, Nanny! Sir Wolfe mi-a spus că acum se simte foarte bine, este o veste excelentă!

- Cred că aerul de mare i-a făcut bine.

- Vino lângă mine, draga mea, spuse lady Isabel bătând cu palma locul de lângă ea.

- Aveţi ceva să îmi spuneţi? întrebă Lucy, apropiindu-se fără voie.

- O grămadă de lucruri! De exemplu, că găsesc acest vapor superb şi că dragul tău tată a fost foarte amabil să mă invite.

Vocea ei era din ce în ce mai suavă şi Iola nu întârzie să afle motivul: sir Wolfe tocmai intrase.

Se îndreptă surâzând spre canapea, încântat de tabloul aproape familiar pe care-l formau Isabel şi Lucy, una lângă alta.

- Dacă Wolfe, spuse tandru, întinzându-i mâna într-un gest teatral. Nu pot să-ţi spun bucuria pe care o simt în compania adorabilei tale micuţe, Lucy.

Stânjenită, Iola se întrebă dacă nu ar face mai bine să se retragă; în caz că prezenta ei va fi necesară, sir Wolfe nu avea decât să trimită să o caute. Făcu câţva paşi spre uşă.

- Vreau să merg cu Nanny, strigă Lucy. Ea ştie o

grămadă de lucruri de poveşti.

- Şi eu de asemenea, afirmă Isabel strângând-o în braţe.

Tenându-se ca Lucy să nu facă vreo scenă, Iola rămăsese în picioare lângă uşă.

- Vrei să-ţi spun o poezie pe care o ştiam când era fetiţă? întrebă Isabel.

- Le ştiu pe toate, răspunse Lucy. Sunt ani de când le-am învăţat.

- Ce te interesează atunci?

- Poveştile lui Nanny. Cred că tot ce îmi spune ea… absolut, adăugă fixându-şi tatăl cu un aer sfidător.

- Cred că ai face mai bine să ne laşi acum, îi răspunse el la provocare. Du-te cu Nanny, este ora ceaiului!

- Dacă mă trimiţi ca să poţi vorni singur cu tante Isabel, ei bine, cu atât mai bine! Prefer să rămân cu Nanny… Vino Nanny, continuă, fugind spre ea. E plictiseală aici, ca întotdeauna de astfel!

Dacă Iola ar fi putut auzi ce s-a vorbit în salon după plecarea lor, nu ar fi deloc surprinsă.

- Cu adevărat, Wolfe remarcă lady Isabel, găsesc că această tânără persoană este mult prea afectată pentru a fi bună pentru Lucy.

- Afectată?

- Sunt sigură că îşi machează ochii… dacă nu cunva are şi părul vopsit. Niciodată nu o să mă facă cineva să cred că o femeie se poate naşte cu păr blond şi gene negre: natura nu face asemenea genuri de combinaţii!

- Nu m-am gândit la asta.

- Este prea drăguţă, prea tânără şi vizibil prea ignorantă pentru a i se încredinţa un copil atât de inteligent ca Lucy. Va trebui să scapi de ea cum vom ajunge la Monte Carlo.

- Nu va fi uşor. Nu cred că am să o pot înlocui atât de rapid.

- Am să-ţi găsesc pe cineva, nu poţi încuviinţa să mai rămână.

- Era în cuvintele ei o vehemenţă pe care îl suprinse puţin pe sir Wolfe.

♣ ♣ ♣

Vila era aşa cum şi-o imaginase Iola. Clădită pe înălţimile oraşului, se bucura de o vedere fabtastică şi de o grădină de vis.

Tot timpul i se părea încântător. Mediterana era mult mai albastră decât i se spusese: avea culoarea rochiei Madonei.

Principatul de Monaco era înconjurat de munţi falnici care se decupau pe cerul albastru, senin, unde soarele strălucea cum nu-l mai văzuse niciodată.

- Este minunat! Minunat! exclemase intrând în port. Sunt atât de fericită că sunt aici. Tare fericită!

- Sper ca Lucy să îţi împărtăşească entuziasmul, spuse sir Wolfe, şi că se va purta mai bine decât a făcut-o până acum.

- Nanny spune întotdeauna că sunt exact ca tine, protestă Lucy, şi tu eşti întotdeauna bine crescut, tată.

- Nu trebuie să vorbeşti aşa cu tatăl tău, Lucy, îi reproşă încet Iola.

- Pentru ce nu? El vrea întotdeauna să spun adevărul, ei bine, ăsta-i adevărul.

Iola nu reuşi să-şi ascundă un surâs şi spre marea ei surpriză, sir Wolfe părea şi el amuzat de răspunse ei.

- Prins în propri-ami cursă! Cred că te gândeşti că adevărul iese întotdeauna din gura copiilor, nu? Chiar dacă este prea politicoasă pentru a mi-o mărturisi!

- Încerc să fiu politicoasă şi în gând.

- Încântat să te aud spunând-o, îi răspunse cu un surâs.

Iola şi Lucy primiră cameră ce dădeau în spatele vilei, în timp ce ale invitaţilor erau situate în faţada vilei. Pentru

moment, aceştia nu erau decât patru, dar alţii trebuiau să vină să-i întâlnească ceva mai târziu.

- Preferă să vină cu trenul, explică domnul Carter.

- Poate nu au făcut rău, dacă te gândeşt că lady Isabel practic nu şi-a părăsit cabina, remarcă Iola.

- Doamna contesă a vrut special ca să nu-l priveze pe sir Wolfe de prezenta ei… Vom avea cu noi veritabile frumuseţi, în această săptămână. Dacă ai ocazia, aruncă-le o privire.

- Promit.

Nu întârzie să o ducă pe Lucy să exploreze grădina. A fost pentru ea o veritabilă încântare pentru a vedea bougainvillée, mimozele, şi muşcatele roz care tocmai începeau s înflorească. Ar fi vrut să le picteze.

Vechiul proprietar al vilei îşi consacrase tot timpul liber de pensionar, grădinii; visa să o facă cea mai frumoasă de pe toată Coasta de Azur. Mici cascade cădeau în bazine fin sculptate, scări de piatră şi poteci întortocheate dădeau în boschete sau în elegante promotorii de unde se putea vedea marea.

Chiar şi Lucy era încântată.

- Nu trebuie să-i spui lui tata, dar cred că şi zânelor le-ar plăcea să trăiască într-o grădină din asta, murmură ea secret.

- Sunt sigură că ele stau ascunse în acest moment în flori.

Era cu adevărat un loc feeric. Sir Wolfe va juca rolul căpcăunului rău care o va alunga?

„Voi încerca să fac exact ce vrea, îşi spuse „să fiu întotdeauna de acord cu el. La drept vorbind, aş fi deacord şi cu diavolul pentru a putea rămâne în asemenea locuri încântătoare.”

Aveau grădina numai pentru ele. Invitaţii depăşeau rar terasa marelul salon, unde ea îi vedea câteodată plimbându-se cu co cupă de şampanie în mână.

Iola hotără să meargă să se plimbe după cină, ştiind că sir Wolfe şi prietenii lui trebuia să se ducă la Cazinoul din Monte Carlo.

Era jucător? Puţin probabil; după ce îşi dăduse atâta osteneală să-şi adune averea, îi displăcea cu siguranţă să-şi arunce banii pe masa verde.

Nu ştia absolut nimic despre el, în afară de faptul că era extrem de bogat şi avea idei complet eronate despre educaţia copiilor. Dar găsea că avea o personalitate atrăgătoare şi îi era greu să nu se gândească la el.

Înţelegea bine că lady Isabel dorea să-l păstreze pentru ea şi căuta să-i acapareze atenţia. Dacă nu cinva e vorba de o dragoste adevărată…

La prima vedere, soţul ei, căpitanul Charles, conte Unwin, avea un aer stupid cu mustaţa lui blondă groasă şi râsul sonor; dar este adevărat că Iola nu îl cunoştea suficient pentru a-şi permite să-l judece. În orice caz, părea încântat să aibă de soţie pe favorita unui miliardar: te poţi aştepta la orice în această lume a oamenilor în goana după plăceri.

Iola auzise des vorbindu-se de somtuoasele vânători de fazani şi de balurile pe care le dădea regele la Warwick Castle, Chatsworth sau Wentworth Woodhouse, dar era şi mai impresionată de reputaţia festinurilor de la Monte Carlo şi ea spera să aibă norocul, în timp ce era aici, să zărească câteva actriţe celebre, cu pălăriile lor cu pene de struţ şi fantasticele lor bijuterii.

„Mi-ar plăcea aşa de mult să asist la o recepţie dată de un prinţ rus sau la un miliardar ca sir Wolfe, se gândi. Dar este o lume căreia nu am să-i aparţin niciodată”. Şi când te gândeşti că ar fi fost suficient să devină lady Stoneham pentru ca toate uşile să i se deschidă! „Ei aş! Sunt mai fericită aşa”, conchise veselă.

La căderea nopţii, coboră în grădină. Lucy adormise foarte iute; de la sosirea lor dormea foarte bine şi o lăsa liberă până dimineaţă.

Se plimba prin iarbă. Temându-se de răcoarea nopţii,

fusese precaută şi îşi luase un şal când părăsisese apartamentul copilului. Stelele tocmai apăruseră pe cer şi luna îşi aruncă razele argintii pe întinsul mării.

Înaintă fără zgomot pe o mică potecă ce şerpuia printre boschetele înflorite, când un zgomot de voci şi un miros de tutun o trezi din visare. Se opri, ciulind urechile. În spatele unui boschet se ducea o discuţie între doi bărbaţi:

- Mă gândesc că ar trebui să-i întâlnim pe ceilalţi la cazinou, dar n-am niciun chef. Am pierdut destul la joc, săptămâna asta.

- Este un lux pe care să ţi-l permiţi, nu?

- Nu sunt prea sigur…

- Am impresia că Charles iar are o idee în cap.

- În legătură cu Renton, vrei să zici?

- Desigur.

- Poate ai dreptate. Renton este destul de îndrăgostit.

- Greu de spus, este un personaj straniu, dar o cunoşti pe Isabel!

- Pisica încălzită se teme de apa rece, nu-i aşa, George? Noi toţi am fost victimele ei cândva.

- Ai intenţia să-l anunţi pe Renton?

- Nu. Este destul de mare şi de bogat pentru a se păzi

singur. Singurul lucru care mă necăjeşte este că Charles profită mereu, dar prefer să nu mă bag în ceea ce nu mă priveşte.

- Este lucrul cel mai sănătos, dar Renton a fost foarte bun cu mine; ultima lui afacere mi-a rentat din plin.

- Atunci, încearcă să-i strecori un cuvânt?

- Nu… nu cred. Ar puteainterpreta greşit şi Isabel are o limbă de viperă, o ştii la fel de bine ca şi mine.

- Tu ai spus-o! E de preferat să nu trezeşti motanul din somn!

- Exact! Hai să-i întâlnim pe ceilalţi în oraş.

Iola rămăsese pe gânduri. Fusese o conversaţie stranie, al cărui sens nu-l înţelegea prea bine. Reişea că Charles, contele Unwin, încerca să scoată bani de la sir Wolfe, dar prin ce mijloace? Şi de ce celorlaţi le era teamă să-şi avertizeze gazda?

Totul era plin de mister pentru ea şi reuşi cu greu să adoarnă în acea noapte.

A doua zi dimineaţă, după micul dejun, Lucy se juca cu ea în grădină, când spre marea lor supriză, sir Wolfe veni spre ele.

- Bonjur, le spuse.

- Oh! bonjur, tăticule, răspuse Lucy. Am număra douăzeci şi două de flori diferite. Şi tu câte?

- Nu am nici cea mai mică idee. Este un nou joc?

- Să spunem că încercă să combinăm botanica cu matematica, explică Iola.

- Ah! nu, este un joc! afurmă Lucy indignată. Şi dacă reuşesc să o bat pe Nanny, voi avea o recompensă.

- Asta se cheamă corupţie, comentă sir Wolfe făcându-i cu ochiul Iolei.

- Din contră, sir. E recompensa efortului.

Lucy îşi plimbă privirea de la unul la altul, fără să înteleagă şi plecă fugind pe peluză, strigând:

- Mă duc să prind un fluture!

- Cu siguranţă că este mai bine, remarcă sir Wolfe, urmărind-o cu privirea.

- Cu mult mai binw. Mănâncă şi doarme foarte bine.

- Poate ar trebui să mă scuz că v-am pus la îndoială capacitatea.

- Nu, oricine ar fi procedat la fel şi am să vă fiu întotdeauna recunoscătoare, Sir, că mi-aţi permis să descopăr Coasta de Azur.

- Este adevărat că ai un aer mai fericit acum…

- Pentru ce spuneţi asta?

- Prima dată când te-am văzut, mi-ai dat impresia că erai profund tulburată. Aveai ceva pierdut în privire.

Iola nu-şi credea ochilot. Surpriza ei era atât de mare că era gata să-i nărturisească tot, dar avu prezenţa de spirit să tacă: nu era să-i dea char ea ocazia să se debarasese aşa de uşor de serviciile ei; atâta timp cât sir Wolfe va vedea în ea o simplă înlocuitoare, el va aştepta cel puţin un timp înainte de a o concedia.

- Aşadar, ai găsit o soluţie? o întrebă el cercetând-o cu o privire ciudată.

- La ce?

- La problema la care te frământa…

- Cum de ştiţi… Nu înteleg ce vreţi să spuneţi…

- Ştii, am facultatea de a citi gândurile celorlalţi şi să le ghicesc sentimentele. În ceea ce te priveşte, cred că voi reuşi foarte uşor.

- Atunci, nu încercaţi. Este o intruziune în viaţa mea privată… de care mă tem, sir.

- Ai ceva de ascuns? insistă sir Wolfe.

Nu era momentul să „clacheze”, nu trebuia să-l lase s-o interogheze mai mult. Ea nu se temea numai de întrebările lui ci şi de toată persoana lui. Era ca şi cum el ar domina moralmente şi ea se simtea incapabilă să mintă un om care ţinea atât la adevăr. Lăsă să-i scape un mic strigăt.

- Trebuie să mă duc după Lucy, murmură.

Şi plecă fungind ca un copil.

CAPITOLUL 5

- Priviţi ce v-am adus, domnişoară Lucy! spuse Harold, întinzându-i o mică morişcă de vânt din hârtie roşie.

Lucy scoase o exclamaţie de încântare.

- Ce drăguţă este!

- Se învârte când fugi şi, când bate vântul, se învârte şi mai iute.

- Foarte drăguţ din partea ta, Harold, remarcă Iola surâzând. Vom merge astăzi la turbie şi o vom lua cu noi în trăsură. Sunt sigură că se va învârti foarte iute. Dar este al doilea cadou care i-l faci săptămâna asta. Ai să te ruinezi.

- Niciun perocol, sunt bogat: lordul Rothschild a plecat ieri.

- Lordul Rothschild! Nici n-am ştiut că a fost aici! Am auzit vorbindu-se de el, încât mi-ar fi plăcut să-l văd.

- Nu-ţi inspiră încredere, dar i-a încredintat domnului Mayhew un baciş colectiv, să-l împărţim între noi şi am primit

şi eu partea mea.

Domnul Mayhew era secretarul lui sir Wolfe, era cel care o angajase pe Nanny. Iola simţise o oarecare neliniște la auzul sosiri lui la vilă; se gândea că îi va pune întregări stânjenitoare în legătură cu schimbarea lor. Dar, cum se părea că sir Wolfe nu are de ce să se plângă, ea nu avea de ce să se teamă.

Ieri chiar a avut curajul să-i ceară permisiunea pentru a o duce pe Lucy la plimbare. Murea de dorintă de a vedea Monte Carlo; citise istoria Principatului şi dorea să viziteze ruinele de la Turbie.

- Trăsura? Desigur! răspunse domnul Mayhew. Pentru ce nu aţi cerut-o până acum?

- Oh! nu am avut nevoie, pretinese pentru a nu-i mărturisi că îl evitase. Am avut o imensă grădină de explorat.

- Sir Wolfe mi-a spus că sănătatea Lucyei s-a ameliorat. Cred că vouă vi se datorează asta.

- Am făcut ce am putut.

Cum părea foarte ocupat, ea profită pentru a dispărea, încântată să afle că putea folosi trăsura de câte ori dorea.

- Veste bună! spuse intrând în apartamentul lor. Putem merge să vedem toate ounctele turistice pe care le-am văzut în ghid.

- Şi ai să-mi spui povestea lor?
- Voi încerca.

Dacă va fi nevoie să inventeze. Îi plăcea să se gândească că ea făcea pentru Lucy ceea ce Nanny făcuse pentru ea; îi deschidea mintea, dorinta de cunoaştere, fiind surpinsă zilnic de inteligenţa ei precoce. Era o încântare pentru ea să-i poată stimula imaginaţia şi să o vadă interesată de tot ce se află în jurul ei.

„Ce ar fi viaţa fără imaginaţia noastră, se gândi. Nimic alceva decât o acumulare de fapte brute fără suflet!”

I-ar fi plăcut să discute toate astea cu tatăl lui Lucy, dar era prea timidă şi cum îi spusese domnul Carter din prima zi, era inutil să încerci să argumentezi un lucru în faţa lui. „El credea că ştie tot, dar sunt sigură că sunt o mulţime de lucruri pe care nici nu le-a atins mintea lui.

Şi totuşi, ca bărbat fascinant era! În fiecare zi descopereas noi probe ale caracterului său inventativ; pe iaht i-au arătat numeroase piese pe care le crease el singur şi au asigurat-o că, până şi coca vasului a fost construită după planurile lui; chiar şi aranjamentul din vilă i se datora tot lui, fiind un model de eficacitate şi de organizare.

Personalul era francez, în afară de domnii: Mayhew,

Carter, Harold şi câţva lachei, care-şi însoţeau stăpânii din Anglia.

Iola era mulţumită; îşi petrecea tot timpul citind sau plimbându-se cu llucy în grădină sau prin împrejur şi nu se interesa deloc de mica lume a invitaţilor care evolua în jurul ei.

Unii dintre ei veneau pentru o noapte două, alţii rămâneau mai mult, ca lady Isabel şi soţul ei.

Necăjită că n-a reuşit să-l vadă pe Rothschild, ea îl întrebă pe Harold:

- Mai sunt şi alţi invitaţi importanţi în acest moment?
- Toţi sunt! Cel puţin… aşa cred.

Avea nouăsprezecea ni şi trebuia să se simtă tare singut printre toţi aceşti străini; fără îndoială asta explica vizitele dese în apartamentul copiilor. Sărmanul, îşi pierduse amândoi părintii în urmă cu un an şi nu mai avea niciun cămin. Iolei îi păruse rău pentru el când aflase, căci avea impresia pentru el, ca şi pentru ea, lumea era un imens deşert în care te simţeai neputincios şi neînsemnat.

- Spune-mi numele lor, insistă pentru a-şi arăta interesul.

Băiatul debită o listă lungă de oameni distinşi, dintre care unii plecau deja cu trenul de după amiază.

- Căpitanul Unwin pleacă de asemenea, adăugă el.

- Adevărat?

- Numai pentru o noapte! Şi să îmi tai capul dacă doamna contesă o să scape ocazia. Şi-a aruncat deja undiţa să-l prindă pe sir Wolfe. Noaptea trecută spumega de furie, pentru că a discutat prea mult, după părerea ei, cu ducesa.

Iola prefera să nu-l încurajeze să vorbească pe acest ton, despre invitaţii stăpânului său. Mai ales că se dezinteresa complet de tot ce o rivea pe lady Isabel.

Ştia că această femeie încântătoare o detesta. Nu mai târziu de ieri după amiază, în timp ce stătea pe o bancă cu Lucy, în grădină, ea îi spusese:

- Aşadar, eşti încă aici, Nanny. Sunt suprinsă.

- Da, doamnă, sunt încă aici.

- Cu adevărat, cred că meseria de doică nu e pentru tine.

- Mă descurt foarte bine, vă asigur, doamnă contesă.

- Mi s-a vorbit de o doamnă mult mai în vârstă şi mai experimentată ca tine pe care o voi recomanda lui sir Wolfe. Aşa că îţi sugerez „în propriul tău interes, să începi să cauţi alt post.

- Sunteţi foarte amabilă.

- Cred că va fi în măsură săte înlocuiască într-o săptăpână sau ceva mai târziu.

Şi fără să mai aştepte un răspuns, se îndepărtă cu o eleganţă foarte afectată, măturând iarba cu trena ei.

„Este ridicol să fii geloasă pe o simplă guvernantă”, gândi Iola. Dar, ea trebuia să-şi mărturisească chiar în acea seară, uitându-se în oglindă, cu aerul marin şi soarele îi îmbunătăţiseră considerabil înfăţişarea. Faţa ei avea o nouă strălucire şi, sir Wolfe avea dreptate, privirea ei părea mai senină decât la sosirea ei pe vas.

Era adevărat că fusese marcată de moartea lui Nanny, dar acum, pe măsură ce zilele treceau, ea se simţea din ce în ce mai destinsă şi cunoştea momente de bucurie adevărată, admirând frumusetea a tot ce o înconjura.

Servitorii se purtau cu ea cu adevărată gentileţe, mai ales cameristele franceze care descoperiseră cu bucurie că ea vorbea curent limba lor.

Singura umbră a fericirii ei momentane era lady Isabel.

- Ştii pentru ce a plecat căpitanul Unwin? îl întrebă pe Harold.

- A pretins că o afacere îl cheamă la Nisa, dar domnul Carter spune că el nu a lucrat niciodată în viaţa lui. În orice caz, el ignoră bacişurile, noi nu am primit niciodată nici măcat o centimă de la el!

Era exact sensul convornirii surprinsă de ea în grădină. Îşi amintea clar că l-a auzit pe unul dintre cei doi bărbaţi spunând: „Charles trebuie să aibă o idee în cad”. Ce idee? Pentru asta pleacă la Nisa?

- Se pare că depărtarea învie afecţiunea, comentă Harol chicotind, dar contesei nici nu-i pasă de el, pe ea stăpânul o interesează.

Iola nu se simţea bine. Detesta să audă bârfele personalului pe seama invitaţilor. Mai ales nu voia aşa ceva în apartamentul lor, ştiid că Lucy era numai ochi şi urechi.

Ea schimbă imediat subiectul conversaţiei:

- Mulţumim încă o dată pentru cadoul adus. Lucy va putea să-şi încerce morişca în timpul plimbării cu trăsura de astăzi.

- Sunt mulţumit că îi place!

Pe tot drumul în serpentine ce ducea la Turbie, Iola nu încetă să-şi pună întrebări în legătură cu Charles şi Isabel Unwin: ce intentii aveau? Care era acea frumoasă idee pe care căpitanul o avea în cap?

Anjungând pe antica privelişte romană, Lucy literlamente fascinată de coloanele aliniate ca santinele pe stâncile ce dominau coasta. Dar admiraţia ei fu de scurtă durată, ea

preferând să se joace, alergând contra vântului pentru a i se mişca morişca.

Cât despre ea, era încântată. Ar fi vrut să-şi fixexe pentru totdeauna în memorie splendida panoramă. Culoarea mări varia de la albastru-azur la verde-smarald şi valurile care se spărgeau furioase de stâncile întunecate formau un spectacol fascinant. Putea vedea oraşul Monte Carlo în vale, veşnicul verde Cap-Ferrat şi în depărtare, insulele scăldate din plin de soare.

Fu brusc ruptă din reveria ei de vocea lui Lucy care vorbea cu doi francezi. Fără ca ea să-i fi văzut, ei escladaseră stânca, pentru a le întâlni.

- Bună ziua, domnilor, spuse politicos. Vino, Lucy, trebuie să plecăm.

- Este o frumoasă mică domnişoară, observă unul dintre bărbaţi.

- Este fata bigatului Renton, cred?

- Sir Wolfe Renton, îl corectă Iola, ducând-o de mână pe Lucy spre trăsura care le aştepta mai jos, în sat.

Cei doi bărbaţi le urmară. Fără să ştie de ce, Iola nu era sigură de manevrele lor. Greşise când le confirmase că Lucy era fica lui sir Wolfe? Dar de ce să-i mintă? În orice caz, le-ar fi fost uşor să afle întrebând vizitiul sau lacheul.

Instalându-se în eleganta caleaşcă descoperiră, că le aştepta, ea îî văzu stânde vorbă cu al treile bărbat, în picioare, lângă o căsuţă stranie construită în stâncă, la marginea drumului.

„Curios că ei cunoşteau numele lui sir Wolfe”, se gândi. Dar tot atât de adevărat era că minunata lui vilă atrăgea privirile şi era normal ca ca vizitatorii principatului să întrebe cine-i proprietarul. Era tributul plătit bogăţiei, o neplăcere de care ea, fără îndoială, nu va suferi niciodată.

Lucy a fost plină de antren tot drumul de întoarcere. Morisca ei a făcut-o să pună tot felul de întrebări despre viteza vântului, despre cai, iahtul tatălui ei, marile pacheboturi care mergeau în America. Iola trebui să recunoască că nu cunoştea exact toate răspunsurile.

- Întreabă-l pe tatăl tău, care ştie în mod sigur să-ţi răspundă.

- Este întotdeauna foarte ocupat.

- Sunt sigură că va fi încântat să-ţi răspundă, dacă îi vei pune întrebări inteligente. Trebuie să încerci.

Nerăndătoare să să-i arate lui sir Wolfe interesul fetiţei în domeniile de activitate pe care el le îndrăgea, Iola se interesă de cum ajunseră în prezenta lui.

- Sir Wolfe este aici? îl întrebă pe majordomul francez?

- Este în salon, domnişoară.
- Poţi să ne conduci? Domnişoara Lucy vrea să-l vadă.
- Bineveniţi să mă urmaţi, domnişoară.

Îmbrăcată în roz, Lucy, care era departe de a fi timidă, dădu buzna alergând în salon, ţinându-şi morişca deasupra capului.

Iola aşteptă afară, lăsând uşa deschisă.

- Bonjue, Lucy, se auzi vocea gravă a lui sir Wolfe.
- Eşti încântătoare, draga mea! Ca un buchet de trandafiri!

Iola recunoscu imediat timbrul mieros al lady-ei Isabel.

- Nanny a spus că trebuie să vin să te întreb pe tine. Cine ar câştiga într-o cursă dintre un cal şi un tren?
- Întrebare grea, răspunse sir Wolfe. Totul depinde de concurenţi. Dar eu cred că, ci siguranţă, caii mei de curse ar întrece trenurile pe care tu le vezi de-a lungul coastei.
- Nu le-am văzut niciodată. Este adevărat că ele înaintează ca melcii.
- Nu e adevărat! Cre-i lui Nanny să te ducă la gară să le vezi.
- Bineînţeles. Şi voi face o întrecere cu ele, pentru că eu pot fugi foarte iute.

- Sun convinsă, spuse ladu Isabel. Tu trebuie să fii capabilă de multe lucruri, ca tatăl tău. Ştii tu că el este cel mai inteligent bărbat pe care l-am întâlnit şi poate cel mai inteligent din lume?

- E adevărat, tată?

- Ha! Ha! Aş vrea să fie aşa! Şi ţie, ţi-ar plăcea să devii cea mai inteligentă din lume?

- Nanny spune că e mai bine să fii bun şi amabil, decât foarte inteligent şi că oameni trebuie judecaţi după inima lor.

Citase cuvânt cu cuvânt, ceea ce Iola învătase ea însăşi în copilăria ei.

- Are dreptate, şi sper că tu vei avea întotdeaună inimă bună.

- Bineînţeles că e bună la inimă! interveni lady Isabel. Ca noi toţi de aici, îndrăznesc să sper.

- Tu nu! protestă Lucy. Pentru că Harols spune că tata e în ghearele tale şi că eşti o adevărată tigroaică.

Lady Isabel rămăsese cu gura căscată.

- Destul Lucy! Oedonă sir Wolfe. Fugi, este ora ceaiului.

Copilul ieşi în fugă şi Iola, care o aştepta în hol, o auzi pe lady Isabel Wnwin indingându-se:

- Ţi-am spus deja, Wolfe, să scapi de tânara asta. E clar

că ea a vorbit cu servitorii în faţa lui Lucy şi este de neiertat!

Iola era obligată să-i dea dreptate în sufletul ei. Cu obrajii în flăcări, ea plecă ducând-o pe Lucy de mână. Era o prostie: ea care avusese atâta grijă s-o ţină de pe Lucy departe de bârfe, iată că fusese luată drept o limbă de vipere.

„Nu mi-a trecut prin cap că l-ar putea auzi pe Harold”, se blestemă, disperată. Lady Isabel câştigase: de data asta va fi cu siguranţă concediată. Ce va deveni? Era prea devreme să se întoarcă acasă: lorsul Stoneham, cu siguranţă nu o uitase încă.

Văzând că ceva nu e în regulă, Lucy întrebă:

- Eşti supărată, Nanny?
- Nu, dar ai fost nepoliticoasă. Eşti destul de mare pentru a şti ce nu trebuie să repeţi ce a spus harold, şi că nu era pentru urechile tale.
- O urăsc pe tanti Isabel! De cum apare tata, se face că este drăguţă cu mine şi…
- Nu este o scuză. Te-ai purtat urât.
- Pentru ce? Am spus adevărul şi tata vrea să se spună întotdeauna adevărul.
- Dar acum va fi foarte supărat pe Harold.
- Îmi place Harold, este drăguţ şi-mi aduce cadouri.
- Ştiu Pentru asta nu-i trebuie să-i repeţi tatii ce a spus.

S-ar putea să fie concediat.

- Am să-i spun lui tati că este greşeala mea… Crezi că-l va da afară?

- Poate… şi pe mine.

- Oh! nu, Nanny. Tu nu! Nu vei pleca. Nu mai vreau doici bătrâne care nu-mi spun niciodată poveşti şi îmi spun tot timpul să stau cuminte.

Iola o luase în braţe şi o strânse la piept. În fiecare seară o săruta înainte să se culce. Era clar că bietul copil suferea de lipsă de afecţiune.

Era sigură că, toţi copii aveau nevoie, înainte de toate, de apărare şi dragoste şi ea luă hotărârea de a a nu-i mai vorbi niciodată de eventuala ei plecare. La ce să o necăjească?

- Şi eu vreau să rămân cu tine, îi spuse, dar tu nu trebuie să-l plictiseşti pe tatăl tău repetând vorbe care îi displac.

- Crezi că i-ar plăcea să fiu mai drăguţă cu tante Isabel?

- Fără nicio îndoială.

- Dar, dar ea are gheare! Nu vreau să-i facă niciun rău tatei!

- Hai! Hai! este o invitată a tatălui tău şi trenuie să fii drăguţă cu ea.

- Ar trebui să-mi cer iertare? Nu-mi pare rău ce i-am

spus, sunt necăjită pentru Harold.

- Cred că ar fi preferabil să vorbim de alceva… Uită asta, adăugă Iola sărutând-o. A fost o prostie, dar noi toţi facem prostii într-un moment sau altul.

- Şi tu?

- Oh! da. Şi întotdeauna regret amar.

- Ca şi mine. Şi tata va regreta într-o zi că a iubit-o pe tanti Isabel, pentru că e cu adevărat o prostie să iubeşti pe vineva care are gheare.

După cină, Iola ieşi în grădină. Era răcoare, dar ea avea să profite până în ultima clipă de şederea la Monte Carlo, căci avea impresia că se apropie de sfârşit.

Era clar, într-adevăr, că Isabel câştigase partida: după incidentul de după amiază, sir Wolfe va fi de acord să angajeze o doică mai în vârstă şi mai responsabilă. Dar ea o iubea cu adevărat pe Lucy şi îşi simţea inima strânsă, suferea nu numai pentru ea, dar chiar şi mai mult pentru fetiţă. Se ruga să aibă o doică care să o înţeleagă şi care să ştie să-i trezească spiritul excepţional în faţa frumuseţilor acestei lumi. Şi ea fusese avidă de noi cunoştinţe în copilăria ei; şi viaţa i se părea prea scurtă pentru a-i potoli setea de cunoaştere.

Şi sir Wolfe cum începuse? Ce facuse pentru a acumula o

asemenea avere?

Dypă domnul Carter, părinţii lui nu fuseseră oameni foarte bogaţi şi nimeni nu se aştepta să-l vadă lansându-se într-o carieră care să-l ducă să lucreze alături de cei mai mari specialişţi în finanţe ai timpului, destul de în vârstă pentru a-i fi tată.

„Ce mult mi-ar plăcea dacă mi-ar vorbi de viaţa lui! îşi spuse. Dar niciodată nu aş îndrăzni să-i spun despre asta. M-ar găsi fără îndoială impertinentă.”

Tranversă peluza şi se trezi lângă micul boschet care înconjura un minuscul bazin plin de nuferi şi în care înotau peşti roşii.

În seara asta, locul era deşert. Se aşeză pe aceeaşi bancă pe care o ocupaseră cei doi bărbaţi a căror conversaţie o surprinsese noaptea trecută. Cuvintele lor încă le mai auzea în mintea: „O cunoşti pe Isabel la fel de bine ca şi mine…” „Noi am fost toţi victimele ei…” O victimă în ce sens? Ce intenţiona ea să facă?

Îşi aduse aminte că fusese vorba de „a şopti un cuvânt” lui sir Wolfe. Despre ce vorbeau ei oare? Era sir Wolfe în pericol? Unul dintre ei spusese ceva de genul: „Dacă vreu un sfat: nu trezi motanul care doarme.”

Le era teamă? începu să se gândească.

Harold lăsa să se înteleagă că lady Isabel va profita cu siguranţă de absenta căpitanului.

Iola era foarte inocentă şi nu ştia nimic de lumea dezmăţului, dar nu era o naivă să nu ştie că unii bărbaţi aveau aventuri cu femei măritate. Ea îl auzise pe tatăl ei vorbind de idila prinţului de Walles cu încântătoarea contesă de Waewick, apoi cu o actriţă cu numele de Lillie Langtry. Mai fusese şi o oarecare doamnă Keppel al cărei portret apăruse în toate magazinele feminine şi…

Brusc, ca o străfulgerare, piesele puzzleului se adunară în mintea ei.

Desigur! Sir Wolfe avea o aventură cu lady Isabel şi absenţa soţului pentru o noapte va uşura lucrurile. Va putea s-o întâlnească în camera ei.

Era suprinsă că putea avea asemenea gânduri. Dar ceva îi spunea că acesta era adevărul: căpitanul Charles plecase cu bună ştiinţă pentru a-i da lui sir Wolfe posibilitatea de –i face nestingherit curte soţiei lui.

„Orobil şi meschin”, se gândi.

Dar ce nu reuşea să înteleagă încă, era ce beneficiu putea obţine Charles?

Ultima piesă a puzzleului îşi găsi locul: căpitanul era sărac şi sir Wolfe era foarte bogat. Acum, în faţa ochilor i se desfăşura toată intriga: lady Isabel în aştepta pe sir Wolfe în camera ei şi căpitanu plecat, apărea ca prin miracol şi făcea o scenă. El începea prin ameninţarea cu un scandal şi termina prin a-şi vinde foarte scump tăcerea.

„Ei, nu! Astai i-ar imaginaţia mea”, îşi spuse. Şi totuşi era convinsă că în toată povestea era ceva putred. Totul era prea cusut cu aţă abă. Era limpede pentru toată lumea că lady Isabel îi făcea ochi dulci lui sir Wolfe; atunci de ce soţul ei o lăsa singură cu el? Era ca şi cum s-ar fi jucat cu focul.

„E o cursă! Sunt sigură!”, îşi repetă. În acelaşi tim, era obligată să recunoască că asta nu o ptivra. „Nu trezi motanul care doarme”, spuse unul sân bărbaţi. Poate avea dreptate.

Apoi se gândi la Lucy: oricare ar fi sfârşitul poveştii, copilul va avea de suferit. Servitorii vor vorbi – ei ştiu întotdeauna totul – şi cu toate eforturile ei, tot nu va putea să-i împiedice să bârfească.

Şi ce se va întâmpla în cazul unui divorţ? Sir Wolfe, om de onoare, va fi obligat să se însoare cu lady Isabel, aducă mama vitregă cea mai detestabilă pe care şi-o putea imagina pentru Lucy.

„Trebuie să împiedic asta! hitără ea. Trebuie s-o salvez pe Lucy şi pe tatăl ei!”

Era uşor de zis, dar ce să facă? Se întoarse în camera ei.

Era relativ devreme şi invitaţii nu plecaseră încă în oraş. După cină, ei mai rămâneau să discute, aşteptând câteodată până la miezul nopţii pentru a pleca la celebrul cazinou, care după ghid, semăna cu o enormă prăjitură de aniversare.

„Trebuie să-l avertizez pe sir Wolfe, înainte de a pleca”, îşi spuse. Dar cum să-l previn?

Atunci îi veni ideea: se duse în Camera lui Lucy şi cu mare grijă să nu o scoale, căută pe întuneric un flacon pe care îl pusese pe o etajeră a lavboului.

Era un medicament pentru Lucy pe care ea neglijase să i-l mai dea, considerându-l ineficace. Flaconul era pe jumătate plin.

Îl golise în lavabou, îl puse în buzunar şi plecă în căutarea majordonului.

- Puteţi să-l rugaţi pe sir Wolfe să vină să vorbesc cu el, o clipă? îl întrebă Spune-i că este important şi o priveşte pe domnişoara Lucy.
- Am înţeles. Aşteptaţi aici?
- Nu, îl voi aştepta în cabinetul său de lucru.
- Bine, aprobă majordomul îndepărtându-se spre

sufragerie.

Şi Iola, cu flaconul în buzunar, plecă să-l aştepte în birou. Camera în care intră aveau un stil foarte masculin, mobilată cu fotolii enorme din piele, numeroase biblioteci şi un imens birou la care sir Wolfe lucra chiar şi în vacanţe; era acoperit cu hârtie şi câteva documente, foarte secrete, care ar fi făcut cu siguranţă bucuria multor finanţişti în căutare de ,,surse: bursiere.

Aşteptase deja de mult şi începu să se întrebe dacă sie Wolfe nu o fi amânat pentru a doua zi întrevederea. Când se făcură auzite voci şi râsete, ceea ce însemna că oaspeţii părăseau sufrageria.

Câteva clipe mai târziiu, sir Wolfe intră.

Era îmbrăcat în haine de seară şi ea îl găsea de-a dreptul fermecător.

- Ai crut să mă vezi? O întrebă. În legătură cu ce subiect?

- Îmi pare rău să vă necăjesc, sir, răspunse cu o voce nesigură, dar am descoperit că medicamentul lui Lucy s-a terminat. Ori, ea trebuie să-l ia neapărat în fiecare zi.

- Şi ce pot să fac eu, noaptea, la ora asta?

- M-am informat, sir: farmaciile sân Monte Carlo sunt închise, dar mi s-a spus că una de la Nisa care rămâne deschisă toată noaptea.

- La Nisa? Vrei să trimiţi o trăsură acum? Sunt sigur că putem aştepta până mâine dimineaţă!

- M-am gândit să profit de trăsura care pleacă astă seară să-l aducă pe domnul căpitan Unwin. Nu va fi un deranj prea mare şi Lucy va avea medicamentul la prima oră.

- Nu pleacă nicio trăsură la Nisa în seara asta, şi căpitanul nu se întoarce decât mâine.

- Oh! sunt dezolată! Am fost prost informată. Am înţwlws că se întoarce sigur în noaptea asta…

Se lăsă o tăcere grea.

Wolfe o privi cu insistentă şi, jenată, îşi coboră privirea pe flaconul care îl ţinea în mână.

- Îmi cer scuze, bâlbâi ea, îndreptându-se spre uşă.

- O clipă! Vreau să ştiu cine ţi-a spus că Unvin se întoarce în seara asta.

Iola îşi reţinu răsuflarea.

- Nu-mi amintesc exact… un servitor. Era foarte sigur: căpitanul se întoarce în noaptea asta fără îndoială, chiar dacă trebuie să închirieze o trăsură la Nisa.

Spunând ce avea de spus, se retrase. Făcuse tot ce putuse şi dacă sir Wolfe refuza să înţeleagă, sau prefera să ignore advertismentul ei, atunci nu putea să-şi reproşeze dacă lucrurile

ieşeau prost.

Fu incapabilă să adoarmă. Nu înceta să se întrebe dacă a făcut bine ce a făcut. Nu s-a amestecat înceva ce nu o privea? Ce avea să se întâmple?

De fapr, ea nu eavea nimic de pierdut: oricum va fi obligată să plece, ce impotantă mai avea? Cel puţin conştiinţa ei va fi liniştită: ea nu a fost lasă şi egoistă ca prietenii lui sir Wolfe. Şi apoi… nu avea niciun motiv s-o lase pe lady Isabel să profite de toţi aşa uşor! Numai acest gând îi liniștea conştiinţa.

CAPITOLUL 6

Luându-şi micul dejun, a doua zi dimineaţă, Iola era nerăbdătoare să afle ce se petrecuse în timpul nopţii în cealaltă parte a vilei. Un valet strânsese masa, şi ea tocmai o pieptăna pe Lucy, când Harol intră în apartament.

Avea în mână un mic cadou pentru Lucy. Era o minge de cauciuc viu colorată, care o încântă pe copilă.

Iola nu putea fi înşelată: mingea era un pretext. Harold nu o cumpărase decât ca să poată discuta cu ea în apartamentul copilului.

- Ce minge frumoasă, îi spuse. Mulţumeşte-i lui Harold şi

fugi să te joci cu ea pe peluză, Lucy, vin şi eu imediat.

- Mulţumesc, Harold, eşti foarte gentil, strigă fetiţa fugind deja spre grădină, bătând mingea.

- Ţi-am spus să nu-ţi mai cheltuieşti aiurea bani, continuă Iola. Ar trebui să pui deoparte pentru zile negre.

- Oh! am cumpărat-o ieri, în faţa porţii, de la un negustor ambulant.

Era curios: Lucy prefera micile cadouri ieftine ale lui Harold tuturor jucăriilor scumpe care i se ofereau.

Harold ardea de nerăbdare să îi povestească ce se întâmplase şi Iola, pentru a-şi ascunde propria curiozitate, se prefăceau că face ordine în lucrurile copilului.

- Ce manevre, astă-noapte! începu. Nici nu o să vă vină să credeţi.

Încercând să pară indiferentă, nu se putea împiedica să nu asculte cu cel mai mare interes.

- În momentul plecării la cazinou, contesa a pretins o subită durere de cap şi nu a mai vrut să iasă. Sir Wolfe, desigur, a rămas cu ea. Eu eram de gardă pe hol, şi cum uşa salonului era întredeschisă, am putut să o văd pe contesă punându-i braţele în jurul gâtului şi spunându-i cu o voce ademenitoare: „Mă duc să mă culc, dragă. Nu întârzia prea mult, am să te aştept.”

- Oh! Harold, nu pot să cred, protestă Iola. Inventezi.

- Vă jur asta a spus. Apoi a ieşit şi a început să urce scările. Sir Wolfe a urmat-o şi ea s-a întors pentru a-i surâde, exact cum ar fi fost pe o scenă de teatru. Un adevărat spectacol.

- Nu exagerezi un pic?

- Deloc! Apoi, sir Wolfe a trecut în cabinetul său de lucru şi eu am aşteptat… în caz că are cunva nevoie de mine.

Iola îşi muşca buzele pentru a nu surâde: ea ştia foarte bine că îl aşteptase numai pentru a şti dacă stăpânul lui se va duce până la urmă în camera contesei.

- Am aşteptat până în jur de unu dimineaţa.

- Şi atunci?

- Am auzit paşi în curte… şi ghici cine a intrat? Căpitanul! Cred că a lăsat trăsura în faţa grilajului, căci m-aş mira să fi venit de la Nisa pe jos.

- E cam deprte, e adevărat!

- A intrat foarte liniştit şi, cum eu eram aşezat în umbră, nu m-a văzut. Şi-a pus pălăria şi paltonul pe scaun şi apoi a încercat să urce scara. Numai atunci, sirwolfe a ieşit din cabinet.

Iola stătea cu sufletul la gură.

- „Hello, Charles, a spus. Credeam că nu te mai întorci mai devreme de mâine”. Căpitanul a tresărit piuternici

auzindu-l. Nu-şi venea în fire, a bâlbâit: „Wolfe? Nu eşti… la cazinou? Unde e toată lumea?” Sir Wolfe a răspuns simplu: „Isabel s-a dus să se culce după cină, avea migrenă, şi eu am lucrat.”

- Şi, ce-a zis căpitanul?

- Nimic. A mormăit ceva ca: Mă duc să văd ce face Isabel”, s-a grăbit să urce scara.

Iola respiră uşurată: a a vut dreptate să-l prevină pe sir Wolfe şi acesta a avut prudenţa să ţină cont. Spera numai să nu o bănuiască că a folosit medicamentul ca pretext, ci să creadă că a fost doar o fericită coincidenţă. Asta îi aducea aminte că trebuie să trimită pe cineva la farmacie după medicament, pentru anu trezi bănuieli.

- Pot să-ţi încredinţez un comision, Harold. Am nevoie de un medicamet pentru Lucy. Este un produs foarte cunoscut care se găseşte în toate farmaciile.

- Cintaţi pe mine, promise. Dar trebuie să recunoaşteţi că am asistat la o frumoasă reglare de conturi, azi noapte.

- Sper ca migrena doamnei contese să dispară în această dimineaţă, se mulţumi să răspundă. Mulţumesc încă o dată pentru cadoul lui Lucy. Priveşte-o cum se distrează.

Amândoi se aplecară pe fereastră şi o văzură încercând să

jongleze cu mingea.

- Întotdeauna am adorat copiii, mărturisi Harold. Când am să mă însor, sper să am o duzină!

- În acest caz, începe de pe acum să faci economii, îl sfătui Iola râzând.

Coborând în grădină, se gândea că ce-i lipsea lui Lucy erau fraţii şi surorile; dar spera din suflet să nu se însoare cu cineva ca lady Isabel, cu toate că era tipul de femeie care-i plăcea.

Se juca cu Lucy când, sir Wolfe, mai matinal ca toţi invitaţiisăi, apăru pe o alee.

- Priveşte ce neîndemânatică sunt, tată, strigă fata, zărindu-l. Încearcă să faci la fel, adăygă, aruncându-i mingea.

El o prinse din zbor şi i-o trimise perfect, dar Lucy nu reuşi să o prindă, şi mingea se rostogoli sub un boschet.

- Bonjur! îi spuse Iolei.

- Bună ziua, sir!

- Lucy pare că se simte foarte bine. Crezi cu adevărat că are nevoie de acel medicament, pe care îl voiai neapărat astă-noapte?

- Ţin să respect cu tristeţe ordinele medicului, răspunse, simţind cum roşeşte.

- Aveai un aer atât de îngrijorat noaptea trecută, explică

pe un ton puţin ironic, încât mă aşteptam să o văd palidă şi gata să leşine.

Iola nu răspunse.

- Cum te-am lăsat deja să înţelegi, reluă, câteodată sunt foarte intuitiv şi ceva îmi spune că trebuie să-ţi fiu recunoscător.

- Pentru că sănătatea lui Lucy se ameliorează? Nu mie trebuie să-mi mulţumiţi, ci aerului marin şi soarelui. Este atât de fericită aici.

- Vrei să zici: fericită că este cu tine?

- Eu… mi-ar plăcea să cred asta.

Lucy venea spre ei, fugind.

- Am găsit-o! spuse. Acum e rândul tău să mi-o arunci, tată!

Se jucară împreună câteva minute, apoi sir Wolfe privi ceasul spunând:

- Cred că au sosit ziarele. Mă duc să lucrez.

Se îndepărtă fără să se întoarcă şi Iola scoase un suspin de uşurare. „Este prea inteligent, îşi spuse, pentru a nu ghici adevărul, dar mi-ar plăcea să nu mai facă aluzii.”

Îşi petrecu după amiaza în oraş cu Lucy, încântată de tot ce vedea, în special de cazinou şi de portul de agrement. Întoarsă acasă, vorbi până la ora de culcare:

- Vreau să merg la cazinou, vreau să văd oamnii câştigând bani mulţi!

- Trebuie să mai aştepţi, să fii puţin mai mare, răspunse Iola. Nu eşti admis înainte de 21 de ani.

- Este nedrept, totul numai pentru cei mari.

- Tu ai alte avantaje. Adulţii nu au persoane care vin să le spună poveşti pentru a-i ajuta să adoarmă.

- Şi ai să-mi spui una, acum?

- Da, una foarte frumoasă.

- Atunci. Sunt mulţumită că nu sunt mare.

- Dar, mai întâi, trebuie să-ţi spui rugăciunea.

Se desbrăcă doarte iute, îngenuche pe pat şi recită rugăciunea pe care o învăţase de la „Nanny a ei”.

- O spui aşa de frumos, spuse Iola sărutând-o, încât niciun înger nu o să refuze să vegheze asupra ta.

- Eşti chiar atât de sigură că sunt aici?

- Absolut sigură.

- Cu atât mai bine. Acum spune-mi povestea.

Iola nici nu terminase bine, că Lucy şi adormise. O înveli bine, verifică dacă ferestrele erau bine închise şi trecu fără zgomot în camera ei.

Făcu o baie, îmbrăcă una din cele mai frumoase cămăşi de

noapte pe care le avea la ea şi citi până târziu o crte despre obiceiurile franceze, care o pasionau. Ea suporta uniforma lui Nanny în timpul zilei, dar pe dedesupt şi noaptea purta numai lucrurile ei personale.

Nopţile erau încă răcoroase şi erau necesare două cuverturi. În timp ce simţea dulcea lor căldură, savura plăcerea de a fi de parte de zăpadă şi de vântul rece, în timp ce aici, mâine, soarele îşi va arunca strălucirea pe flori şi pe marea albastră.

Brusc, un zgomot teribil o făcu să sară în sus.

- Ce ai făcut cu ea? urlă o voce furioasă. Ai să-mi spui imediat ce ai făcut cu ea sau aflu cu forţa?

Se ridică în capul oaselor şi se găsi faţă în faţă cu sir Wolfe, care o domina cu toată înălţimea lui, nebun de furie.

- Dar ce se întâmplă?

- Ca şi cum n-ai şti urlă. Unde este Lucy? Unde au dus-o?

- Ce vreţi să spuneţi? Doarme în…

Uşa de comunicare era larg deschisă şi camera fetei era luminată. Iola sări din pat, în cămaşă de noapte, cu părul căzând pe umeri. Patul lui Lucy era gol.

- Lucy! Lucy, unde eşti? o strigă. Te-ai ascuns? Arată-te imediat!

- Nu este ascunsă aici, ci acolo unde aţi dus-o!
- S-a dus poate în grădină. Dar de ce să facă aşa ceva?
- Nu este în grădină, şi ştii bine unde este. A fost răpită!
- Răpită? spuse Iola, ameţită.

Sir Wolfe ţine ceva în mână. Era o bucată de hârtie pe care i-o smulse, fără cuvinte.

- Am găsit-o sub uşă, venind de la cazinou, spuse. Era mai târziu ca de obicei, din fericire, alfel aş fi găsit-o doar dimineaţa.

Iola nu-l ascultă. Pe hârtie era scris în franceză cu majuscule:

„DACĂ VREŢI SĂ VĂ VEDEŢI FIICA. DEPUNEŢI ZECE MII DE FRANCI SUB PIATRA DE SUS A PRIMULUI POD DE PE DRUMUL SPRE MONTE CARLO. DACĂ ANUNŢAŢI POLIŢIA O VOM OMORÎ”

Iola citi fără să înţeleagă. Era impozibil!

- A… fost răpită? bălbăi. Cine… ar putea să facă o asemenea atrocitate? Şi cum au putut să o ducă… fără să simt?

- Trebuie să răspunzi la toate astea. Şi să nu-mi spui că nu eşti amestecată în toate astea!

- Ce… cum?

Ea înţelesese în sfârşit ce voia să insinuieze. Cum putea

el… Era stupefiată.

- Credeţi cu adevărat că aş putea să mă amestec într-un complot pentru… Cum îndrăzniţi să vă imaginaţi că eu pot face rău unei copile… pe care eu o iubesc mai mult ca pe orice?

- Minţi cu un tupeu nemaipomenit! Dar te previn: e în interesul tău să mărturiseşti tot înainte de a te face poliţia franceză să vorbeştie! S-ar părea că nu sunt chiar îngeri.

- Vă rog… nu mergeţi la poliţie. Plătiţi cum o cer. Trebuie să o salvăm pe Lucy!

- Asta căutai? Să mă faci să plătesc! Dar cum pot să am încredere în tine, chiar plătindu-le?

- O să mă ascultaţi, în sfârşit? protestă Iola brusc înfuriată. Nu am niciun amestec… Oh! şi apoi puţin îmi pasă ce gândiţi, tot ce contează este să o salvăm pe Lucy.

- Unde este? insistă, făcând un pas spre ea.

Iola crezu că o va lovi.

- Credeţi-mă, vă rog, credeţi-mă, îl imploră. Nu am niciun amestec!

- Mă tot întrebam dacă eşti cu adevărat doică, dar văzându-te în ţinuta asta, m-am lămurit!

Iola îşi dădu seama că era îmbrăcată într-o cămaşă de naopate transparentă şi îşi duse, instinctiv, mâinile la pipet.

- Nu vei pretinde că, din banii pe care îi câştigi, îţi poţi permite acest gen de lenjerie de noapte?

Nu-i răspunsese şi se mulţumii să-şi îmbrace rochia de casă care era pusă pe un scaun lângă ea. Era un desabieu a cărei eleganţă o condamna o dată în plus: din mătase albă, brodat cu dantelă, el costase, în mod sigur foarte mult, dar nu avea de ales.

- Nu plec de aici până nu-mi spui unde este Lucy!

- Vreţi să încetaţi odată cu această comedie? Să mă credeţi capabilă de un şanţaj atât de crud? Las genul ăsta de comportament prieteneilor voştri.

Furia şi disperararea o făcuseră să-şi piardă controlul şi cuvuntele o luară înaintea gândurilor.

- Scuzaţi-mă! Nu trebuia să vorbesc aşa… dar pentru moment trebuie să ne gândim la Lucy, adăugă cu un glas înecat.

Se aşeză pe marginea patului, cu o mână la frunte şi începu să gândească cu glas tare.

- Cred că au intrat prin grădină… De acolo au putut să iasă fără să fie văzuţi.

- Şi nu au întâmpinat nicio dificultate.

- Dar unde s-au dus după aceea?

Încerca să se gândească la toate ipotezele posibile.

- Cred că ştiu cine a dat lovitura! spuse deodată.

- Treci la mărturisiri?

- Revenind de la Turbie, alaltăieri, urmă fata, ignorându-i remarca, doi bărbaţi m-au întrebat dacă Lucy este fata „bogatului Renton”. Ei ne-au urmărit până la trăsură şi când noi am plecat, i-am văzut vorbind cu un al treilea individ în faţa uneia din acele case construite în stâncă… Poate avem o şansă: cum ei nu se aşteaptă să le găsiţi mesajul decât mâine dimineaţă, ei s-au mulţumit, poate, să o ducă provizoriu acolo… Iute, o trăsută! Poate mai putem să-i prindem. Vă conduc la acea casă.

Wolfe ezită să o creadă.

- Iute! Iute! se rugă. Fiecare secundă poate fi importantă.

- Presupun că vei dispărea pe fereastră de cum voi ieşi din cameră!

- Trebuie să aveţi încredere în mine. Dumneavoastră, care sunteţi atât de mândru de intuiţia dumneavoastră, ar trebui să ştiţi că spun adevărul. O iubesc pe Lucy şi aş prefera să-mi pierd capul, decât să-i fac ei vreun rău.

După privirea lui, Iola înţelesese că l-a convins. Sir Wolfe ieşi fără un cuvânt.

Îşi scoase rochia de cameră, trase pe ea o bluză de bumbac albă, pentru a nu se face remarcată în întuneric, îşi aruncă pe umeri o capa întunecată a lui Nanny.

Sir Wolfe o aştepta în hol. Era în haine de seară sub pardesiu. Fără să vorbească, el o precedă în curte, unde o trăsură era deja trasă. Doi rândaşi veneau dinspre grajduri.

- La Turbie cât poţi de iute, îi spuse Wolfe vizitiului. O să-ţi spun unde să opreşti.

Încercă să îi povestească cât mai detaliat de cei doi francezi, al căror comportament a intrigat-o, dar era greu să-i descrie cu precizie.

- Nu aveau nimic deosebit, spuse. Păreau destul de bine îmbrăcaţi.

- Nobili?

- Nu. Dar nici săraci nu erau. Aş putea spune că aveau feţe viclene.

- E cam puţin despre nişte răpitori de copii, nu crezi?

- Credeţi că… pot fi cruzi cu ea?

- Să sperăm că nu.

- Cum aţi putut fi atât de imprudent să lăsaţi casa nepăzită? Sunteţi atât de bogat! O avere ca a dumneavoastră provoacă invidie.

Se gândea la căpitanul Charles şi lady Isabel.

- Răpirile de copii sunt zilnice în America, continuă Iola. Trebuia să vă gândiţi la că Lucy era destul de vulnerabilă pentru

o răpire ideală.

- În Anglia, toate casele mele au paznici de noapte pentru a proteja lucrurile de valoare, răspunse pentru a se justifica.

- Dar ce aveţi mai de preţ ca Lucy? Dumnezeule… nu putem merge mai iute? S-ar zice că mergem mai încet.

- Este o pantă mare. Mai iute, Gaston! strigă vizitiului, splecându-se spre fereastră.

- Fac ce pot, domnule, dar curbele sunt foarte periculoase noaptea.

- Are dreptate. Nu e momentul să avem un accident.

- Desigut, răspunse Iola, dar sunt atât de neliniştită! Şi când mă gândesc că, chiar în seara asta i-am spus că îngerul ei păzitor va avea grijă de ea.

- Nu pare să fie prea eficace.

- E încă prea devreme să o spunem. În definitiv, nu aţi găsit mesajul lor mai devreme decât se prevăzuse? Ce oră este?

- În jur de patru dimineaţa.

- Ei au crezut că eraţi deja întors de la cazinou.

- Poate.

- Să sperăm că, întotdeauna, criminalii fac câte o greşeală care să le fie fatală… Dar pot fi periculoşi! Aveţi ceva cu care să vă apăraţi?

- Da, am luat un revolver. Cum m-ai acuzat că sunt neglijent, lasă-mă să-ţi spun că este încărcat.

- Cu atât mai bine, răspunse fata simplu.

- Suntem aproape de Turbie, spuse privind pe fereastră. Ce ne sfătuiţi?

- Spuneţi-i vizitiului să o prească puţin mai sus. Cum a în fost prima dată când am fost aici. Casa este aproape în faţă.

Ordinul a fost transmis cu voce joasă.

- Ar trebuie să rămâneţi aici, domnişoară Dawes.

- Oh! nu. Merg cu dumneavoastră. Sunt mai multe case asemănătoare, aţi putea să vă înşelaţi.

Coborâră din trăsură. Un felinar aprins îi permise lui Iola să-i vadă pe cei doi rândaşi coborând şi legându-şi caii de un grajd.

- Fiţi gata să vă serviţi de pumni, dacă este cazul, le murmură sir Wolfe. Şi acum, îi spuse Iolei, arată-mi casa.

- Aceasta, spuse după o clipă de ezitare. Da, sunt sigură!

El tranversă strada însoţit de cei doi grăjdari şi de un valet, care făcuse drumul instala pe capra trăsurii. Toţi patru formau o echipă hotărâtă, ameninţătoare. Sir Wolfe ţinea revolverul în mâna dreaptă. Făcu un semn băieţilor, care se aruncară în uşă, sfărâmând-o într-un zgomot infernat.

O femeie ţipă şi Iola alergă să vadă ce se întâmplase în interior: într-o mică bucătărie, sir Wolfe ţinea la respect trei bărbaţi şi o femeie, vizibil luaţi prin surprindere.

- Ce aţi făcut cu ea? tună el.

Atunci se auzi vocea lui Lucy. Iola se repezi în camera alăturată. La lumina unei lumânări o zări pe Lucy legată de o funie, întinsă pe un pat îngust.

- Nanny! Nanny! strigă copilul.

Iola o strânse în braţe. Lacrimi îi şiroiau pe obraji.

- S-a terminat, draga mea. Te-am găsit, nu-ţi mai fie teamă de nimic…

- M-au luat din patul meu! spuse Lucy cu indignare. Am încercat să strig, dar un om mi-a pus mâna la gură.

- Eşti în afara ocicărui pericol, draga mea. Te ducem acasă.

Încercă să-i desfacă funia, dar lacrimile o orbeau. Sir Wolfe intră în acel moment.

- Eşti bine, draga mea? o întrebă.

- Vreau să mă scol, tată, dar ei m-au legat.

De-abia apucase să desfacă funia că Lucy se aruncă de gâtul Iolei.

- Ştiam că ai să vii în ajutorul meu! M-am rugat la

îngerul meu păzitor şi el mi-a promis.

- Am şi eu dreptul la o sărutare, interveni sir Wolfe aşezându-se pe marginea patului.

- O sărutare mare! Pentru că tu ai ajutat-o pe Nanny, eram sigur că ea va ghici unde sunt.

El o sărută pe obraz şi o puse pe pat. Era învelită într-o cuvertiră, dar nu avea pe ea nimic alceva în afară de cămaşa de noapte.

- Dar eşti îngheţată! exclamă Iola făcând gestul de a-şi scoate capa.

Sir Wolfe o opri şi oferi pardesiul lui, apoi o luă pe Lucy în braţe.

- Cred că ai avut destul aventuri în noaptea asta, îi spuse. Cu cât vom fi mai iute acasă, cu atât va fi mai bine.

În bucătărie, lacheii se ocupau de legarea celor trei bărbaţi, în timp ce femeia plângea într-un colţ lângă sobă.

- Rămâneţi aici pentru a-i supraveghea până la sosirea poliţiei, ordonă sir Wolfe.

- Contaţi pe noi, sir! Nu sunt prea combativi, răspunse cel mai în vârstă.

Îi întinse pistolul, şoptindu-i:

- Îţi interzic să-l foloseşti, dar asta îi va intimida.

- M-am mai folosit de un revolver, sir!

- Ştiu. Pentru asta nu îmi este teamă să ţi-l încredinţez.

Vizitiul, care rămăsese cu caii, îi primi scoţându-şi pălăria:

- Aţi găsit-o, sir? Începusem să mă neliniştesc.

- Totul este bine. Jacques rămâne aici să-i păzească pe prizoneri.

Lucy se aşează în trăsură lângă tatăl ei. Cum iola voia să se aşeze mai departe pe banca opusă, sir Wolfe o invită să se apropie:

- Aşează-te lângă Lucy, ai să-i ţii cald.

- Mi-este cald acum, spuse aceasta. Mi-a fost frig numai când m-au adus aici, cu trăsura lor murdată. Miroseau a usturoi.

- Ai fost o vitează, fetiţa mea… Sunt mândru de tine.

- Ca să spun drept… mi-a fost tare frică. Dar, când am văzut unde mă conduc, mi-am spus că Nanny îşi va aminti cu siguranţă locul.

- Mi-am amintit, spuse Iola, care nu reuşea să-şi stăpânească lacrimile.

Nu voia să lase să i se vadă emoţia de fată cu sir Wolfe, care o va atribui cu siguranţă unui caracter slab şi încercă să-şi şteargă ochii cu dosul mâinii.

- Cred că ai nevoie de o batistă, constată el cu un uşor

surâs.

Scoase unul din buzunarul hainei şi i-o întinse peste capul copilului. Cum o lanternă lumina acum interiorul trăsurii, ei puteau să-şi vadă feţele.

- Pentru ce plângi, Nanny? Sunt acum în afară de pericol. De astfel, tu ai spus că îngerul meu păzitor veghează tot timpul deasupra mea.

- Este adevărat, răspunse Iola, putem amândouă să-i mulţumim din adâncul sufletului. Dar noi am am trăit momente groaznice, tatăl tău şi cu mine, când am găsit patul tău gol.

- Este foarte rău să furi copii. Vor merge la închisoare?

- Sper, afirmă sir Wolfe, şi îţi promit că aşa ceva nu se va mai întâmpla; vor fi întotdeauna paznici în jurul vilei şi peste tot unde vom merge.

- Soldaţi, tată!

- Mi-e teamă că nu sunt atât de importanţi pentru aşa ceva. Dar vor fi omanei înarmaţi şi bine antrenaţi.

- Va fi formidabil! Ce aventură! Poţi să faci o poveste, Nanny?

- Poate, dar pentru moment ar fi mai bine să nu ne gândim.

- Ei bine, am să vă spun eu povestea unei fetiţe curajoase

numită Lucy, propuse sir Wolfe.

- Aceea care a fost răpită?
- Da.
- A fost salvată?
- Da, şi ea a fost atât de curajoasă că a primit o medalie.
- Oh, grozav! Va fi o recompensă?
- Trebuie să aştepţi sfârşitul poveştii… dar am impresia că tu vei primi mâine o foarte frumoasă medalie de aur.
- Splendid! O voi purta tot timpul şi voi spune la toată lumea că am câştigat-o.

Iola îl privi pe sir Wolfe suprinsă.

Niciodată nu a bănuit că ar avea asemenea imaginaţie şi nu ar fi crezut că ştie să găsească exact cuvinetele necesare pentru a-i împrăştia Lucyei spaima şi neliniştea.

Majoritatea copiilor sau chiar a femeilor din anturajul lui sir Wolfe ar fi făcut o criză de nervi după o asmenea încercare. Dar Lucy suportase totul cu sânge rece şi se vedea că sir Wolfe ştia să aprecieze acest lucru.

Cerul începea să se lumineze şi stelele să pălească atunci când au ajuns la vilă.

Domnul Mayhew îl aştepta în pragul uşii. În spatelele lui stătea majordomul, Carter, Harold şi aproape tot personalul

francez.

- Aţi găsit-o, mulţumesc lui Dumnezeu! Exlamă domnul Mayhew. Nu aş fi crezut că un lucru atât de groaznic poate să i se întâmple lui Lucy.

Sir Wolfe coboră primul din trăsură cu Lucy în braţe.

- Sunt salvată! Le strigă. Şi voi avea o medalie de aur pentru curajul meu.

- Totul e bine când se termină cu bine, Mayhew, îi spuse sir Wolfe, dar aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple.

- Oh! sper din inimă, sir.

Părea palid, pe lângă servitori, pe feţele cărora se citea încă îngrijorarea, iar ochii lui Carter şi Harold exprimau cea mai sinceră bucurie.

- Cred că Lucy şi domnişoara Dawes au nevoie de ceva cald.

- Da, imediat, aprobă domnul Mayyhew, mă ocup eu.

Toate luminile fusese aprinse în lipsa lor. La etaj, Iola zări prin uşa întredeschisă a camerei ei, aruncate pe pat dezabieul brodat şi cămaşa de noapte. Simţi că roşeşte.

Dar ce impotanţă avea?

Acum că sir Wolfe le văzuse, ştia că ea nu era o doică obişnuită.

El se aşeză într-un fotoliu cu Lucy pe genunchi şi cu un gest afectuos, o înfăşură cu o cuvertură călduroasă strâgând-o la piept. Văzându-l cu copilul, Iola nu reuşea să creadă că era vorba de acelaşi bărbat care, furios, acum câteva ore, o acuza de răpire.

Simţindu-se observat, se întoarse spre ea şi, când ochii lor se întâlniră, avu impresia că i se opreşte inima.

Simţi brusc că nu mai poate respira.

CAPITOLUL 7

Iola coboră din pat, încet, fără zgomot pentru a nu o trezi pe Lucy.

După lumina puternică care filtra printre perdele, îşi dădu seama că era deja târziu; spre marea ei supriză, dormise admirabil cu toate încercările prin care trecuse.

Era pradă unor senzaţii stranii, noi pentru ea, dar cărora nu le putea da cu uşurinţă un nume.

Atunci, închizând ochii, începu să retrăiască sfârşitul nopţii. O revedea pe Lucy, cu capul sprijinit pe umărul tatălui ei care o strângea în braţe.

Voind s-o ducă în patul ei, Lucy scoase deodată un strigăt.

- Nu! Nu! Se vor întoarce să mă ia! Mi-e frică!

- Poate să doarmă cu mine, propuse Iola.

Sir Wolfe fu de acord.

- Desigur, încuviinţă. Voi căuta un servitor să-i aducă patul.

- Nu este nevoie. Noaptea este înaintată şi patul este destul de mare pentru amândouă.

- Vrei să spui că vom dormi în acelaşi pat, Nanny? strigă Lucy. Oh! Ce noroc!

- Cu o condiţie! spuse sir Wolfe., ducând-o în camera Iolei: să te culci cuminte, fără să mai vorbeşti cu Nanny. Este târziu şi nu vreau să vă găsesc pe amândouă, mâine dimineaţă, moarte de oboseală.

- Mă voi culca imediat. Ce nostim va fi să fim împreună.

Sir Wolfe o aşeză pe pat, o înveli cu grijă. Apoi o privi pe Iola. Ochii lor se întâlniră pentru a doua oară şi din nou avu loc între ei acea stranie vibrare.

Încercă să se întoarcă, dar nu reuşi. Se simţea prizoniera privirii lui.

- Noapte bună, şi… mulţumesc, îi spuse cu o voce profundă, neaşteptată.

Fu incapabilă să-i răspundă şi el părăsi camera închizând

uşa după el.

Lungindu-se lângă Lucy, ceva mai târziu îşi dădu seama de ce i se întâmplase…

Era îndrăgostită.

♣ ♣ ♣

„Nu e posibil! Din nou imaginaţia mea”. Se gânde acum, când soarele era în înaltul cerului.

Florile grădinii, apa fântânilor arteziene, care arunca mii de curcubee în aer, părea să exteriorizeze bucuria de nedescris care-i umplea inima. Tot ce o înconjura avea o nouă strălucire.

Înbrăcă o bluză albă, nouă, o fustă de bumbac apretată şi îşi puse centura cu bucla de argint. Se întrebă dacă nu şi-a pierut capul. Era timpul să coboare pe pământ: pentru sir Wolfe era o servitoare, nici mai mult nici mai puţib. Dacă ar fi avut cea mai mică idee despre sentimentele ei în legătură cu el, ar fi considerat-o impertinentă şi ar fi concediat-o imediat.

Acest gând o adusese cu multe ore în urmă: nu cunva a uitat prea iute că el o acuzase de a fi răpit-o pe Lucy?

„Mă tot întrebam dacă eşti cu adevărat doică!” îi strigase, nebun de furie.

Acum ar trebui să-i dea explicaţii. Îşi luă capul în mâini.

Dacă îi va spune adevărul, el va şti că adevărata domnişoara Dawes era moartă şi deci nu va veni niciodată să se ocupe de Lucy.

Dar să-l mintă? îi va arunca imediat una din privirile lui la care era incapabilă să reziste.

Ce să fac?

Era întrebarea care-i venea fără încetare în minte.

Nu putea admite ideea de anu-l mai vedea, de a o părăsi pe Lucy şi de a rămâne singură pe lume.

Dar avea de ales?

Putea când voia să se reîntoarcă acasă şi să se mărite cu lord Stoneham, dacă o mai voia, sau să găsească de lucru. Era ceva foarte nesigur. Chiar presupunând că sir Wolfe ar fi atât de generos pentru a o ajuta. Apoi îşi spuse că, dacă nu mai voia o doică, o va accepta, poate, ca guvernantă, avea doar pregătirea necesară.

„Aş putea rămâne şi… l-aş vedea.”

De fapt asta era ce dorea cu adevărat: să îl poată vedea, să poată fi alături de el, să ştie că există, indiferent de felul în care el ar putea să o trateze.

La urma urmei, era cu adevărat indiferent? Acea privire,

noaptea trecută.

Nu avea nicio experienţă în legătură cu bărbaţii!

Cel puţin groaznica şi înspăimântătoarea încercare prin care au trecut împreună i-a unit pentru câteva clipe. Dar, acum, trebuie să revină la normal. Sir Wolfe va deveni din nou rezervat, distant şi mândru. Cum să-ţi imaginezi că el ar tolera fără să spună nimic, ca guvernanta ficei lui să-i vorbească de sirene şi îngeri păzitori.

Suspină şi se aşeză la fereastră pentru a simţi mângâierea aerului cald pe pielea ei moale.

„Credeam că dragostea străluceşte în inimă ca soarele pe mare, se gândea, şi eu nu simt decât durere şi tristeţe. Ce idee să mă îndrăgostesc exact de cineva ca sir Wolfe!”

El aparţinea unei lumi în care ea nu va putea intra niciodată.

Era prea tânără, prea simplă, prea integră şi complet neştiutoare în ale vieţii. Era o lume alcătuită din regi, oameni de stat, financiari şi femei superbe, unde nu era loc pentru ea.

Se gândea la lady Isabel: era tipul de femeie care îi plăcea lui sir Wolfe. Avea minte, o conversaţie plăcută şi arta de a poza cu care putea seduce mulţi bărbaţi.

„Cum să rivalizeze cu ea?”

Avu un surâs amar: nici nu se putea pune problema; nimeni nu i-ar fi dat ocazia.

Era o simplă servitoare care se afla acolo pentru a face ce i se cere şi asta era totul. Avea impresia că alune puţin câte puţin într-o neafră disperare şi solitudine. Dar, indiferentde sentimentele ei personale, lumea în care va creşte Lucy va trebuie să continuie. Sună un valet pentru a-l întreba ora.

- Este exact amiază, domnişoară, îi răspunse.
- În acest caz, domnişoara Lucy şi cu mine vom lua micul dejun fără a mai lua gustarea de dimineaţă. Nu vă grăbiţi, Lucy nu s-a sculat încă.
- Domnul a spus că doreşte să vă vadă de cum vă sculaţi. Este în biroul său.

Îşi simţi inima tresărind. Simţea un sentiment de bucurie amestecat cu nelinişte.

- Merg imediat. Creţi unei cameriste să vină imediat să stea cu domnişoara Lucy până vin eu.
- Bine, domnişoară.

Fugi să se privească în oglinda de deasupra semineului, temându-se ca faţa să nu-i trădeze sentimenetele. Dar figura ei era aceeaşi, numai ochii erau ceva mai mari.

Îşi aranjă părul cu mâna pentru a-i da o alură mai veselă.

De când era la Monte Carlo nu reuşise niciodată să-şi ţină părul strâns spre spate într-un coc, cum îl avea Nanny. Era rebel şi plin de viaţă. Degeaba încercase să-l strângă în cele mai austere pieptănături posibile, el reuşea în final să-i înconjoare faţa cu şuviţe ondulate, după ultima modă a frumoaselor americance pictate de Charles Dana Gibson.

- Ce vrea să-mi spună? Ce doreşte să ştie? întrebă imaginea din oglindă.

Fiecare pas părea o greutate de ridicat şi coridoarele i se păreau fără sfârşit. Ajunse în faţa uşii, simţi că nu are curajul să intre, să se găsească fată în fată cu sir Wolfe.

Avea atâtea de explicat. Era cu siguranţă supărat de a fi fost înşelat, el care urat atât minciuna. Şi totuşi, va trebui să joace cu cărţile pe masă.

„Poate, îşi spuse amărâtă, ar fi mai bine să fug, înainte de a începe să mă… deteste.”

Dar un îmbolde demândrie, moştenită fără îndoială de la strămoşii ei militari, o făcu să-şi ridice capul. Bătu la uşă şi intră cu un pas hotărât.

Sir Wolfe era aşezat în birou în faţa unui teanc de hârtii. Ridică imediat cohii spre ea, dar fu incapabilă să-i suţină privirea. Aşteptă, cu un mic tremur, să-i vorbească primul.

- Te-ai odihnit?

- Da… da, mulţumesc, bâlbâi, dar Lucy… mai doarme încă.

- Asta ne va permite să vorbim mai liniştiţi. Să ne aşezăm, vrei? propuse arătându-i o canapea şi fotoliile îndepărtate spre grădină.

Ezitând puţin, luă loc pe canapea, forţându-se în zadar să-şi mascheze neliniştea.

Împreunându-şi mâinile pentru a le împiedica să tremure, ea se făcu că priveşte în oglindă.

Sir Wolfe rămase în picioare privind-o o clipă. Soarele sejuca în părul lui.

- Hai, te-ai hotărât în sfârşit să mărturiseşti? o întrebă amabil, aşezându-se în afţa ei.

- Să mărturisesc… ce?

- Secretul tău. Cred că poţi să-ţi imaginzei că mi-am pus multe întrebări despre tine.

Iola inspiră profund.

- Nu este posibil să… uitaţi toate astea? Lucy este fercită cu mine şi… eu o iubesc din tot sufletul mei. Nu este de ajuns?

- M-ai găsi cu adevărat inuman dacă aş fi complet lipsit de curiozitate.

- Ştiţi cel puţin că nu sunt vinovată de ceea ce ma-ţi suspectat.

Brusc, deveni atât de îndrăzneaţă, încât în întrebă pe un ton aproape furios.

- Cum aţi putut să vă imaginaţi fie şi pentru o singură clipă… că aş fi capabilă de a…

Dar espresia pe care o citi în ochii lui o intimidă şi simţi cum furia i se topeşte.

- Sunt gata, natural, să-ţi cer scuze. Vrei să mă ierţi? îi spuse cu o voce care o fermecă.

- Da! Eu… presupun că şocul v-a făcut să bănuiţi pe toată lumea.

- Pe tine în special.

- De ce?

- Pentru că era evident că nu eşti doică. Erai prea inteligentă, prea distinsă şi mai ales, mult prea frumoasă.

Îl privea cu ochii măriţi, în timp ce i se înroşeau obrajii.

- Mult prea frumoasă! repetă. Şi mă întreb cu adevărat, pentru ce te deghizezi aşa cum o faci şi de ce în casa mea…

Iola se simţea ca o stană de piatră.

- Îmi imaginez că te ascunzi… dar pentru ce?

- Da… mă ascund, mărturisi ea într-un murmur.

- Ce ai făcut? Nu pot crede că e vorba de un act crimininal.

- Dar aţi gândit-o… noaptea trecută.

Sir Wolfe surâse.

- Să încetăm cu acest duel de cuvinte şi să luăm lucrurile de la început. Îţi dai seama că nici măcar numele adevărat nu ţi-l cunosc?

- Iola.

- Un nume frumos care ţi se potriveşte. Şi mai cum?

Ezită să-i răspundă. Dar cum eraupuţine şanse ca numele ei de familie să-i spună ceva, la ce bun să-l ascundă.

- Herme.

- Şi adevărata domnişoară Dawes ce a devenit?

- A murit… răspunse cu un glas tremurat din cazul plânsului.

- Asta explică tristeţe ta. Presupun că a fost doica ta.

Răspunse „da” cu capul, incapabilă să pronunţe un cuvânt.

- Şi te-ai hotărât să-i iei locul… Dar, de ce? Pentru ce? insistă cu o voce plină de căldură şi simpatie.

- M-am dus la ea să o văd pentru a-i cere un sfat… mi-a vorbit de noua ei slujbă… de iahtul vostru, de Coasta de Azur… Am petrecut noaptea la ea. Şi dimineaţă, am găsit-o… moartă!

Vocea i se sfărâmă şi lacrimi începură să i se prelingă pe obraz.

Sir Wolfe, o privi o clipă, apoi se sculă din fotoliu.

- Cred, îi spuse liniştit, că ai din nou batista mea.

În timp ce i-o întindea, veni şi se aşeză pe canapea lângă ea.

- Înţeleg ce simţi… şi te-ai gândit atunci că te vei putea ocupa de Lucy, cum a făcut-o Nanny cu tine.

- Am încercat şi ştiţi că am făcut-o… fericită.

- Usucă-ţi lacrimile, dragostea mea, şi spunemi de ce ai fugit.

Iola crezu că nu a auzit bine. Visa. Îşi ridică mirată ochii uzi de lacrimi spre el.

Surâdea, cu un surâs pe care nu i-l văzuse niciodată.

- Ce aţi… spus? murmură.

- M-ai auzit bine.

Îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei şi o trase cu blândeţe spre el. În culmea emoţiei, cu senzaţia că fusese străbătută de un fulger. Iola îşi ascunse faţa în umărul lui. Braţul lui era puternic şi reconfortant.

- M-ai intrigat şi fermecat cu mult înainte de azi nopate şi când am crezut că eşti responsabilă de răpirea lui Lucy, am

înţeles că furia mea nu era a unui bărbat înşelat, ci a unui îndrăgostit dezamăgit.

- Cum puteţi să mă iubiţi? îl întrebă cu inocenţă.

Wolfe surâse şi, apucându-i bărbia cu două degete, îi răspunse:

- Aş putea să-ţi dau nenumărate răspunsuri, dar principalul este că sentimentele mele pentru tine sunt total diferite de ceea ce am simţit până acum în viaţa mea. Şi mi-am spus că asta înseamnă cu siguranţă, dragostea.

- Sunteţi sigur? Cu adevărat sigur? Şi de asemenea, azi dimineată, am…

Vocea i se sugrumă:

- Ei bine… azi dimineaţă? o întrebă.

- Nu… pot să vă spun.

- Iată ce va uşura lucrurile, zise, apropiindu-şi buzele de ale ei.

Iola nu mai fusese niciodată sărutată şi senzaţia pe care o simţea depăşea tot ceea ce ea îşi imaginase vreodată. Era un extaz fără pereche, o beţie fără sfârşit de a-i simţi contactul cu braţele şi cu buzele lui.

O flacără arzătoare îi bântuia corpul, în timp ce el punea stăpânire pe inima ei şi pe întreaga ei fiintă. Lumea din jurul ei

dispărea pentru a nu fi decât un cer imaculat luminat şi o lumină angelică, divină.

Totul era atât de perfect, atât de minunat că i se părea că zboară spre un paradis care domnea numai dragostea.

Timpul rămase suspendat. Un secol, o eternitate trecu până când sir Wolfe îşi slăbi îmbrăţişarea.

- Şi acum, spune-mi adevărul, insistă cu o voce puţin tremurătoare.

- Eu… vă… te iubesc!

Aceste cuvinte păreau să sune ca un cântec ceresc.

- Te iubesc! aşa e bine, draga mea. Este ce voiam să te aud spunând. Eşti atât de dulce şi de inocentă, atât de… pură! Noaptea trecută, mă întrebam cu groază dacă eşti măritată, dacă nu încercai să fugi de un bărbat. Ştiu acum că nimeni nu te-a sărutat niciodată… Am dreptate, nu-i aşa? reluă el după o clipă.

- Nu-mi imaginam că un sărut poate fi atât de minunat! Aveai dreptate: nimeni până acum… nu a încercat să mă sărute.

- Ştiam! Nu puteai să fii decât pură şi perfectă.

- Trebuie să-ţi spun… pentru ce am fugit.

O strânse mai lângă el.

- Tatăl meu… un general foarte autoritar… voia să mă mărite cu un oarecare lord Stoneham…

Se lipi lângă el, îngrozită numai de a-i pronunţa numele.

- Stoneham? reluă el. Cred că îl cunosc. Nu vorbeşti cunva de acel locotenent de district? E un om bătrân!

- Da… el este.

- Cum ai putea să te măriţi cu un bărbat atât de bătrân, încât ţi-ar putea… Dar, poate că şi eu sunt prea bătrân pentru tine?

- Nu… Nu! Te iubesc! Vârsta ta nu are importanţă. Dar lordul Stoneham este îngrozitor. Când mi-au spus că era destinată lui, am fugit.

- Să mulţumesc lui Dumnezeu că te-a învăţat să fii atât de înţeleaptă. Când mă gândesc că aş fi putut să te cunosc măritată! Viaţa mea întreagă ar fi fost un infern, pentru că acum ştiu că tu eşti exact femeia cu care am visat întotdeauna să mă însor… Oh! ghicesc la ce te gândeşti: nu te-am aşteptat pentru a mă însura prima dată. Avem atâtea lucruri să ne explică unul altuia… dar singurul lucru care contează este că mă iubeşti şi te iubesc.

- Singurul… murmură Iola.

- Dar mă gândesc că trebuie să-ţi spun tot: m-am însurat cu o femeie pe care o admiram şi care mi se părea că îmi convine din toate punctele de vedere, credeam că are toate

calităţile unei soţii. Nu credeam în marea dragoste cântată de poeţi: era, în ochi mei, o emoţie la care un om cu minte nu trebuia să se lase pradă.

- Şi… acum?

- Acum, ştiu că poeţi aveau dreptate! Sentimentele mele sunt demne de poveştile cu zâne pe care i le spui în secret lui Lucy.

Iola socase un strigăt de bucurie.

- Ce mult îmi place să te aud vorbind aşa! spuse aproape plângând, dar de fericire.

- Aveai dreptate şi eu nu. Toate lucrurile astea fac parte din dragoste, acea dragoste pe care i-ai dat-o ficei mele şi pe care… acum mi-o dai mie.

- Da, da! Te iubesc atât de mult, încât nu pot pune în cuvinte dragostea… mai sărută-mă.

O trase spre el cu grabă, ca şi cum ar fi vrut s-o smulgă de la pământ şi buzele lor se uniră din nou.

- Te iubesc, Iola. Dumnezeu sigur ştie pentru ce a trebuit să aştept până azi, pentru a crede în sfârşit în dragoste.

- Este minunat, minunat!

- Tu eşti minunată, scumpa mea.

Iola era atât de strălucitoare, încât nu se putu abţine să nu-i

sărute cu drăgălăşenie obrajii, ochii şi o bărbie mică.

Apoi, atingându-i uşor urechea, el coboră pe gât şi o sărută exact unde se simţea pulsul bătând deasupra gulerului bluze albe a lui Nanny. Fu o nouă senzaţie stranie şi necunoscută pentru Iola.

Ea tremura din toată fiinţa ei şi-şi reţinu respiraţia.

- Draga mea… nu te speria.

- Nu mă sperii, murmură ea, numai că am început să mă simt… tare ciudat.

- Ce simţi?

- Cred că… parcă aş fi dezlănţuită.

- Mica mea dragostea adorabilă! îi spuse cu o voce profundă şi plină de pasiune.

- Trebuie… să-ţi termini povestea, îi spuse redevenind timidă.

- Încerc, dar este tare greu. Oh! draga mea, nu ştiu ce mi se întâmplă, dar mi-ai schimbat complet viaţa. Parcă nu mai sunt acelaşi om.

- Te vreau aşa cum eşti.

- Şi eu, te vreau în mii de feluri diferite.

- Termină-ţi povestea.

- Am descoperit în curând, deci, că soţia mea minţea tot

timpul şi că îi eram indiferent. Când a rămas însărcinată cu Lucy, nu mi-a mai ascuns că o plictisesc şi că nu-i trebuia un copil. Dar niciodată nu ştiai dacă ce spune e adevărat. Inventa scune atât de grosolane că oecinw, chiar şi un prost ar fi ştiut că nu era sineceră.

- Acum, înţeleg pentru ce doreşti ca Lucy să audă numai adevărul… Dar sunt atâtea feluri de adevăr.

- Ştiu asta, astăzi. Trebuie să mă înveţi, ca pe Lucy, să mă servesc de imaginaţia mea şi să mă încred în inima mea tot atât cât mă încred în mintea mea.

- Aşa înţeleg şi eu viaţa. Dar… tu eşti atât de inteligent, atât de cultivat că…

- Că ce? termină-ţi fraza.

- Mi-e teamă că ai să mă găseşti prea simplă, prea ignorantă… şi că până la urmă ai să te saturi de mine.

- Din contră. Mi-ar plăcea atât de mult să te învăţ tot ce ştiu. Şi, dacă este vorba de ignorantă în materie de dragoste, atunci, draga mea, voi fi cel mai conştiincios dintre profesori.

- Nu ai prefera să semăn mai mult… cu celelalte femei care ti-au plăcut?

Se gândea la frumuseţea contesei Isabel, la eleganţa, siguranţa şi maturitatea ei.

- Te vreau aşa cum eşti! protestă. Sunt în extaz în faţa frumuseţii tale, a inteligenţei tale şi te ador când te îndoieşti de tine însăţi cu atâta inocenţă.

- Învaţă-mă să fiu aşa cum doreşti şi poate… voi fi capabilă să te fac fericită.

- Nu mă îndoiesc nicio clipă. Aşa că, draga mea, nu-mi mai rămâne decât să te întreb când vrei să te măriţi cu mine.

- Putem să ne căsătorim? Nu am decât optsprezece ani, voi avea nevoie de consimtământul tatălui meu.

- Să ne căsătorim la Monte Carlo. Din moment ce vei fi soţia mea, nu cred că tatăl tău va mai putea face ceva. Şi, sincer vorbind, fără să fiu închipuit, nu cred că va face prea multe obiecţii.

Era adevărat! Iubitul ei rezolvase ultima problemă şi totul părea scăldat de razele fericirii.

- Vreau să-ţi aparţin… murmură. Putem să ne căsătorim foarte iute? Simt nevoia să fiu sigură că totul nu este un vis.

- Vom fi căsătoriţi mâine cel târziu. Îl trimit pe Mayhew imediat la Monte Carlon.

Văzându-l cum se ridică de lângă ea, se gândi că niciun bărbat nu putea fi mai atrăgător şi se simţi cuprinsă de panică: totul făcea parte dintr-un vis, era prea frumos. Cum putea ea să

aibă norocul incredibilt de a deveni soţia unui bărbat atât de strălucitor, de entuziast?

- Este adevărat? întrebă neîncrezătoare. Spune-mi că este adevărat. Ajută-mă să cred. Mă iubeşti… cu adevărat?

- Dulcea mea dragoste! Când vom fi căsătoriţi, n-ai să te mai îndoieşti niciodată.

O trase spre el şi o sărută cu o trandeţe infinită. Iola avu impresia că primeşte un dar atât de preţios, încât primi sărutul lui ca pe o taină a căsătoriei spirituale.

- Du-te să te schimbi, îi spuse. Părăseşte această uniformă care îţi vine minunat, dar care nu mai este necesară. Pune-ţi ceva mai feminin. Vreau să te văd aşa cum eşti cu adevărat, la fel de elegantă şi de seducătoare ca azi-noapte, când te-am surprins în cămaşa de noapte.

Iola roşi şi îşi ascunse faţa în mâini.

- Regret… că m-ai văzut aşa.

- Cu toată furia mea, îmi spuneam că nimeni nu putea fi mai adorabilă ca tine. Îmi va fi tare greu să te aştep până mâine, pentru a te vedea din nou, cu părul desfăcut, în acea muselină transparentă.

- Mă… faci să roşesc.

- Nu îndrăznesc să spun ce simt când mă gândesc la tine

în ţinuta aceea, iubita mea, dar să ştii că o zână sau o sirenă născută din imaginaţia ta nu ar fi putut fi mai frumoasă. Fugi acum! adăugă, sărutându-i părul Mă faci să devin prea romantic. Încep aproape să mă tem că averea mea în contact cu mâinile tale se va transforma în aur imaginar ca în poveştile cu zâne.

- Dacă ai să pierzi tot ce posezi, am să te iubesc şi mai mult, pentru că atunci aş putea să te ajut.

- Te ador! M-ai ajutat foarte mult, scumpa mea şi nu pot să-ţi spun cât contez pe ajutorul tău în viitor. Dar, cele mai multe lucruri pe care mi le vei da, vor fi în dragoste.

- Mă gândesc că Lucy trebuie să aibă fraţi şi surori… Dacă am să-ţi dăruiesc un fiu, atunci voi avea sentimentul că ţi-am fost foarte utilă.

- Văzându-te noaptea trecută, în căsuţa aia mizerabilă, ţinând-o pe Lucy în braţe, am înţeles că aş da tot ce posed pentru a avea un copil de la tine.

Din nou buzele lor se întâlniră cu pasiune.

Inimile lor vibrau cu aceeaşi emoţie. El aprinsese în ea focul dragostei şi îmbrăţişarea lui o înviora fără încetare.

Fără să înţeleagă, ce se petrece cu ea, simtea nevoia de a fi tot timpul mai aproape de el, să ardă într-un foc şi mai mistuitor, până la uitarea totală, până când nu va mai exista decât extazul

pe care el îl trezea în ea.

Dar braţele lui îşi slăbiră îmbrăţişarea şi îi spuse:

- Acum fugi! Fă aş cum ţi-am spus. Lasă-mă să mă ocup imediat de căsătoria noastră. Te iubesc atât, încât fiecare oră de aşteptare mi se pare o eternitate.

Iola se simţea prea ameţită de sărutările lui, pentru a asculata ce-i spune. Ea nu se gândea decât să-şi mai pună iar buzele pe ale lui, dar pentru că el i-o cerea, ieşi în fugă şi nu se opri decât în apartamentul copilului.

Intrând, o auzi pe Lucy chemând-o:

- Nanny, tu eşti?

Fetiţa sta sprijinită pe perne.

- M-am trezit şi sunt acasă! spunea. Nu-i aşa că e minunat? Dar tu ai un aer atât de nostim… Oh! Nanny, ce ti s-a întâmplat? Spune-mi.

- Nu e nimic, draga mea, îi răspunse cu o voce care cânta. Doar dragoste!

SFÂRŞIT